

MISTERIJE & NEOBJAŠNJIVI FENOMENI

(knjiga prva)

S A D R Ź A J

• Zona Sumraka U Bermudskom Trouglu ..	3.
• Chupacabra	7.
• Gravitaciono Brdo I Kamenje Koje Zvoni ..	9.
• Misteriozne Lopte Padaju Sa Neba	10.
• Svijetleća Prikaza Širi Stravu U Kukuljanima.....	11.
• Slučaj Amytville.....	13.
• Nestali Svjetovi, Atlantida	16.
• Da Li Je Mojsije Bio Faraon ?	21.
• Lik Nad Oltarom Crkve sv. Silvester, Kanfanar.....	24.
• Mongolški Smrtonosni Crv.....	25.
• Misteriozna Žena U Crnom	26.
• Dosije-X U Životinjskom Carstvu.....	28.
• Susret S Jogijima	32.
• Dolina Kraljeva	37.
• Ploča Iz Rosette	42.
• Čudesna Voda, Tajna Savršenog Zdravlja	44.
• Drevne Civilizacije – Maje	50.
• Priča O Divljoj Djeci, Knjiga O Džungli	54.
• Drevni Astronauti	57.
• World Wide Tajne.....	59.
• Kriptozoologija.....	63.
• Na Granici Ludila.....	65.
• Nadprirodne Pojave	67.
• NLO – Cometa Report (1)	70.
• Piramide U Gizi	75.
• Prokletstvo Lokruma.....	78.
• Drevne Civilizacije – Asteci.....	80.
• Misterija Sfinge.....	83.
• Život Među Fantomima	84.
• Prkos Zakonu Gravitacije	87.
• Philadelphija Experiment & Project Montauk	89.
• Vampirizam.....	93.
• Nikad Pročitana Knjiga.....	97.
• Reinkarnacija James M. Houston-a	100.

ZONA SUMRAKA U BERMUDSKOM TROUGLU

Rub izgubljenog svijeta, Trougao smrti, Groblje Atlantika, Zona sumraka, Vražji trougao, Bermudski trougao - sve su to nazivi za imaginarno područje na Atlantiku uz koje se vezuju misteriozne priče o nerazjašnjenim nestancima brodova, ljudi i aviona, neobičnim svjetlima, vodenim vrtlozima i sličnim pojavama. Riječ je o području Atlantika kojemu

San Juan u Portoriku na Karibima, Fort Lauderdale na Miamiu, te Bermudsko otočje čine vrhove "vražjeg trougla". Ovisno o izvorima, u Bermudskom trouglu se od vremena Kristofora Kolumba do danas dogodilo od 200 do 1000 nesreća. Howard Rosenberg, pisac zaintrigiran tajnama Trougla, u svojim je istraživanjima prikupio podatke o 8000 poziva u pomoć američkoj Obalnoj straži samo tokom 1973. godine, te podatak da je u ovome stoljeću, "vražji trougao" bez traga odnio više od 50 brodova i aviona. Bizarni događaji zabilježeni na ovom području datiraju još od vremena kad je Kolumbo doplovio nadomak obalama srednje Amerike. I sam Kolumbo bio je svjedokom neobičnih događanja u Trouglu : pri plovidbi njegovih brodova Nina, Pinta i Santa Maria, 1492. godine

kompas je poludio, a Kolumbo i posada vidjeli su čudna svjetla na nebu, o čemu postoje zapisi u brodskom dnevniku. Tajanstvenim tragedijama u Bermudskom trouglu naknadno je pripisano i otkriće broda Mary Celeste : brod je 1872. godine nestao, te nađen napušten na pučini, oko 400 milja izvan kursa New York-Genova kojim je plovio prije nestanka. Nije bilo traga života desetero članova posade.

NESTANAK "LETA 19"

Najpoznatiji, pak, događaj vezan uz Bermudski trougao, od kojeg, zapravo, i započinje moderna legenda, jest nestanak "leta 19". Desilo se to 5. Decembra, 1945. godine kad je pet mornaričkih bombardera misteriozno nestalo na rutinskom zadatku, a nestao je i avion upućen u potragu. Ukupno, bez traga je nestalo 27 ljudi. Kao Bermudski trougao, ovo je područje "krstio" Vincent Gaddis u članku "Smrtonosni Bermudski trougao" što ga je 1964. godine objavio u listu Argosi. Zanimanje za fenomen područja s kojeg se bestragom nestaje u pravu je euforiju, međutim, preraslo kad je Charles Berlitz 1974. godine objavio bestseller Bermudski trougao. Podgrijavanju euforije puno su pridonijeli i mas-mediji. I danas Bermudski trougao intrigira svojim tajnama, no skeptici su sve glasniji : njihova je teorija da je prava misterija kako je Bermudski trougao uopće postao misterija. Tajanstveno i neobjašnjivo ljudima je oduvijek bilo privlačno i zanimljivo, a uz tajanstvenost, čudo i misteriju nikako ne idu racionalna objašnjenja. No, upravo su takva objašnjenja ona koja za slučajeve iz Bermudskog trougla daju skeptici. Što se Kolumba tiče - prema podacima iz njegova brodskog dnevnika - on je poludjeli kompas objasnio odstupanjem između geografskog i magnetskog sjevernog pola. Svjetla koja je opisao kao "velike vatrene buktinje" vjerojatno su bili meteori.

SVJETSKO PROKLETSTVO !?

Pronalazak broda Mary Celeste bez posade također je objašnjiv : na brodu nije pronađen ni jedan pojas za spašavanje, što navodi na pomisao da su pomorci napustili brod za vrijeme oluje misleći da je Mary Celeste neće izdržati. No, ono što najviše udaljuje od misterija jest činjenica da je ovaj brod pronađen daleko od Bermudskog trougla, čak u blizini obale Portugala. Različiti izvori, naime, različito određuju veličinu

Created with

nitroPDF

professional

Strana 3

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Bermudskog trougla : ona varira od 500.000 kvadratnih milja do tri puta većeg područja. Imaginacija nekih autora u Trougao uključuje Azore i Meksički zaljev. Pripisivane su mu i nesreće koje su se dešavale uz obale Irske, na Pacifiku i Indijskom okeanu. Po tome bi se Trougao mogao nazvati ne bermudskim, nego "svesvjetskim morskim prokletstvom", upozoravaju "trezvenjaci".

Oni koji tvrde da činjenice ne podupiru legendu, dali su objašnjenje i za dešavanja vezana uz "let 19" : posadu svih pet aviona činili su neiskusni pripravnici, s iznimkom vođe patrole poručnika Charlesa Taylora koji tog dana nije imao volje letjeti, pa je misiju čak htio prepustiti drugome. Iako je vrlo brzo utvrdio da mu kompas ne funkcionira, let je nastavio naslijepo, oslanjajući se na navigaciju prema zemaljskim orijentirima. No, nadošla je oluja, ali je Taylor, dezorijentiran, uprkos upozorenjima pripravnika da je "zapad na drugoj strani", te ne prebacujući vezu na čistiju radijsku frekvenciju, posadu odveo u pogrešnom pravcu, daleko na Atlantik. Pritom im je i goriva nestalo. Zbog toga su protivnici teorija o čudima u Trouglu govorili da je "jedina misteriozna sila ovdje bila sila gravitacije koja je djelovala na avione bez goriva". Istina je da se nije našao ni najmanji trag ni jednog aviona, no ako ih je poručnik zbilja odveo daleko na Atlantik, vjerojatno su pali na području gdje okean naglo ponire. Unutar Bermudskog trougla leži, naime, gotovo devet hiljada metara duboki Portorikanski rov, najdublja tačka Atlantika, a avioni i brodovi koji tamo potonu rijetko se ponovno viđaju.

ZAUSTAVLJENI SATOVI

Što se tiče "martin marinera", aviona upućenog u potragu, za koji mnogi misle da je nestao u Bermudskom trouglu, istina je da se nije vratio : eksplodirao je ubrzo nakon polijetanja, što nije bilo neobično jer su "marineri" bili poznati po neispravnim tankovima za gorivo. S druge strane, opet, puno je događaja koji su se desili u Bermudskom trouglu za koje je doista teško naći ikakvo razumno objašnjenje. U to spada, među ostalima,

slučaj putničkog leta National Airlinesa 727 koji je na 10 minuta nestao s radarskih ekrana na Mijamijskom međunarodnom aerodromu. Po dolasku, posada je porekla da se bilo šta čudno događalo, osim što su "deset minuta letjeli kroz laganu maglu". Svi satovi u avionu, međutim, kasnili su deset minuta, iako su ih provjerili s aerodromom neposredno prije neobjašnjivih deset minuta "prolaska kroz maglu". Još je nekoliko pilota imalo sličnih iskustava s promjenama vremena nakon prolaska kroz iznenadne "maglice", što, naravno, diže cijenu objašnjenjima

koja nisu racionalna, ali možda bolje objašnjavaju misterij Bermudskog trougla čak i ako su suprotna prirodnim zakonima fizike. Takvo je objašnjenje na primjer ono o aberantnim energetskim poljima koja kreiraju vremenske rupe. Još jedan slučaj koji potkrepljuje ovu teoriju je onaj manje sretnog pilota po imenu Carolyn Casico i njezina putnika. Carolyn, pilot s licencom, poletjela je na charter let do otoka Turka u Bermudskom trouglu. Kad se približila otoku, osoblje na zemlji vidjelo je njezin avion kako besciljno kruži. Radiooperater na aerodromu nije dobivao odgovore na pokušaj radiokontakta, ali je čuo riječi koje je ona izmijenila s putnikom: Ne razumijem ! Ovo bi trebao biti Grand Turk, ali dolje ničeg nema. Pravo je mjesto na mapi, oblik je pravi, ali ovaj otok izgleda nenaseljen : nema zgrada, nema putova, ničega ! Nakon nekoliko krugova, okrenula se i odletjela. Carolyn i njezin putnik nisu više nikad viđeni. Loše vrijeme ? Vremenske rupe ? Otmice vanzemaljaca ? Mnoge teorije pokušavaju objasniti događaje iz Bermudskog trougla.

ŠTA JE ISTINA !?

Vanzemaljci, djelovanje kristala s Atlantide, zli ljudi s antigravitacijskim uređajima i drugim čudnim tehnologijama, te vrtlozi iz četvrte dimenzije, teorije su omiljene među piscima fantastike. Među tehnološki orijentiranima, pak, omiljene su teorije o magnetskim poljima okeanskim flatulencijama, odnosno metanskom plinu s dna okeana.

Među skepticima igraju teorije o vremenu (oluje, uragani, tsunamiji, zemljotresi), loša sreća, gusari, eksplozije tereta, nesposobnost navigatora, te ostali prirodni i ljudski uzroci. Broj brodoloma, kažu oni skloniji realističnim objašnjenjima, na ovom području nije neuobičajen kad se usporedi s veličinom područja, smještajem i gustoćom prometa. Mnogi brodovi i avioni, osim toga, koji se vode kao misteriozno nestali u Bermudskom trouglu, uopće nisu bili u ovom području.

NAJPOZNATIJE NESREĆE U BERMUDSKOM TROUGLU

Bermudski trougao je od 1945. godine "progutao" nekoliko stotina aviona i brodova, te više od 1000 ljudi. Uz najčuveniji nestanak, onaj "leta 19" 1945. godine, nesreće koje su izazvale najviše zanimanja javnosti su :

GODINA	OPIS NESREĆE
1918.	Brod USS Cyclops nestao je zajedno s 300 ljudi na putu iz Barbadosa u Baltimore
1941.	Brodovi Proteus i Nereus nestali na odvojenim putovanjima s Djevičanskih otoka u SAD
1947.	Vojni C-45, supertvrđava, nestao je 100 milja od Bermuda
1948.	Četveromotorni Tudor IV. izgubljen s 31 žrtvom
1948.	DC-3 izgubljen s 32 putnika i posadom
1949.	Nestaje drugi Tudor IV.
1950.	Golemi globemaster američkih zračnih snaga – izgubljen
1950.	Američki teretni brod SS Sandra, 350 stopa dugačak, potonuo bez traga
1952.	Britanski transportni avion york izgubljen s 33 čovjeka
1954.	Lockheed constellation američke mornarice nestao s 42 osobe
1956.	Hidroavion Martin P5M američke mornarice nestao s 10 članova posade
1962.	KB-50, tanker-avion američkih zračnih snaga – izgubljen
1963.	Marine Sulphur Queen, 425 stopa dugački američki teretni brod, nestao s kompletnom posadom. Nikad nisu poslali SOS niti je ikad nađen ikakav ostatak broda
1963.	Dva golema stratotankera američkih zračnih snaga nestaju na jednostavnoj vježbi
1963.	Nestaje cargo master C-132
1967.	Vojni YC-122 pretvoren u teretni avion – izgubljen
1970.	Francuski teretnjak Milton Iatrides nestao
1972.	Njemački teretnjak Anita, 20.000 tona, nestao s 32 člana posade

POSLEDNJI NESTANAK

U Junu, 1997. godine na području Bermudskog trougla britanska je fregata našla napuštenu jahtu. Jahta je, kako se pokazalo, pripadala Ralfu Shillingu i njegovoj supruzi, njemačkom paru čiji je nestanak prijavljen deset mjeseci prije. Časnici s britanske fregate zamijetili su čudan izgled jahte : bila je bez jedara, konopci su visjeli, a unutra je pronađena odjeća, pune pepeljare i otvorena knjiga koja je izgledala kao da ju je netko ostavio samo na trenutak.

TESLINA TEHNOLOGIJA !?

Naravno da ima mnogo mjesta na svijetu s opasnim strujama i problemima s određivanjem smjera, ali zašto je baš Bermudski trougao mjesto gdje se događalo toliko mnogo nesretnih slučajeva ? Racionalna objašnjenja koja daju skeptici nisu svima dovoljna. Maštovitije eksplikacije puno bolje prolaze. Evo nekih. Vanzemaljci su jedan od mogućih razloga tako čestim nestancima u Bermudskom trouglu. Antigravitacijska tehnologija ili druge energije s drugih svjetova mogle su biti odaslane ili s NLO-a, u što

vjeruju mnogi od prijašnjih izvjestitelja o zbivanjima u trouglu. Također, Trougao možda krije podmorsku zemaljsku bazu za vanzemaljce koji žele zadržati svoju privatnost i odašilju energiju koja ometa previše približena prometala. Drugi vjeruju da je fenomen Bermudskog trougla prouzročen izgubljenim gradom Atlantidom koji je potonuo hiljade stopa ispod vodene površine. Naprednost Atlantide u doba kad je potonula počivala je na moći energetskih kristala. Moguće je da ovi kristali još uvijek počivaju na dnu okeana u nekom promijenjenom stanju odašiljući zrake energije koje ili zbunjuju instrumente vozila, ili ih sve zajedno dezintegriraju. Napokon, mnogi vjeruju da je Bermudski trougao energetsko polje koje je proizveo čovjek na osnovi tehnologije Nikole Tesle. VLF rezonantni odašiljači (tehnologija za koju mnogi vjeruju da je koristi sjevernoamerička komanda zračne obrane NORAD) imali bi antipod direktno u sredini Bermudskog trougla. Ovaj hipotetički sustav bio bi sposoban ponovno napuniti tajne klase podmornica na električni pogon o čijem se postojanju spekulira i definitivno bi omogućili dovoljno interferencije (preklapanja valova) da izobličie signale koje avioni i brodovi stvarno šalju.

I JAPAN IMA "VRAŽJI TROUGAO"

Američki odbor za zemljopisno nazivlje ne prepoznaje Bermudski trougao kao službeni naziv niti vodi službeni dosje o tom području. Što o čudima Bermudskog trougla kažu Stožer Američke obalne straže i Povijesni mornarički centar SAD-a ? Bermudski ili "vražji" trougao zamišljeno je područje locirano uz jugoistočnu atlantsku obalu SAD-a, uz koje se vezuje visoka učestalost neobjašnjenih nestanaka brodova, malih plovila i aviona. Bezbrojne teorije nuđene su u istoriji ovog područja u pokušaju da se objasne brojni nestanci. Najpraktičnije su one koje se odnose na vremenske prilike i ljudske greške. Većina nestanaka može se pripisati jedinstvenosti prirodnog okružja na ovom području. "Vražji trougao" je jedno od dva mjesta na Zemlji gdje magnetski kompas pokazuje pravi sjever. Normalno, on pokazuje prema magnetskom sjeveru. Ova razlika je poznata kao varijacija kompasa. Razmjeri ove varijacije mijenjaju se sve do 20 stepeni. Ako se to ne uzme u obzir, navigator se može naći vrlo daleko izvan kursa i u velikoj nevolji. Područje koje japanski i filipinski pomorci zovu "vražje more", smješteno uz istočne obale Japana, pokazuje iste magnetske karakteristike. Ono je također poznato po misterioznim nestancima. Još jedan faktor okoline je krajnje promjenjiva i turbulentna Golfska struja koja može brzo ukloniti svaki trag nesreće. Nepredvidivi karipsko-atlantski meteorološki obrazac također ima svoju ulogu. Iznenađne lokalne oluje s grmljavinom i prolomima oblaka često zazivaju nesreće za pilote i pomorce. Napokon, topografija okeanskog dna varira od širokih plićina do nekih od najdubljih morskih brazda na svijetu. S međudjelovanjem snažnih struja nad mnogim grebenima topografija je u stanju neprestane promjene, stalno se pojavljuju novi navigacijski rizici. Ono što se ne može predvidjeti jest ljudski faktor. Golemi broj jahti i turističkih brodica putuje vodama između Floride i Bahama. Prečesto se ovo područje prelazi u premalim brodovima s premalim poznavanjem rizika podnevlja i bez dobrih pomoraca. Obalna straža nije impresionirana natprirodnim objašnjenjima nesreća na moru. Njihova iskustva govore da snage prirode i nepredvidivost ljudske vrste udružene svake godine izrode najfantastičnije situacije i događaje.

CHUPACABRA

Ono što je nekada bilo samo biće iz priča srednjeameričkih stanovnika pretvorilo se zadnjih godina u pravu naučnu senzaciju. Naravno da su se našli oni poduzetniji koji su Chupacabru uspjeli pretvoriti i u ekonomsku senzaciju. Majice sa njegovim likom uspješno se prodaju po cijeni od 10\$.

Sve je počelo krajem 60-ih kada su primljeni prvi izvještaji o neobičnom predatoru koji je desetkovao stada ostavljajući iza sebe leševe koza, ovaca, kokošiju... ubijenih ugrizom u vrat. Tako je biće i dobilo naziv **Chupacabra** što znači "goat sucker" ili kako bi se to nespreno reklo na našem, "sisač koza". Njegovo ponašanje i crvene oči su jedine zajedničke tačke u kojima se slažu svi svjedoci. Neki smatraju da se radi o sivom gušteru jakih stražnjih nogu, oštarih zubi i jezika poput zmijskog. Drugi pak misle da je riječ o pernatom ili čak humanoidnom biću.

Nakon 1995. broj slučajeva se naglo povećava. Osim iz Puerto Rica i Mexica, stizali su i iz New Yorka, New Jersey, San Antonio, San Francisco, Miamia ili čak iz Moskve. Evo samo nekih od njih.

- Početkom 70ih - Brownsville Texas. Rančer je pronašao ubijenog bika bez krvi, bez tragova predatora.
- 1994. - Puerto Rico. Nekoliko malih sivih bića čiji opis odgovara Chupacabri istjerali su stanari ispod kreveta u svojoj kući.
- 11. Mart, 1995. - Orocovis. Pastir je pronašao šest ubijenih ovaca čija je krv potpuno isisana kroz tri rupice od ugriza na vratu.
- 21. Maj, 1995. - Canavanas, Puerto Rico. Misteriozno je ubijeno 150 ovaca. Za smrt je okrivljen Chupacabra.
- 19. Novembar, 1995. - Puerto Rico. Ovaj put Chupacabra je okrivljen da je zaklao desetine zečeva, ćurana, pasa, mačaka pa čak i konja. Viđen je u dva navrata. Jednom je odmah nestao bez traga a, drugi put je za sobom ostavio komad mesa pernate žrtve. Te je godine zabilježeno najviše slučajeva a Chupacabra je okrivljen za preko 1000 ubijenih životinja a čak su bili napadnuti i ljudi. Svaki puta su svjedoci tvrdili da je biće bilo slično majmunu koji nije ima rep. Oči su mu bile velike i crvene.
- Mart, 1996. - Miami. Ubijeno 40 životinja.
- Septembar, 2000. - Brazil. Nakon što mu je pobio dio stada seljak je uspio ubiti čudnu životinju. Bila je velika poput psa a glava joj je bila slična bikovoj.

Porijeklo bića je za sada nepoznato. Jedna od vjerojatnih mogućnosti je da se radi o neuspješnom, ili uspješnom, genetskom inženjeringu. Za to se optužuju ili NASA-in, ili vojni laboratoriji za istraživanja na životinjama koji se nalaze u luci Puerto Rico. Neki su spremni povjerovati da se radi o "mezimcima" iz svemira koje su zaboravili ili namjerno ostavili njihovi vanzemaljski vlasnici. To se opravdava čestim slučajevima kada se Chupacabra pojavljivao na područjima na kojima su prije toga viđeni NLO-i. Ako bi kombinirali ove dvije teorije, genetski inženjering i vanzemaljsko porijeklo dobijamo treću, još zanimljiviju. Zbog očiju, nosnica, sive boje i još nekih karakteristika

Created with

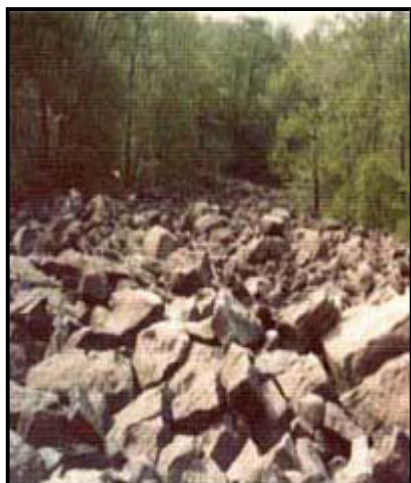
mogli bi pretpostaviti da se radi o križancu greysa i nekog ovozemaljskog predatora. Mora se priznati da se ta teorija čini najmanje vjerojatnom, ali sigurno nije potpuno isključena. No, možda je to ipak samo još jedno od prirodnih stvorenja koje je tako dugo izbjegavalo očima naučnika.

CHUPACABRA

GRAVITACIONO BRDO I KAMENJE KOJE ZVONI

Ponekad su se mogle čuti priče o mjestima na kojem bi automobili bili uzdignuti od zemlje nekom nevidljivom silom. Takvo mjesto se zvalo Gravity Hill (Gravitaciono brdo) i nalazi se negdje u Baltimoru u Marylandu.

U Januaru, 1980. tim projekta Enigma uspio je ponovno otkriti gravitaciono brdo na sjeverozapadu Baltimorea uz cestu koja prolazi prirodnim područjem Soldier's Delight. Iz prve ruke smo se uvjerali u djelovanje tog neobičnog fenomena. Ako ostavite automobil pri dnu gravitacionog brda, izbacite ga iz brzine i otpustite ručnu kočnicu, on će se lagano pomicati oko 150 metara prije nego se zaustavi. Golim okom se vidi da je na tom dijelu lagani nagib a automobil se kretao uzbrdo. To što smo vidjeli definitivno je razbilo svaku sumnju koju smo imali prije samog istraživanja. Na sreću lokalni suradnik projekta Enigma, Mike Gilbert bio je geometar tako da nam nije trebalo puno vremena da ga nagovorimo na poduhvat. Mike je detaljno premjerio i označio cestu i pažljivo zapisivao sve detalje. Kada nam je pokazao rezultate svog istraživanja bili smo prilično iznenađeni. Nagib koji se nama činio kao uzbrdica u stvari je bio lagana nizbrdica. Uspjeli smo dokazati da u stvari Gravitaciono brdo ne postoji i da na tom dijelu ceste vladaju prirodni zakoni kakve poznajemo. Sva misterija fenomena bila je produkt čiste optičke varke. Prijavljena su još najmanje 3 slična slučaja u Marylandu ali ih nismo istražili. Znamo za još neke slučajeve u drugim područjima SAD-a i Kanade. "Nešto zastrašujuće ne valja ovdje", napisao je u svojoj knjizi Ivan T. Sanderson kada se osvrnuo na fenomen kamenja koje zvoni. S malo previše jeftine sentimentalnosti Sanderson opisuje sedam jutara nabacanog kamenja na području Upper Black Eddy, grada u sjeveroistočnom dijelu Pennsylvanije uz samu granicu države New Jersey. Kao da sedam jutara nabacanog kamenja visokog tri metra usred šume nije bilo dovoljno, Sanderson svojim čitateljima tvrdi da trećina tog kamenja zvoni poput zvona ako ga se udari čekićem. Iako je svojstvo zvonjave objašnjeno iznimno velikim unutrašnjim naponima uzrokovanim neobičnim i selektivnim trošenjem kamena, debata je nastavljena zbog velikog broja kontradiktornih tvrdnji. Godine 1981. istraživači projekta Enigma željeli su se lično uvjeriti u istinitost fenomena na licu mjesta. Njihova saznanja koja su objavljena u "Fate Magazin" uglavnom se podudaraju sa Sandersonovim posmatranjima. Iako su mnogi naučnici zastupali suprotno mišljenje, kamenje nije izgubilo svoje svojstvo zvonjave ako bi se lomilo ili pomicalo sa mjesta na kojem se nalazilo. Kao što i Sanderson tvrdi, kamenje bi zvonilo bez obzira da li bi ga stiskali ili popuštali stisak ali, nije istina da to područje izbjegavaju životinje. Istražitelji su pronašli i sakupili zmije i paukove koji su živjeli u kamenju, a pronašli su i nekoliko mladića biljaka. Nismo sigurni koliko toga zastrašujućeg ne valja u kamenju ali, zasigurno je polje neobično i pobudit će još mnogo rasprave.

MISTERIOZNE LOPTE PADAJU SA NEBA

Stanovnici Južne Afrike još i dan danas ne znaju odakle potiču dvije kugle koje su krajem Marta, 2000. pale na dvije farme nedaleko Cape Towna.

Prva kugla je pala na farmu pored grada Worcestera (oko 100 km od Cape Towna) a druga, također na farmu, pored grada Durbanvile na samom rubu Cape Towna. Obje su bile metalne. Prva je bila teška oko 30, a druga oko 50 kilograma. Čini se da su načinjene od čelika a na jednom dijelu se nalazio spoj zakovicama. Odjel civilne avijacije zatražio je od policije da prikupi objekte i ispita svjedoke kako bi se saznao uzrok te pojave. Svjedoci su izjavili da su kugle bile usijane kada su pale i trebalo je više od pola

sata dok se nisu dovoljno ohladile da se mogu pomaknuti. Peter Viljoen, na čiju je farmu pala jedna od kugli, kaže da su radnici, prije nego što su ugledali kugle, čuli nešto slično pucnjevima iz puške. Krater koji je nastao bio je dubok 20-tak centimetara. Drugi objekt je bio nešto veći, oko metar visok, a 1.5 metar širok a na jednom kraju je imao vratašca. I prilikom pada drugog objekta svjedoci su čuli slične pucnjeve. List The Star prenio je izjave astronauta koji su rekli kako se možda radi o dijelovima satelita ali, nisu mogli sa sigurnošću potvrditi tu informaciju. NASA je već ranije najavila da bi se neki dijelovi satelita Pegasus mogli srušiti na zemlju.

Sličan slučaj desio se nekoliko godina ranije u SAD-u. Ogromna sjajna kugla pronađena je u jarku pored autoceste. Pošto je NASA opovrgnula informacije da se radi o dijelu njihovog satelita sumnja je prebačena na SSSR. Na kraju se uspostavilo da se radilo o lusteru koji je ispao sa kamiona a bio je namijenjen uređenju kockarnice.

SVIJETLEĆA PRIKAZA ŠIRI STRAVU U KUKULJANIMA

Malo, bijelo, sluzavo i svjetleće "neidentificirano" stvorenje, iako se već nekoliko dana ni ne oglašava, ni ne prikazuje, kod mještana sela uz Rječinu, ali i šire, izaziva veliku pažnju. Početne priče, u međuvremenu prepričane hiljadu puta, po sistemu narodne predaje doživjele su nesvakidašnje modifikacije, pa se o "neidentificiranom" već može štošta čuti, nerijetko i ono što nema nikakve veze s temeljnim događajem.

A sve je počelo sasvim obično. Kukuljanske djevojčice i dječaci Gloria Zaharija (11), Darko Lukin (13), Boris Juretić (17), Andrea Vrabić (14), Jelena Juretić (12) i Virna Kukuljan (11), proveli su još jednu dosadnu subotnju večer na autobusnoj stanici smještenoj na ulazu u selo, svome omiljenom okupljalištu. I onda su, još uvijek ničim izazvani, ali i sasvim iznenađeni nagonom za štetnju, jer inače to im nije uobičajena radnja, odlučili oko 19.30 sati prošetati cestom u smjeru susjedne Trnovice.

"I idemo mi tako, u prvoj grupi, Darko, Jelena i ja, a iza nas ovi drugi, kad odjednom na Batici ugledasmo nekakvu svjetlost koja dolazi iz šume. Okrenusmo se prema njoj i na jedno petnaest - dvadeset metara vidimo nešto bijelo, visine oko pola metra, sa glavom na kojoj su se vidjele samo oči koje su sad bile crvene, sad zelene, sad florescentno bijele kako kraj drveta stoji i gleda na nas. Darko je bio na dva metra od njega, on se skamenio, a mi smo vrišteći počeli bježati na cestu", priča Gloriaja.

"Bježala je i ova grupa iza nas, to čudo je cviljelo, lupalo i grebalo s onim rukama gdje su mu umjesto prstiju bile kao kandže i sve je po boku klizilo za nama, jako pušući, svetleći i bijeleći se, kao da ga je neko cijelog posuo brašnom. Onda je i Darko nekako pobjegao, pao na cestu i počeo histerično vrištati, mi smo ga podigli i nekako pobjegli do autobuske stanice, a to je letjelo za nama. Mislim, letjelo, ma ne po zraku, već po zemlji, vuklo se po boku takvom brzinom da se ustvari vidjela samo ta bjelina kako klizi za nama. Od stanice smo pobjegli pred kapelicu, ludi od straha, ma to je sad došlo iz kanalčića koji između kuća vodi do tog šumarka, gdje smo ga prvi put i vidjeli. Onda smo pobjegli na drugi kraj sela - do malinice, a to je došlo za nama. Kad smo već bili ludi od straha, Andrea nam je rekla da to sjedi na ogradi od jedne stare kuće, odjednom je odljigavilo preko našega mostića i nazad u šumu. Ne mogu vam reći koliko smo se prestrašili, a trebalo je poći kući. Nekako smo došli, plašili smo se da nam niko neće vjerovati u to što nam se dogodilo, te nikome nismo tu noć ništa ni govorili", priča Gloria Zaharija. No, kako klinci rijetko što mogu sakriti roditeljima, a njihov strah bio je više nego vidljiv, roditelji su vrlo brzo saznali čitavu priču.

"Moja Andrea je došla kući sva blijeda, na moje inzistiranje ispričala mi je čitavu priču. Prvo sam joj rekla da prestane izmišljati, no kako nije odustajala čak sam joj i zaprijetila batinama, totalno izjvcirana takvim glupostima. Ali, iz minute u minut njezin je strah rastao umjesto da se stišava i onda sam iznova zatražila da mi prepriča čitav događaj i shvatila sam da dijete ponavlja priču od riječi do riječi, tresući se kao prut i ja joj vjerujem. Tim više što su i ostala djeca roditeljima ispričala identičnu priču", kaže Andreina mama Dunja, dodajući kako su tu čitavu noć psi bjesomučno lajali,

Created with

osjećalo se nešto čudno u čitavom mjestu, a klinci koji su imali bliski susret s "neidentificiranim" spavaju s roditeljima, ni u ludilu ne pomišljaju na izolaciju u vlastitoj sobi.

Kako je ostatak društva još bio u školi, Gloria nas je odvela do mjesta zbivanja i pokazala drvo iza kojeg je izvirio "bijeli stvor bez nosa i usta, s ogromnim raznobojnim očima i nogama koje kao da nisu noge nego umjesto stopala ima nešto okruglo" i na drvetu su lijepo vidljivi tragovi kandži, a ispod drveta dubok vodoravan trag kao da je netko vukao balvan. Vjerujte, jezovito, tim više što na kori drveta uistinu postoje tragovi nekakve osušene i skorene sluzi, a klinci se lijepo rekli da se "strašni mališan" ljigavi.

U 14:20 pristigli su i ostali akteri priče iz škole, te smo upitali Darka što je to bilo.

"A šta ja znam šta je bilo, strašno sam se uplašio, pa ja sam bio na dva metra ispred toga, to je cviljelo, lupalo, bljeskalo, a ja se nisam mogao pomaknuti. Još se bojim, još me je strah i mi, kad padne mrak, uopšte ne izlazimo iz kuća. Ne znam dali bi preživeli opet isto, i onda sam se srušio jeli od straha, od šoka ili nečega drugog. A znate šta, nama nitko ne veruje, ali to je stvarno bilo tako. Šta je to bilo, ni je sam ne znam, ali znam da sam ga vidjeo i čuo. Iduće večer smo vikali s ceste - mi te se ne bojimo, pokaži se, a ali se to se ni pokazalo već je iz šume lupalo, vriskalo i šta ti ja znam šta već ne".

Da nisu samo djeca imala bliski susret s "nečim tim" potvrđuje i gospođa Ivka Kukuljan zvana Mičica koja je imala slično iskustvo krenuvši jedne noći u štalu...

"Ušla sam unutra, kad ono s poda gdje je nekad bilo sijeno, čujem nekakvo puhanje, kao da neko kašlje, hripće, ali nije čovjek već nekakav glas, ne mogu vam opisat kakav, stravičan", govori Mičica i nastavlja, "nisam ja čekala da se to pokaže, nisam ga videla ali sam ga čula, pobjegla sam što sam brže mogla, baš ću ja vruga čekat. Čujte, uplašila sam se, ma strašno sam se uplašila, sad idem po danu u štalu, više po noći ne smijem, a nebi ni išla, nizašta na svijetu".

Mještani spominju i vozača "Autotroleja", Ladislava, koji je također imao susret s "neidentificiranim".

"Da ja sam čula da je Ladislavu dok je vozio autobus iz Martina za Lopače, odjednom nešto bijelo proletjelo preko ceste, te mu se autobus sam od sebe ugasio, svjetla su se pogasila i da ga je upalio tek kad je to bijelo nestalo. Šta je tu bilo ne znam, jer ja u autobusu nisam bila, tako se priča...", govori jedna vremešna stanovnica Kukuljana.

Sve u svemu, i staro i mlado u Kukuljanima boji se mraka, psi laju već sedmicu dana nesmanjenim intenzitetom, čudni stanovnik šume trenutno se pritajio, osim što se lupom i svojevrsnim cviljenjem koje dopire iz šume s vremena na vrijeme izdaje. Mnogi priznaju strah, a neki odmahuju rukom kako su to sve izmišljotine. Nelagoda se uvukla u svaku poru seoca na izvoru Rječine, a da je stvar ozbiljno shvaćena potvrđuje i "izlazak na teren" načelnika općine Jelenje Branka Juretića, ali i pripadnika policije. Što je to što straši mještane još uvijek je nepoznanica, Kukuljani već desetak dana ne spavaju mirnim snom.

"Mi nećemo spavati dok se ne sazna šta je to bilo", jednoglasni su u odgovoru mještani, neovisno kojoj starosnoj dobi pripadali.

SLUČAJ AMYTIVILLE

UVOD

Postoje li zaista uklete kuće, zagrobni život, sablasti koje lunjaju izgubljene u vremenu i opsjedaju ljudske umove ? Jesu li kuće poput spužvi koje upijaju sve naše emocije tokom godina ? Ako vas imalo zanima opsjednutost i duhovi, vjerujem da će vam se ovaj tekst svidjeti. Naime slučaj Amityville je jedan od najpoznatijih slučajeva ukletih kuća. O toj sablasnoj kući na Long Islandu napisane su mnoge knjige i snimljeno čak 8 horror filmova od kojih je onaj prvi u sedamdesetima bio velik hit.

ISTORIJA KUĆE

Holandska kolonijalna kuća izgrađena je davne 1928. godine, navodno na prostoru na kojem su živjeli oboljeli Indijanci te gdje su odmah bili i pokopani. Nakon toga pa sve do 14. Novembra, 1974. godine nema nikakvih informacija o kući niti priča o opsjednutosti.

POKOLJ PORODICE DeFeo

Oko 03:15 ujutro, 14. Novembra, 1974. godine, 22-godišnji Ronald DeFeo ustao je iz kreveta i uzeo svoju 35mm pušku i izašao iz sobe. Ronaldovi roditelji, dvije sestre i dva brata su ubijeni te noći, svaki od njih pogođen u glavu straga. Nakon nekoliko dana Ronald je priznao ubistva iako je kasnije tvrdio da je policija priznanje iz njega izvukla batinama. Na saslušanju 22. Novembra, 1975. godine Ronaldov advokat uložio je žalbu braneći svoga klijenta ludilom. Žalba je odbijena i Ronald je osuđen za 6 ubistava 2 stepena te kaznom po 25 godina za svako ubistvo (150 godina ukupno). Danas se nalazi u strogo čuvanom zatvoru u Danemorra. Ronald DeFeo i dalje tvrdi da je čuo glasove koji su ga proganjali neko vrijeme dok je bio u kući te da je bio opsjednut. Govorili su mu "Pobij ih, pobij ih sve !". Svemu je bila kriva nadprirodna sila koja se tamo nastanila. Uprkos odluci porote, zaista postoji nekoliko pitanja u DeFeo slučaju na koja još ni danas nema odgovora, samo nagađanja. Tako npr. Puška kalibra 35mm pri pucnju proizvodi veliku buku. Kako to da se ni jedan od šest članova obitelji nije probudio pri prvom pucnju, te kako to da se ni jedan od njih nije borio nego su umrli, ubijeni s leđa u krevetu dok su spavali ? Zatim ubistvo se dogodilo u 03:15 ujutro, po zimi. Ostale kuće su na malom razmaku od one u kojoj je živjela porodica DeFeo. Nitko od susjeda nije čuo pucnjeve iako je puška opalila šest puta.

OBITELJ LUTZ

George i Kathy Lutz znali su nešto malo o DeFeo pokolju, samo da je mladić pobio cijelu svoju porodicu, kada su odlučili kupiti kuću. To im nije smetalo pri kupnji. "Agentica zapravo nas nije smatrala za ozbiljne kupce," Prisjeća se Kathy. "Mislim da joj je samo dosadilo prekapati razna mjesta jer nisu imala sve što smo mi zahtijevali. Stoga je odlučila pokazati nam nešto što je smatrala da je izvan našeg dohvata. Potpuno se iznenadila kada smo joj rekli da ćemo uzeti kuću. "Kuća je bila odmah uz vodu zajedno s malim molom, garažom i bazenom. Bila je dovoljno velika i za Georgov ured", ali bila je

Created with

nešto skuplja nego što su namjeravali potrošiti. Ukratko bila je kao savršena za njih, za podizanje porodice. 18. Decembra, 1975. godine, nešto više od godinu dana od kako se je dogodio pokolj u kući George, Kathy, njihova djeca te pas Harry uselili su se u kuću. Dan nakon useljenja porodica Lutz pozvala je velečasnog Mancusso da blagoslovi kuću. No kada je velečasni započeo ceremoniju nevidljiva sila napala ga je, a kroz kuću je navodno odjeknuo užasan glas govoreći im "Izlazite !". Kasnije stručnjaci za parapsihologiju zaključili su da je blagoslovljene kuće izazvalo zlo, probudilo ga te započelo lančanu reakciju događaja koje će uticati na Lutzove još godinama. Uprkos paranormalnoj pojavi, velečasni je dovršio ceremoniju te otišao iz kuće. Kasnije u samostanu velečasni je bio napadnut drugi put od nevidljive sile, ovaj put puno jače. Završio je s teškim ozljedama i borio se za život nekoliko dana u bolnici. Iako je bio teško ozljeđen čim je došao k svijesti pokušao je kontaktirati Kathy i Georga te ih upozoriti. Želio im je reći da odmah napuste kuću. Stalno ih je pokušavao kontaktirati telefonom no svaki put kada bi se linija uspostavila i kada bi počelo "pozivati" nešto se dogodilo i linija se prekinula. U međuvremenu čudne stvari događale su se i Lutzevima. Polagano ih je kvarila demonska sila. Bilo je poput neke noćne more. Čak i danas Lutzovi imaju problem odvojiti ono što se je zaista dogodilo od onoga što se događalo samo u njihovim umovima. Nakon prvih 36 sati George je počeo osjećati da nešto nije uredu. "Prije Amityvilla ne sjećam se da sam se ikada jako uplašio", kaže George. Jednostavno nisam takav tip osobe koji bi odmah skočio kada bi nešto zašuškalo u mraku. Ali napad na mene započeo je tako čudno da tek kada smo otišli iz kuće i kada smo se počeli prisjećati događaja shvatio sam da sam zapravo bio napadnut". "Jednostavno se nisam mogao zagrijati", prisjeća se danas. Počeo je provoditi sve više vremena uz veliki, otvoreni kamin u dnevnoj sobi, odvajajući se od vatre jedino da bi nacijepao još drva ili da provjeri termostat koji je konstantno očitavao svega 8 stepeni u sobi. (Istraživači paranormalnoga nazivaju ovo manifestacijom psihičke hladnoće, sposobnost duha da iscrpi temperaturu iz žrtve ili iz sobe. Ta energija, koja prouzrokuje hladna mjesta u prostoriji, je pretvorena u negativnu energiju koja se okreće protiv žrtve od koje je uzeta). Kathy je također nešto osjećala. Iako su George i ona bili u braku kratko vrijeme bila je sigurna kako dobro razumije svoga supruga. Sada joj se činilo kao da se mijenja na gore. "Čak noćima kada bi se uspio odvojiti od kamina te kada je došao spavati u krevet uvijek bi se budio oko 3:15 ujutro, obukao se te izišao van šećući okolo po snijegu do mola. George je bio uredna i čista osoba no najednom je počeo zaboravljati čak i na ličnu higijenu. Kamin mu je postala opsesija". Sljedećih 28 dana Lutzevi su prolazili kroz svoj lični pakao. George se nastavio buditi svako jutro u 3:15, tačno vrijeme kada je DeFeo pobio svoju obitelj, sa snovima i vizijama njihovih smrti, na hiljade muha skupljalo bi se u sobi. Voda u WC-u koji se je nalazio na spratu pocrnila je poput tinte, namještaj i stvari bile su bacane s jednog kraja sobe na drugi. Mala Amy sprijateljila se s nevidljivom jedinkom koju je zvala Jodie, a njihovom sinu Gregu prozor je zdrobio prste no kasnije su rane nestale. Čak se i pas počeo mijenjati, režao je i lajao na sve te se skrivao po kući. 15. Januara, samo 28 dana nakon useljenja, Lutzevi su pograbili nešto odjeće te pobjegli u strahu. Za sobom su ostavili vrijednost veću od 40 000 \$, automobil, antikvitete, čamac, odjeću, igračke...

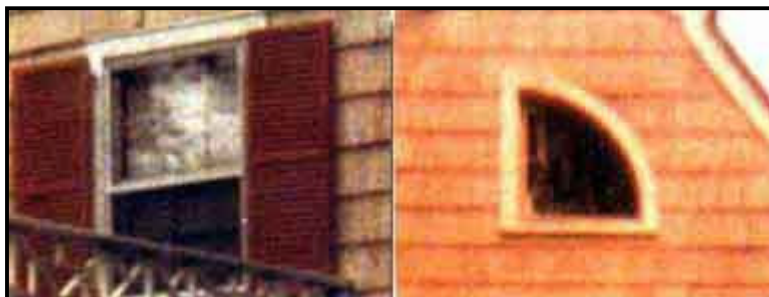
WARRENOVI

Warrenovi su 2 od 9 ljudi koji su pokušali istražiti događanja u kući. Upleli su se u slučaj kada su se upoznali s velečasnim Pecararo koji ih je zatim upoznao s Lutzevima. Lutzevi su se tada već preselili kod Kathyne majke. Prvi puta Warrenovi su ušli u kuću s reporterom Chanell 5 vijesti, profesorom s Duke univerziteta i predsjednikom američke udruge za paranormalna istraživanja (SPR). Prvi dan Lorraine Warrner non-stop je primala vizualne i audio vizije o tome što se dogodilo u ovoj kući. Nakon toga Ed Warren zaputio se u podrum gdje je ugledao sjene kako se pomiču. Sjene su ga pokušale oboriti na zemlju. Nakon što ih je na kratko uspio otjerati, napad je ponovljen, ovoga puta su ga pokušale podići s zemlje. Ed je tada shvatio da je ovo jedan od vrlo teških slučajeva zla, no nije mogao ni zamisliti koliko je uistinu težak. Lorriane je bila uplašena čak i prije ulaska u kuću. Prije polaska uzela je sa sobom relikviju oca Pia koje su stigle poštom dan

ranije od nepoznatog pošiljaoca. Dok se uspinjala na 2. sprat, osjetila je nevidljivu silu koja je pokušava usporiti, poput vala vode koji se je spustio na nju odozgo. Ušli su u Missynu sobu. U Missynoj sobi namještaj je ostao potpuno isti tj. onaj koji je imala obitelj DeFeo. Lutzova djeca spavala su u krevetima u kojima su pogubljena DeFeova braća i sestre. Osjećaj u sobama bio je apsolutni horror. Ed i Lorriane otišli su iz kuće oko 01:15 ujutro, pod velikim utjecajem onoga što se je dogodilo ovdje. Toliko su bili preplašeni da su se zaklinjali da se neće vratiti... ali jesu i rođena je Amityville legenda...

ZANIMLJIVOSTI

Postoji još nekoliko zanimljivosti vezano uz ovu horror kuću, a koje se nisu dogodile u samoj kući. Steven Kaplan, čovjek koji je pokušao podvaliti Warrenovima prijevaru iz ljubomore što on nije dobio slučaj počeo je pisati knjigu The Amityville Conspiracy o tome kako je sve to velika prijevara. Dvije sedmice prije izdavanja knjige Kaplan je doživio srčani udar i umro. Jay Anson, autor knjige The Amityville horror, kada je bio na posljednjem poglavlju knjige također je doživio srčani udar, ali je i preživio. Nedugo zatim počeo je pisati novu knjigu 666 i Antikristu te je ponovo imao srčani udar, ali ovaj puta je i umro. Slučajnost ?

Slike uslikane 90-ih godina na kojima se vide čudni detalji. Fotograf tvrdi da su u trenutku fotografiranja, svi stanari bili u dvorištu.

ZAKLJUČAK

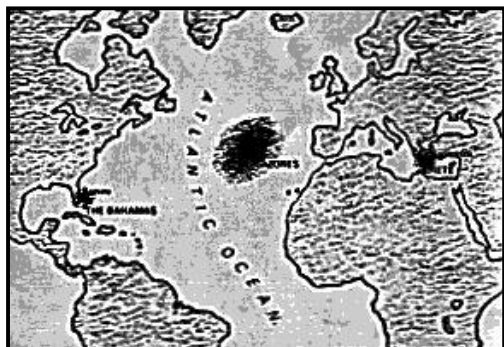
Događaji s ovom kućom su u najmanju ruku zanimljivi. Najveća prevara ili najveći slučaj paranormalnoga ? U kući i danas živi obitelj, ali uporno tvrde da u kući nema nikakvih paranormalnih pojava niti duhova. Možda samo imaju sreću, za sada ? Možda zlo samo spava među zidovima kuće, čekajući da ponovo bude izazvano. Možda zaista postoje mjesta s kojih zrači energija, koja su zla i koja su predviđena jedino za dom zlim dušama. Postoji mnogo "Možda"... Jedno je sigurno, ova kuća ima veliki utjecaj na ljudski um, ako ništa onda morate barem priznati da kuća izvana izgleda zaista zastrašujuće.

NESTALI SVJETOVI, ATLANTIDA

PORIJEKLO LEGENDE

Grci su svojim legendama stoljećima očaravali ljude širom svijeta. Ikar, Prometej, Perzej, Sizif i stotine drugih čvrsto su se urezali u pamćenje čitatelja.. Postoji, međutim, jedna legenda čija intrigantnost nadvisuje sve ostale. Žar s kojim se o njoj priča s vremenom se samo razbuktava i vjerojatno nikada neće ni nestati. To je priča o Atlantidi. Ispričao ju je Platon. Njegova dijela "Dijalozi" i "Timej" govore o nezaboravnom Solonovom putovanju u Egipat 583. godine pr.n.e. Ono što je Solona vuklo na putovanje nisu bile piramide, hramovi ili drugi materijalni ostaci te slavne kulture. Vuklo ga je nešto puno vrednije - znanje, znanje o proteklim vremenima. Ono što je tamo saznao od Egipatskih svećenika ni sam nije mogao očekivati.

"...O Solone, govorit ćemo Tebi i Tvom narodu iz zahvalnosti prema boginji, koja je podigla i poučila vaš grad prije tisuća godina, primivši vaše sjeme, rod od Gee i Hefesta... Dakle, govoriti ćemo Ti o Tvojim precima koji su živjeli prije devet tisuća godina i kazivat ćemo Ti, ukratko, o zakonima i najljepšim djelima što su ih stvorili. Drugi put, govorit ćemo Ti detaljnije o istim događajima služeći se istim spisima i svjedočanstvima. Razmotri, stoga, njihove poredeći ih sa našim današnjim i naći ćeš da su tada u besprijekornom redu živjele klase svećenika odvojene od drugih, potom cehovi zanatlija, s tim što se predstavnici različitih zanata nisu međusobno miješali, zatim tu su bile klase pastira, lovaca i poljoprivrednika. Ipak klasa ratnika imala je najveći ugled i privilegije. Ona je živjela odvojeno od svih klasa, a zahvaljujući tadašnjim zakonima, nisu se ničim drugim bavili do stvarima rata... Boginja, koja vam je prvima podarila ustave i uređenje smjestila vas je na lijepo mjesto računajući da će sretna umjerenost godišnjih doba dati najmundrije ljude. Dakle, boginja, kao poznavalac rata i nauke, izabra i najprije naseli ovo mjesto koje bi moglo dati ljude najslikniji onima. I živjeli ste tako sa takvim zakonima i još boljom upravom, nadvisujući sve ljude u svim vrlinama, kako, i odgovara djeci i učenicima bogova. Brojna su bila velika djela vašeg grada, kojima se mi i danas divimo. Jedno djelo, ipak, svojom veličinom i vrlinama sve nadvisuje. Jer, govore zapisi da je vaš grad uništio jednu veliku vojsku što je bezobzirno pokoravala i zauzimala cijelu Europu i Aziju napredujući od Atlantika. To more je tada bilo plovno i imalo je jedan veliki otok ispred onog ulaza što se zove, kako vi to kažete, Heraklovi stupovi (Gibraltar).

Tada, dakle, o Solone, tada se moć vašeg grada pokazala na djelu, po vrlini i snazi, a pošto je nadvisila sve po velikodušnosti i po svim ratničkim vještinama, prisiljena da se bori sama zbog bijega drugih, suoči se tako sa najvećim opasnostima i porazi napadače, učvrsti pobjedu i od ropstva spasi narode još nepokorene i plemenito oslobodi sve druge, koji su živjeli do Herkulovih stupova pa na ovamo ! Ali kasnije, desiše se strašni zemljotresi i poplave. U toku jednog dana i jedne noći svi vaši ratnici propadoše u zemlju, a slično

nestade i otok Altantida koji more proguta : stoga je to more neprolazno i neistraženo. Plovidbu sprečavaju veliki plićaci od blata koje je ostalo od otoka što je potonuo u morske dubine..."

Platonu je o Solonovim putovanjima pričao i Kritije :

"Kada su bogovi dijelili zemlju, neki su dobili velike, a neki male oblasti u kojima podigoše svoje hramove i žrtvenika. Posejdon je odabrao otok koji će kasnije dobiti ime Atlantida i smjestio tamo djecu smrtno žene. Izabrao je neobično mjesto: blizu mora, ali usred otoka, u ravnici za koju se pripovijedalo da je najljepša i najplodnija od svih poznatih nizina. U blizini ravnice, na udaljenosti od pedeset stadija (starogrčka mjera koja iznosi 192 metra) prostirala se jedna pitoma planina. Na njoj je stanovao jedan od onih ljudi što su tamo još od početaka, rođeni iz zemlje, neki Evenor sa ženom Leukipom. Oni su imali samo jednu kćerku, Klito. Kada je djevojka bila za udaju, majka i otac umriju, a Posejdon, zaljubljen, leže s njom, a da bi utvrdio brežuljak na kome je živjela, okruži ga naizmjenice prstenovima mora i kopna, kako joj ne bi mogli prići ljudi, jer u to doba još nije bilo lađa za plovidbu. Kao bog, Posejdon je lako ukrasio novi otok formiran u sredini prstenasta mora i kopna. Iz zemlje je izveo dva izvora vode (iz jednog je tekla hladna, a iz drugog topla voda !), a zemlji podario plodnost i raznoliko voće i povrće..."

Kasnije su Atlantidani oko tih izvora napravili mnoge palače, terme, bazene i parkove. razvijenom vodovodnom mrežom pitka voda se odatle dovodila do svih dijelova carstva. Klito i Posejdon su imali deset sinova i svakom od njih su podarili jedan dio otoka. Središnji otok dobio je najstariji sin Atlant po kojemu je Atlantida kasnije i dobila ime. Atlant i njegovi potomci uspješno su vodili ratove sa okolnim zemljama i sam po sebi predivan otok ukrasili mnoštvom dragocjenosti iz pokorenih zemalja. Veliki dio tog bogatstva činio je materijal koji se vadio u rudnicima na čitavom otoku a bio je dragocijeniji od zlata. Zanimljivo je da se i u Keltskoj mitologiji spominje narod koji je došao "iz mora sa zapada" a bio je vješt u izradi oružja od neobičnog materijala kojeg su zvali "bijelo srebro".

Svojim vještim rukama Atlantidani su glavni grad Atlantide, Posejdon, pretvorili u kraljevsku prijestolnicu dostojnu bogova. Samo središte grada nalazilo se u centru prstenova :

"...Otok, na kome je bila kraljevska palača, imao je promjer od pet stadija (960 metara). Otok i kopneni pojasevi bili su obloženi kamenim zidovima, a od kamena su bili podignuti mostovi, kule i vrata na njima. Kamen je bio različite boje : bijeli, crveni i crni. I zgrade su bile izrađene od raznobojnog kamena, a cijeli zid vanjskog pojasa bio je obložen bronzom, zid unutarnjeg pojasa bio je premazan rastopljenim kalajem, a zid same akropole - mjedi koja je imala vatreni sjaj. U samom središtu, sveti hram Klito i Posejdona, bio je nepristupačan i okružen zlatnim zidom. U ovom hramu donesen je na svijet porod deset atlantidskih kraljeva, pa su se tu svake godine prinosele žrtve..."

Na žalost Atlantidani nisu bezbrižno uživali u bogatstvima koje su im podarili bogovi. Nad njihovom civilizacijom uvijek je padala sjena straha a bacaio ju je Pico Alto, najveći vulkan Atlantide. Bez obzira na poštovanje i žrtve koje su mu ukazivali Pico Alto je bio nemilostiv. U samo jednoj erupciji u vode Atlanskog okeana potopio je sav božanski i ljudski trud. Nije dopustio da iza njega išta ostane, ništa osim legende.

OTO HENRIH MUK

Platonova priča o Atlantidi i opis njene tragične propasti, tokom mnogih stoljeća smatrani su legendom. Pa i danas, u naučnom svijetu ne postoji jedinstveno mišljenje da li je ova hipotetična civilizacija uistinu postojala. Možda jeste, a možda i nije... Postoji mnoštvo pretpostavki i naučnih hipoteza o tome da li je Atlantida uopće postojala, gdje se nalazi i zašto je (i kako) iščezla s lica naše planete. Najvažniji izvor o njenom sjaju nalazimo u Platonovim "Dijalogima" (Timej) u kojima navodi priču koju je za vrijeme svog boravka u Egiptu, oko 583. godine pne., čuo grčki filozof Solon.

Gdje Se Nalazila !?

Nekada, u davna vremena, iza moreuza "Herkulusovi stubovi" (Gibraltar), zabilježio je Platon, prostirao se veliki otok koji se zvao Atlantida. Otok je imao površinu oko 154.000 kvadratnih milja, a na njemu je živjelo oko 20 miliona ljudi. Zemlja je obilovala toplim izvorima, a u šumama su živjeli slonovi i druge africke životinje. Plodne ravnice bile su ispresjecane mnogim kanalima, koji su služili kao vodeni putevi za prijevoz razne robe i poljoprivrednih proizvoda. O bogatstvu ove hipotetične civilizacije govori podatak da je njen glavni grad bio opkoljen visokim bronzanim zidovima, a dvorci, vile i hramovi bili su prekriveni zlatom i srebrom.

Od 12.000. pa sve do 9000. godine, Atlantida je gospodarila tim dijelom svijeta, upravljajući gigantskom mediteranskom carevinom, koja je dopirala sve do Egipta i Italije. Atlanti su se borili za stvaranje takve državne zajednice u kojoj bi ideali bratstva i prijateljstva predstavljali najveće blago. No, "jednoga užasnog dana i jedne užasne noci", navodi Platon, "Atlantidu je progutalo – more !" "Od tada do danas o njoj je napisano preko 20.000 knjiga u kojima se iznose bezbrojne pretpostavke. Jednu od posljednjih napisao je austrijski inženjer Oto Henrich Muck, čovjek veoma širokih pogleda. Muck naglašava da je Platon govorio istinu i dodaje da se Atlantida mogla nalaziti u blizini Azorskih otoka, koji leže na udaljenosti od 1.200 kilometara od Europe.

Šta Je Zapamtio Kromanjonac ?

Ako je to tako, ova je blistava imperija zasigurno imala svoje kolonije na Starom kontinentu. Ali, gdje ?! Primitivna keramika i primitivno oruđe Neandertalca govore o tome da je Europa u ta davna vremena još uvijek preživljavala - kameno doba ! Muck je obratio pažnju da je Kromanjonac, koji je bio viši rastom i koji je bio na daleko višem kulturnom nivou od Neandertalca, živio otprilike u isto vrijeme s Atlantima. Izvanredne slike divnih ljudi sa bronzano obojenom kožom u pećinama Španjolske i južne Francuske danas se pripisuju umjetničkim vizijama čovjeka iz Kromanjona. Njegovi ukrasi, oruđe za rad i drugi predmeti, bili su izrađeni vještije i sa znatno više umjetničkog ukusa od neandertalskih. Drugim riječima, to su ostaci jedne visoko razvijene kulture, koja u mnogo čemu predstavlja kontrast u odnosu na primitivni način života neandertalskog čovjeka !

Istražujući grobove Kromanjonaca, Muck je iznio pretpostavku da su oni bili stanovnici Atlantide. On je obratio pažnju i na sljedeću činjenicu : ogromne oblasti Europe za vrijeme egzistiranja hipotetične civilizacije bile su još prekrivene snijegom i ledom, jer su glečeri počeli da se tope i nestaju tek u 11. milenijumu prije nove ere. Zašto !? Zašto topla Golska struja, koja danas zagrijava obale Europe, nije tada funkcionirala !? Da je u tome nije možda spriječavala neka golema prirodna pregrada - Atlantida - pita se Muck i dodaje da je Golska struja zapljuskivala obale legendarnog kontinenta, da je upravo ona stvorila onu blagu klimu o kojoj je s oduševljenjem govorio Platon !? Postoje li dokazi za takvu tvrdnju ? Da, postoje !

Kakvu Tajnu Skrivaju Jegulje ?

Muck ih je pronašao u neobičnom i za sada neobjašnjivom ponašanju europskih jegulja. Napuštajući svoj zavičaj - Sargasko more, koje se nalazi jugozapadno od Azorskih otoka, jegulje se upućuju Golskom strujom i, reklo bi se potpuno besmisleno, putuju u Europu i završavaju u rijekama koje se ulijevaju u Mediteran. Nakon nekoliko godina jegulje se vraćaju u Sargasko more, gdje polažu ikru i završavaju svoj životni ciklus. Šta ih nagoni na tako opasna putovanja ? Znanost na to još nije dala definitivni odgovor. Možda se, kaže Muck, na to pitanje može dati sljedeći odgovor : kada su se instikti jegulja tek formirali, slatke riječne vode na Atlantidi, u kojima su one mogle da nađu utočište od morskih grabljivica, nalazile su se sasvim blizu Sargaskog mora. Slijepi instikt ih i danas, hiljadama godina nakon nestanka Atlantide, i dalje tjera na duga i neizvjesna putovanja

tokovima Golfske struje! Muk je slijedio trag koji je Atlantida kao svojevrsni most mogla da odigra između Europe i Amerike. On je obratio pažnju na sličnost egipatskih, srednjoameričkih i južnoameričkih piramida u dolini rijeke Moce. Zatim na slične elemente u kulturama Baska i Maja. Muk piše o jednom baskiskom misionaru koji je bio zapanjen kada je otkrio da ga ljudi u džunglama Guatamale odlično razumiju i da koriste slična oruđa pri obradi zemlje kao i njegov narod.

Šta Je Načinilo Depresije U Atlantiku ?

Platon je tvrdio da je Atlantidu progutalo more. Muk je u svojim istraživanjima počeo da traga za "izgubljenim kontinentom" i po dnu Atlantskog oceana. Zahvaljujući oceanografiji, nauka danas raspolaže detaljnom kartom morskog dna. Dno Atlantika podjeljeno je na dva dijela velikim podvodnim grebenom čija visina pod morem dostiže 3000 metara, a proteže se od Islanda do Antarktika. U području Azorskih otoka taj se greben širi u plato širine 400 i dužine 1000 kilometara. Sjeverno od njega podižu se podvodne vulkanske planine. Pojedini njihovi vrhovi uzdižu se nad površinom oceana. To su danas Azorski otoci, čiji oblik i razmjere uveliko podsjećaju na, Platonovu Atlantidu.

Pri razvijanju svoje hipoteze, Muk je bacao poglede i na priobalne regione sjevero-američkog kontinenta. U rejonu grada Carstona, u Južnoj Karolini (SAD), aerofoto-snimanjem 1930. godine načinjena je karta cjelokupne oblasti, koja neodoljivo podsjeća na bojno polje prekriveno sa oko 3.000 okruglih i ovalnih kratera, čiji su "grudobrani" okrenuti prema jugoistoku. To je po mišljenju Muka veoma ozbiljan dokaz u korist hipoteze da su kratere stvorile krhotine nekog nebeskog tijela koje je doletjelo iz sjeverozapadnog pravca. Razumje se, udubljenja u Južnoj Karolini su znatno manja od dviju ogromnih depresija koje se nalaze na dnu Karipskoga mora; one dostižu dubinu od 9.000 metara i imaju površinu od 500.000 kvadratnih kilometara. Kakve su ogromne sile stvorile ta gigantska udubljenja na morskom dnu i šta je izazvalo pojavu vrtača na obali Južne Karoline ?

Katastrofa Je Došla S Neba !

Platon pominje odstupanje u kretanju zvijezda i ogromnim požarima na Zemlji, koji su pratili katastrofu Atlantide. Muk smatra da je u skretanju zvijezda riječ o asteroidu. Matematički proračuni rezultiraju njegovima zaključkom da je asteroid "dospio" iz pravca asteroidnog pojasa Adonis i pri orbitiranju oko Sunca po opasnoj ekscentričnoj orbiti skrenuo s nje i obrušio se na Zemlju ! Slično gigantskoj raketi, asteroid se iz zapadnog pravca spuštao na Zemlju. Sudeći prema veličini podmorskih depresija, Muk pretpostavlja da je prečnik kozmičkog giganta dostizao oko - 11 kilometara ! Na visini od oko 300 kilometara asteroid je zbog zapaljenog vodonika počeo da sija jarko crvenom bojom. Za njim se vukao rep zapaljenih gasova, dugačak oko 60 kilometara. Pri prodoru kroz atmosferu, on se raspao na manje dijelove. Dva džinovska dijela asteroida, svaki težak od mnogo milijardi tona sručila su se u ocean, stvorivši portorikansko udubljenje, a manje krhotine izrovašile su tlo u Južnoj Karolini. Ti udari apokaliptičke snage izazvali su eksploziju koja je zahvatila ogromnu teritoriju. Još dva gigantska komada asteroida pogodila su Zemljinu koru na veoma osjetljivom mjestu - u rejonu Atlantskog grebena i aktivirale sve vulkane u njegovom lancu. Stravična kataklizma zahvatila je Atlantidu i pretvorila je u pustoš.

Zašto Su Nestali Mamuti ?

"Za jedan užasan dan i jednu užasnu noć", kako je pisao Platon, "Atlantida je išcezla". Još dugo su nakon toga zemljotresi potresali kontinente, pa je sjeveroistočni dio Južne Amerike potonuo u Atlantik, a njen sjeverozapadni dio izronio iz voda Pacifika, prenoseći gradove s nivoa mora do vrhova današnjih Anda. Istodobno, gigantski crni oblaci, ispunjeni otrovnim gasovima, gušili su ljude i životinje širom naše planete. Kao dokaz za tu hipotezu Muk navodi iznenadni nestanak mamuta. Preživjevši desetine hiljada godina u Sibiru, koji do tada nije bio pod ledom, oni su iznenada uginuli. Svi do jednoga !

Autor hipoteze tvrdi da je oblak otrovnih plinova te kolose ubijao na licu mjesta. Po njegovom mišljenju, nije iznijeta još ni jedna činjenica koja bi objasnila iznenadno smrzavanje dlakave sabrače slonova, niti se zna šta je to što je uticalo da se Sibir pretvori u gigantski frižider. Da li je pogodak asteroida doveo do oscilacije Zemlje za vrijeme njenog rotiranja, što je izazvalo predislokaciju polova i naglu izmjenu klime, postavlja Muk pitanje i dodaje da su se u ogromnom crnom oblaku mogle nalaziti i one kolosalne količine vode koje su izazvale svjetski potop o čemu govore legende mnogih naroda. Interesantno je da Platon ukazuje na "more blata" koje je za duže vrijeme onemogućilo plovidbu brodova izvan Gibraltara. Godine 1822. arheolog Leonard Vulej započeo je radove na iskopavanju grada Ura, prijestolnice drevnih Sumerana. Ispod grobnica prvih careva, ekspedicija je otkrila sloj mulja i prljavštine, debljine gotovo tri metra. U istom sloju nisu bili otkriveni nikakvi arheološki ostaci. Baš nikakvi. Sve što je do tog vremena postojalo, kao da je netragom iščezlo !

Rađanje Nove Civilizacije

Prema Mukovim proračunima, čovječanstvu je bilo potrebno tri hiljade godina da bi se oporavilo od katastrofe izazvane padom asteroida. Skoro sve to vrijeme ogromni crni oblak vulkanske prašine visio je nad sjevernom Europom. Za one koji su preživjeli kataklizmu, život pod tim oblakom predstavljao je kratku i tešku borbu za opstanak. Ljudi su lutali pod crnim nebom, na kome se Sunce samo ponekad pojavljivalo kao daleka fatamorgana; a u vrijeme kada je čovječanstvo stvorilo nove uvjete za razvoj svoje civilizacije - to je bilo u četvrtom mileniju prije nove ere - od Atlantide je ostala samo legenda. Sva dostignuća nekadašnje znanosti, umjetnosti i kulture uopće, bila su zbrisana. Čovječanstvu je bilo potrebno još 6.000 godina da bi steklo nova znanja; njih je koristio i Muk da bi postavio svoju teoriju o uzrocima propasti blistave Atlantide.

DA LI JE MOJSIJE BIO FARAON !?

Staroegipatski faraon Amenofis IV, poznat još kao Ekhnaton ili Ekhetaton, muž kraljice Nefertiti i otac faraona Tutankamona, naredio je izgradnju grada Akhetatona, oko 1387. godine, prije Krista. Grad je podignut na desnoj obali Nila, 450 km sjeverno od Tebe i postao je novom prijestolnicom Egipta. Međutim, iz neutvrđenih je razloga grad nakon nekog vremena iznenada napušten.

Faraon Amenofis poznat je i po tome što je prvi uveo monoteizam, uveo je poštovanje boga Atona, sunčevog diska. Aton je u stvari bio stari bog-sunce, Ra, u novoj ulozi. U njegovu slavu Amenofis je i dao izgraditi spomenuti grad, čije ime znači "Atonov horizont". Nakon što je uveo vjerovanje u jednog boga, sagradio grad u njegovu čast te uzeo ime Ekhetaton ("onaj koji se moli Atonu"), Amenofis dolazi u oštar sukob s dotada svemoćnom svećeničkom kastom koja je vjerovala u Boga Amona i čitav niz drugih, do tada uvažavanih božanstava. Nazivaju ga faraonom - heretikom. Jasno, mnogoboštvo pod Amenofisom više nije dolazilo u obzir. Kasnije vjerovanje u jednoga boga uvodi Mojsije, nakon što je na prostor Palestine došao iz Egipta. Za vladavine Ekhnatona zatvoreni su hramovi drugih bogova, oduzeta su imanja svećenicima, konfiscirana su njihova zemljišta i prihodi. Sve se ovo odigralo za prvih šest godina njegove vladavine. Vodio je ogorčenu borbu ne samo sa svećenstvom, jer je zatvaranjem hramova navukao bijes i otpor i drugih slojeva kao što su trgovci i zanatlije, pa čak i pastiri i seljaci, dakle slojeva kojima je profesionalno odgovarao drugi poredak.

Navodno je Amenofis odluku o uvođenju monoteizma donio nakon što je usnuo san među šapama sfinge u Gizi. Nepoznato biće koje mu se ukazalo u snu tražilo je od njega reformu vjere. Ova je promjena prouzrokovala i mnoge druge promjene, odnosno promjene u drugim sferama, npr. umjetnosti koja postaje realistična. Promjene u arhitekturi reflektirale su se kroz prestanak gradnje piramida. Mnogi postavljaju pitanje je li Amenofis poruku zaista dobio u snu ili je naredbu primio od vanzemaljskih bića, u što čvrsto vjeruju neki ufolozi. U prilog tome navode činjenicu kako je u vrijeme Ekhnatona bio izražen kult insekata, a navodno su vanzemaljci, koji su u Egipat posredstvom faraona uveli monoteizam, izgledali upravo kao veliki insekti. Čak je faraon na nekim sačuvanim slikama prikazan s velikim insektom, skarabejem, u ruci. Po ufolozima, taj skarabej sliči na komandnu ploču koju je umjetnik morao negdje vidjeti kako bi je naslikao.

Osim toga, činjenica je da je svećenstvo u vrijeme kulta koji se njegovao za vrijeme Ekhnatona deformiralo svoje lubanje, kako bi sličile na lubanje vanzemaljskih bića. U hijeroglifima iz Abidosa i Dendere, kao i na slikama u hramu faraona Setija I u Tebi, vide se bogovi koji faraonu pokazuju nekakav spiralni predmet, koji sliči današnjem električnom kolutu za visoki napon. Je li to jedna od vanzemaljskih tehničkih tajni ?

Koliko god tajnovit bio život faraona Amenofisa IV, toliko je u najmanju ruku i život njegovog nasljednika, sina Tutankamona. Nakon što je 1369. godine, prije Krista Ekhnaton umro, na prijestolje je došao Tutankamon, devetogodišnji dječak, koji je zbog svojih godina bio tek igračka u rukama svemoćnog svećenstva. Nepotrebno je naglašavati da su oni odmah nakon Ekhnatonove smrti ponovo uveli stari vjerski sustav. Tutankamon se na vlasti održao samo devet godina. Medicinska istraživanja njegove mumije dokazuju da je umro nasilnom smrću, a pretpostavlja

se da ga je ubilo svećenstvo, kako ne bi nastavio Atonov kult. Njegovi nasljednici pobrinuli su se za to da se uklone svi tragovi "heretičkog" razdoblja. Tako je Ekhnatonov grob bio razoren, reljefi u njemu uništeni, a isto se dogodilo s grobovima svih njegovih

Created with

plemića. Brisanjem Ekhnatonova imena sa svih mjesta na kojima je bilo zapisano, svećenici Egipta osudili su ga na vječno lutanje i nemogućnost upokojenja njegove duše, te su prokleli svakog tko u budućnosti bude prizivao njegovo ime.

Grobnica faraona Tutankamona je prilično čudna jer je izuzetno mala, ali zato prepuna blaga. Američki arheolog Carter i engleski lord Carnavon otkrili su Tutankamonovu grobnicu i u njoj pronašli dva mumificirana fetusa za koja se mislilo da su zamci faraonove djece. Na kutiji u kojoj su pronađeno nije, sukladno tadašnjim običajima, ništa pisalo. Nakon temeljnih ispitivanja, po arheologu Vanderbergu, pokazalo se da se radi o ženskim fetusima, starim između pet i šest mjeseci. Kasnije su te dvije mumije nestale, međutim ostale su kvalitetne fotografije na kojima se jasno vidi da je jedan fetus ljudski, dok drugi ima nesrazmjerno veliku glavu i jako izduženo lice. Ruke i prsti su također bili jako dugački. Prema nekima, ovaj fetus prije sliči vanzemaljskom negoli ljudskom. Fetus su preneseni u Kairo, što je učinio sam

Carter, ali im se nakon toga gubi svaki trag. I mumija faraona Ekhnatona također je nestala. Mumija jedne od Atonovih svećenica zauvijek je izgubljena kad je potonuo "Titanic", kojim se trebala prenijeti u SAD. Arheolog Vanderberg ukazuje na još jedan misterij vezan za Ekhnatona i njegovog sina Tutankamona. Podsjeća na to da su Carter i Carnavon našli već obijenu grobnicu. Netko je na njoj načinio otvor kako bi mogao ući unutra, međutim, taj je otvor bio toliko malen da bi se kroz njega jedva moglo uvući dijete. To malo biće koje je ušlo u grobnicu nije ukralo blago, ali postoje materijalni dokazi da je iz grobnice nešto izneseno. Na pitanje što je to bilo nema odgovora. Je li se možda radilo o nekakvoj tehnološkoj tajni? U svakom slučaju, onaj tko je ušao u grobnicu i iz nje s nečim izašao, pažljivo je zatvorio otvor. Naknadno je Tutankamonov grob zapečaćen pečatom s ezoteričkom simbolima Šakala i Skarabeja. Postoje indicije da su upravo to bili simboli Ekhnatona i njegovih sljedbenika.

Neki istraživači potpuno su sigurni da je Ekhnatonov "Bog koji sjedi na nečemu što podsjeća na sunčev disk", a koji mu se ukazao u snu, u stvari vanzemalj. Oni u to vjeruju, kao i u to da je Mojsiju Zapovijedi prenio vanzemljak. Zbog velike sličnosti u Ekhnatonovom i Mojsijevom životu mnogi protestantski svećenici i danas smatraju da su njih dvojica u stvari jedna te ista osoba. Je li to slučajno? Neki povjesničari slažu se da postoji dosta činjenica koje govore u prilog tome da Ekhnaton nije umro u Egiptu, a da se opet, nedugo nakon toga pojavio rabin po imenu Mojsije, koji je sam tvrdio da je došao iz Egipta. Je li moguće da je Mojsije u stvari sam faraon Ekhnaton koji se predstavljao lažnim imenom?

Bez obzira na naše vjerovanje, postoji niz podudarnosti: oba su reformirala religiju uvođenjem monoteizma i odbacivanjem mnogoboštva, oba su za to bili inspirirani "odozgo", odnosno učinili su to nakon vizija koje su imali, obojica su neko vrijeme provela u pustinji gdje su postavili temelje monoteizma, a napokon, njihova tijela nikad nisu pronađena! Očito je još da su obadvojica imali sposobnost i znanje da uvjere svoje sljedbenike u ispravnost kulta jednoga boga. Poznato je da je Mojsije držao drvene ploče sa zapovijedima u nekoj vrsti naelektriziranog kovčega koji je "oslobađao iskre" i djelovao poput baterije. To znači da je Mojsije poznao elektricitet, a poznao ga je i Ekhnaton. Stari su Egipćani koristili za pozlaćivanje neku vrstu električnih baterija od keramike i bakra. Mnogi ufolozi uvjereni su da je poznavanje elektriciteta poteklo od vanzemaljaca. Tajnu elektriciteta čuvali su upravo Atonovi svećenici. Neki od njih, kako bi izbjegli osvetu Amonovih sljedbenika, pobjegli su iz Egipta. Ako je među njima bio i sam Ekhnaton, je li ipak moguće da su on i Mojsije ista ličnost?

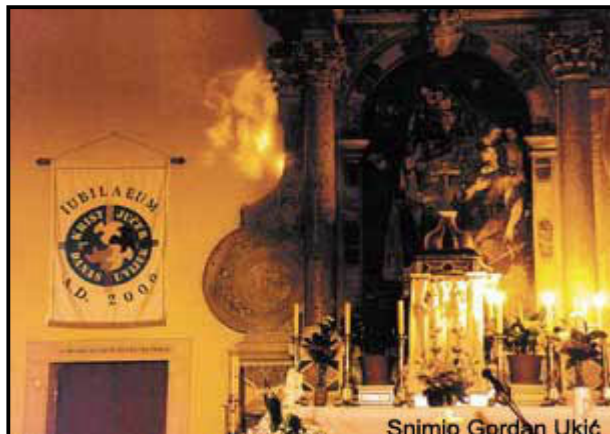
Zanimljiv je slučaj koji se dogodio jednoj američkoj filmskoj ekipi koja je pedesetih godina u blizini Kaira snimala biografski film o Ekhnatonu, a vezan je na prokletstvo

egipatskih svećenika. Prvog dana snimanja, u prvoj sceni, dok su dvije glavne protagonistice pred kamerama govorile : "Mi prizivamo Ekhetatona, mi prizivamo Ekhetatona..." podigla se takva pješčana oluja da se snimanje moralo odmah prekinuti. Te se noći i jednoj i drugoj glumici u snu javio lik Ekhetona. Sanjale su kako se nalaze u hramu ispred njegovog kipa koji oživljava. Jedna je sanjala kako je kip rukom udara posred lica, a druga je dobila udarac u trbuh. Ujutro su obje prevezene u bolnicu, gdje su utvrđene ozljede točno na onim mjestima gdje su u snu dobile udarac ! Ekipa je nakon toga pokupila opremu i žurno napustila Egipat.

Danas su podijeljena mišljenja oko toga da li prokletstvo zaista postoji ili je tek smišljena prevara. Gamal Muhtar, direktor Uprave za proučavanje starina u Kairu, upitan za mišljenje o tome, odgovorio je da on u prokletstva ne vjeruje, mada mnogi nastoje pronaći vezu između umiranja istraživača i ploča s proročanstvima iz sarkofaga. Rekao je da se on čitav život bavi istraživanjem grobnica faraona i mumija, a da mu se još nikada ništa nije dogodilo. Dvadesetak dana nakon intervjua i nakon razgledavanja blaga iz Tutankamonova grobnice, iznenada je umro od srčanog udara. Slučajnost !?

LIK NAD OLTAROM CRKVE sv. SILVESTER, KANFANAR

Svaku večer kad se upali javna rasvjeta, u kanfanarskoj župnoj crkvi sv. Silvestra, lijevo od oltarne slike izranja lik čovjeka, glave starca veličine 1,5 metra. Ova neobična pojava otkrivena je pukim slučajem sredinom rujna ove godine. Dugogodišnji kanfanarski župnik Zorko Ritoša zamolio je svoga sumještana Maria Paulića, nakon što je u srpnju zbog udara groma pregorio automat za zvonjenje, da svake večeri ručno uključuje zvono. Paulić je sredinom rujna primijetio u mraku kod oltara lik na zidu, i to javio župniku.

Za vijest se brzo pročulo i već u listopadu večernje su krunice u kanfanarskoj župnoj crkvi bile vrlo posjećene. Kada se u crkvi ugasi električno svjetlo ili gore svijeće, jasno se na zidu može vidjeti neobičan lik starca. S većom udaljenošću, lik se vidi još jasnije. Neki su u tom liku prepoznali Papu Ivana XXIII, neki tvrde da izgleda kao Pater Pio, a nekima čak sliči na današnjeg papu. U svakom slučaju, ova je pojava u kanfanarsku crkvu već privukla vjernike iz drugih mjesta Istre, iz Rovinja, Pazina, Pule, Fažane i Marčane, a počeli su dolaziti i stranci.

U pokušaju objašnjenja ove pojave, župnik Ritoša sjeća se da su novi reflektori javne rasvjete koji osvjetljuju zvonik i fasadu crkve u Kanfanaru postavljeni 1994. godine.

"Ni mi nismo ništa opazili do sada. Toliko sam puta bio u crkvi navečer, i nikad ništa nisam vidio. Crkva je mnogo puta bila puna ljudi, naročito na polnoćku kada djeca imaju igrokaz i ljudi pjevaju, i tama je, a samo su osvijetljene jasljece, ali tu stvar nitko od dvjesto-tristo ljudi koliko se tom prilikom okupi, nije ranije primijetio", kaže župnik Ritoša.

MONGOLŠKI SMRTONOSNI CRV

Debeli crveni crv dug od dvije do četiri stope ubija svoje neprijatelji štrcanjem smrtonosnog otrova ili električnim udarima na udaljenosti do 2 metra. Na žalost, ne radi se o rečenici iz nekog SF romana ili filma. Riječ je o biću koje živi u Mongolskoj pustinji Gobi. Njegovo izvorno ime je Allghoi khorkhoi što znači "crv utrobe" a vrlo često ga povezuju sa kravljom utrobom (na koji način, nije mi poznato). U svijetu je poznatiji kao "mongolian death worm" ili mongolski smrtonosni crv. Potaknut pričom svoje studentice prvi ga je pokušao istražiti Čeh Ivan Mackerle. Zbog vjerovanja da i sam spomen tog bića donosi lošu sreću bilo je nemoguće natjerati lokalno stanovništvo na priču. Kako to obično biva, nekoliko čaša rakije pomoglo je u rješavanju ovog problema.

Ono što su Mackerleu ispričala dva nomada bilo je prilično zanimljivo. Crv po njihovim riječima voli žutu boju a te iste boje je i njegov smrtonosni otrov koji poprskanu žrtvu ubija u trenutku i pretvara u žuto raspadajuće truplo. Navodno je crv ubio dječaka koji se igrao, naravno žutim, igračkama. Njegovi roditelji su pratili trag crva ubojice ali ih je stigla ista sudbina kao i njihovo dijete.

Starija žena ispričala im je što je čula o njegovu kretanju ispod pijeska i načinu na koji ubija svoje žrtve. Kada se priprema za napad polovicom svoje dužine izviri izvan zemlje i napuhuje mjehure po svom tijelu dok napokon velikom brzinom ne istrca otrov. To su sve priče ali, što je sa konkretnim dokazima. Na žalost Mackerle nije uspio prikupiti niti jedan. Dakle, ostaju nam samo pretpostavke.

- **CRV** - Iako se to rješenje na prvi pogled čini najlogičnijim nije ipak sve tako jednostavno. Crvi su prilično osjetljivi na suhu klimu i ne mogu bez posebnih prilagodbi izdržati ekstremno teške uvjete kakvi vladaju u pustinji Gobi.
- **ZMIJA** - Mnoge zmijske bez većih poteškoća mogu izdržati pustinske uvjete a i otrov je tu.
- **GUŠTER** - I gušteri su sposobni preživljavati u pustinskim uvjetima. Neki od njih kao što je Skink tamo se najbolje i osjećaju. Živi ukopan u pijesku a na prvi pogled mu je teško razlikovati glavu od repa. Još kada ne bi imao noge vrlo lako bismo ga zamijenili za crva. Ali, na žalost, ipak ima noge.
- **ELEKTRIČNA JEGULJA** - Zbog toga što crv navodno ubija elektrošokovima ova veza je jasna ali, ne i vjerojatna. Ako u pustinju ne spadaju crvi, kako bi tek bilo jeguljama ?
- **POSEBNA VRSTA** - Mislite li da je nemoguće otkriti toliko neobične životinjske vrste na našem planetu ? Sjetite se čudnovatog kljunaša. Biće kao što je Allghoi khorkhoi teško je pronaći a još teže ostati živ nakon toga.

Kao i obično, moramo na kraju ustvrditi da ne posjedujemo konkretne dokaze. Sve što znamo proizlazi iz priča za koje ne možemo reći koliko su i da li su uopće istinite. Možda su to samo "napuhani" opisi zmijske i guštera a, možda Allghoi khorkhoi prikriven čeka... da mu pokažete žuti karton.

MISTERIOZNA ŽENA U CRNOM

Od početka 1988. godine, stanovnici Istre i Hrvatskog primorja bili su opsjednuti misterioznom ženom u crnom. Priče i glasine o tajanstvenoj ženi dobivale su nove dimenzije. U izvješćima s lica mjesta reporteri su se pozivali na medicinsko osoblje Stanice za hitnu pomoć u Pazinu. Oni su, navodno, vidjeli misterioznu neznanku.

Zaustavljala je osamljene automobile koji su prolazili kroz tunel Učku. U razgovoru s vozačima proricala im je sudbinu, a potom bi misteriozno nestajala iz automobila. Priče su poprimile alarmantne dimenzije pa je i policija sve češće kontrolirala i nadzirala tunel Učku i prilazne ceste. Fantazija i mašta zasigurno su davale ton nevjerojatnim pričama, zgodama i nezgodama vozača sa ženom neopisive ljepote. Njezin izgled postajao je u svakoj priči sam sebi svrha. Vizualnost nepoznate žene u crnom izmamljivala je uzdahe muškaraca. Ni žene nisu bile nezainteresirane za pojavu ljepotice s Učke. Otkriven identitet ?

Ali, bez obzira na to što su policijske postaje dobivale na stotine telefonskih poziva, tajanstvenoj ženi nitko nije mogao ući u trag. To je još više pojačavalo interes za neznankom pa su mnogi već počeli vjerovati da je riječ o nadnaravnoj pojavi. O ukazanju, o Gospi. Osnova za takva vjerovanje nađena je u činjenici što misterioznu ženu stvarno nitko nije vidio, a iz priča su je svi "znali", čak i pojedinosti njenog izgleda.

Gotovo sav domaći tisak počeo je sve više davati prostora misterioznoj ženi s Učke, a talijanska TV (RAI 3) naručila je od kolega iz riječkog dnevnika "A voce del popolo" specijalni izvještaj. Riječke kolege poslale su priču, ali priču koja nije ništa otkrivala. Samo je potvrđivala znane činjenice. I onda, kao grom iz vedra neba - jedan naš dnevni list donosi ekskluzivnu reportažu u kojoj se tvrdi da je raskrinkana tajna crne žene ! Navodno je riječ o jednoj djevojci rođenoj 1968. godine, u malom mjestu u Istri. Odavno poznata kao pacijentica psihijatrijskih klinika, djevojka je proglašena misterioznom ženom iz tunela. U izvješću s lica mjesta reporteri navode imena medicinskog osoblja Stanice za hitnu medicinsku pomoć u Pazinu. Oni su, navodno, vidjeli misterioznu neznanku, obavijestili policiju, a kasnije je sve išlo uhodanom metodom. Nakon ispitivanja, nedvojbeno je ustanovljeno da djevojka nije u takvom psihofizičkom stanju da bi se i dalje nesmetano i bez kontrole kretala sama. Odmah je smještena u Psihijatrijsku kliniku pulskog Medicinskog centra. Uz izvještaj o otkrivanju crne žene, novinari su naveli i podatak da je navodno "baš prethodne noći" imala seksualni odnos s jednim našim poznatim estradnim umjetnikom iz Opatije. Naravno, to je popraćeno "pričom" neznanke da od 01. Maja, 1988. godine često stopira, ali kad bi je muškarci uzimali u auto, iskoristili bi je, a potom izbacivali iz automobila !?

Što je istina? Navoditi takve pojedinosti također je smiono kao što je pretenciozno tvrditi da se pojavila Gospa na Učki. Osoba s navedenim karakteristikama očigledno spada u grupu bolesnika s dijagnozom shizofrenia. Tvorac pojma shizofrenie je Eugen Bleuler koji je 1911. godine, različite psihopatološke promjene kod ličnosti nazvao tim imenom. Osnovna karakteristika takvog bolesnika je intelektualno propadanje. Karakterizira ga oslabljeno prosuđivanje, zakočenost misaonog toka, smanjena mentalna aktivnost, afektivna tupost i gubitak energije. Jednostavnije rečeno, shizofrenia je poremećaj cjelokupne ličnosti.

Na pitanje "Je li kod vas stvarno primljena zgodna djevojka kojoj je hobi stopiranje u tunelu Učka ?", pulski liječnici odgovaraju : "Imamo mnogo pacijenata koji stopiraju." Time, naravno, nije isključena mogućnost da je 20-godišnja djevojka iz Istre stvarno stopirala i bolnički automobil iz Pazina, ali smo isto tako daleko od odgovora je li to djevojka o kojoj se u to vrijeme tako mnogo pričalo. Gospa i nadalje prisutna.

Nemoguće je jednim novinskim člankom eliminirati sva dotadašnja nagađanja. Naprotiv! Priče o Gospi sada dobivaju još fantastičnije konture. U javnost je dospjela i priča policije. Radi se, naime, o zagonetnom ubojstvu izvršenom 1986. na obroncima Učke. Tako je, naime, švicarskim policajcima izjavio jedan švicarski građanin koji je 1988. uhićen pod sumnjom da je izvršio jedno ubojstvo. Kad ga je švicarska policija ispitivala, ispričao im je o svom susretu s jednim nepoznatim mladićem koji se odigrao 1986. u Opatiji. Jednu su večer zajedno otišli na obronke Učke zbog istih seksualnih sklonosti, ali ga je Švicarac kasnije ubio i kasnije leš zapalio. Nešto je u njega ušlo i tako je morao učiniti, kao što je već učinio u Americi, a poslije i u Švicarskoj. Bilo je to jače od njega. Nakon te obavijesti naši su policajci danima pretraživali obronke Učke, ali tijelo nepoznatog nisu pronašli. Čak su i švicarski policajci boravili u Hrvatskoj, ali bezuspješno. Samo priznanje bez leša nije nikakav dokaz. A, nekoga optužiti za ubojstva bez dokaza, odnosno leša, prema pravnim normama svih civiliziranih država je nemoguće. Naravno učestalije prisustvo policije na Učki nije ostalo nezapaženo i neprimijećeno. Kad su se pronijele priče o vozačima koji su sigurno u svojim vozilima imali zgodne suvozačice, sve postaje moguće. I nadalje je Gospa prisutna na Učki. I nadalje stopira i ulazi u automobile. Proriče i - nestaje...

DOSIJE-X U ŽIVOTINJSKOM CARSTVU

U tropskim prašumama Južne Amerike prema legendi indijanskih naroda Amazone obitava jedna golema jednooka životinja s crvenom kožom. Nazivaju je mapinguari. Usta ove nemani negdje su na razini trbuha, svojim žrtvama odgriza glavu, a svoje progonitelje odvraća oblakom smrdljivih plinova. Kada je američki biolog David Oren 1985. godine, čuo za ovo stravično stvorenje, navodno visoko dva metra, a teško 300 kilograma, odlučio je krenuti u razrješenje misterija. Istražujući, prikupio je više od sto izvještaja svjedoka.

Jedan od njih je lovac koji je u prašumi odjednom čuo stravično rikanje iza sebe. Kada se okrenuo, ugledao je razljučenu neobičnu životinju. Pucao je i ubio veliku grdosiju. Ali gnusan smrad ga je toliko ošamutio da je satima lutao šumom. Kada je ponovno pronašao put prema čudovištu, odrezao mu je prednju šapu kao trofej. No, i ta je šapa smrdjela toliko silno da ju je morao baciti natrag u šumu. David Oren misli da zna što se krije iza

ovog misterioznog smrdljivca : golemi bradypus, odnosno tipavac. Jedini je problem u tome što je ta životinjska vrsta navodno izumrla već prije nekoliko hiljada godina.

Već vijekovima se u zapadnoj Sumatri priča o jednom biću koje nije ni čovjek ni majmun. Orang-pendek hoda uspravno i svojim dugačkim rukama spretno uklanja grančice i listove gustoga grmlja džungle. Jedan od prvih Europljana koji su ga vidjeli bio je holanđanin Van Herwaarden. Loveći vepre, zapazio je 1923. godine, dlakavu beštiju koja je sjedila na jednom stablu. U jednom trenutku susreli su im se pogledi. "Oči su mu bile tamne, ali jako žive, kao ljudske", piše Van Herwaarden. Mali "čovjek" je brzo pobjegao u šumu. Van Herwaarden nije pucao u njega. "Kad sam vidio kako mu poskakuje kosa na glavi, nisam mogao odapeti okidač. Učinilo mi se kao da bih počinio ubistvo."

U POTRAZI

Engleska novinarka Deborah Martyr je u ljeto 1989. prvi put čula za orang-pendeka pri jednom putovanju u nacionalni park Kerinci-Seblat u brdovitom zapadnom dijelu Sumatre. U Septembru iste godine vidjela je i prvi trag. Postala je znatiželjna. "Da mi je samo jedna osoba ispričala da to biće otima žene ili čini slične nebulozne stvari, odmah bih prekinula s istraživanjima." Međutim, u sljedećim godinama Debbie Martyr se uvijek vraćala na Sumatru da bi ispitivala domaće stanovništvo, prikupljala iskaze svjedoka i istraživala tragove orang-pendeka. Očevicima je pokazivala skice gorila u sjedećoj pozi. Svi odreda su odmah prepoznali mnoge sličnosti. Jedan policajac, također svjedok, čak je zaključio : "To je on ! Iako je malo mršaviji od onoga kojega sam vidio. Onaj je imao još malo šira ramena i bio je jači u prsima."

U međuvremenu, Martyr je u stanju razlikovati četiri stvorenja po pronađenim tragovima. Štoviše, u nekoliko navrata lično je vidjela ova plaha bića, iako samo na nekoliko sekundi, da bi ubrzo nestali u džungli. Ono što je uočila dovoljno je za više nego prvi dojam, spomenuta bića su visoka 1,20 m, čitavo tijelo prekriveno im je crnom ili smeđom kosom, a glavu im krase nešto duža griva. Perfektno prikrivanje : "Kad se ne kreću, nemoguće ih je vidjeti", veli gospođa Martyr. Tako je nedavno u šumi posumnjala u jedan komad drveta. Kada se samo nekoliko sekundi kasnije okrenula, više ga nije bilo. Bez dvojbe : to je bio on - orang-pendek, legendarni "mali čovjek" Sumatre.

David Oren i Deborah Martyr u potrazi su za vrstama životinja koje po službenom zoološkom mišljenju ne postoje ili više ne postoje. Iako sateliti redovno nadziru čitavu površinu zemaljske kugle, njih dvoje ne žele vjerovati da nam je naša planeta već otkrila sve svoje tajne. Ono što se kreće i živi ispod krovova tropskih prašuma ili u dubinama

Created with

okeana čak i najsuvremenijoj špijunskoj tehnici ostaje nedostupno. Indicija za postojanje jedne nove, čudne vrste u svakom slučaju ne nedostaje.

Više od stotinu takvih bajkovitih ili u najmanju ruku neobičnih vrsta životinja popisao je francuski zoolog Bernard Heuvelmans. Godinama je sustavno prikupljao svaku indiciju na postojanje nepoznatih, izgubljenih ili nestalih vrsta životinja, tu su već spomenuti mapinguari u Južnoj Americi i orang pendek na Sumatri, Yeti na Himalaji, legendarni sjevernoamerički Bigfoot i njegov kineski "brat" Yeren, razne morske krave i goleme hobotnice, od kojih je jedna nedavno uhvaćena u australskome Melbourneu. Heuvelmans je ponat kao "otac kriptozoologije", nauke o skrivenim životinjama. Kako se nadaju da će jednoga dana moći konkretno reći "da bića koja ne postoje" zaista dijele planet s nama, kriptozoolozi prikupljaju tragove i ilustracije misterioznih stvorova. Kriptozoologija zapravo i ne odgovara

sistemu prirodnih nauka jer su njezini izvori često prastare predaje, a u mnogim interpretacijama više se spominje intuicija nego dokazi. Naučnici iz anglosaksonskih zemalja kao da najlakše dolaze u kontakt s tom disciplinom, čak je i poznata istraživačica čimpanza Jane Goodall članica Međunarodne udruge za kriptozoologiju (ISC) u Tucsonu/Arizona.

STOPALO BROJ 61 !!!

Do svog penzionisanja Južnoafrikanac Philipp Tobias, jedan od najpoznatijih svjetskih paleoantropologa, bio je član uprave ove organizacije. "Mlada disciplina kriptozoologija", veli Tobias, "postavlja naučno zanimljiva pitanja koja se ne smiju ignorisati. Zato podržavam organizaciju, iako će mi mnoge konzervativne kolege zamjeriti."

Mnogim pričama iz ove discipline nema kraja. "The mystery continues" je vrlo prepoznatljiva izreka za kriptozoologe, što potvrđuje i Richard Greenwell, ravnatelj ISC-a. To nije nimalo iznenađujuće. "Jer, ako bi ove životinje bile manje bojažljive, kada bi one živjele u pristupačnijim regijama, odavno bi bile otkrivene." Svake godine, prema riječima Greenwella, pronalaze se uzbuđljive indicije o postojanju i pojavi misterioznih bića. "S kriptozoologijom vam je uvijek ista šema. Uvijek iznova stižu priče svjedoka o tragovima ili truplima koja u tropskoj vrućini sagnjiju prije nego što ih uspijemo konzervirati. Međutim, svakako da nije lako poricati očite indicije." Analize ovakvih fenomena objavljuju se u godišnjaku "Cryptozoology". Pri tome, kako tvrdi Greenwell, organizacija ne zastupa nikakvo službeno stajalište što se tiče stvarnog postojanja ovih bića. Međutim,

sadržaj ladice Greenwellova radnog stola govori za sebe bezbroj u gipsu ovjekovječenih otisaka nogu nepoznatih bića. Posebno krasan komad predstavlja 46 centimetara dugačak otisak noge sjevernoameričkog Bigfoota, koji bi otprilike odgovarao broju cipela 61 !

Biolog David Thompson je davne 1811. godine bio prvi bijelac koji je u blizini današnjega kanadskog grada Jaspere naišao na divovske otiske nogu slične ljudskim. Od tada gotovo da ne postoji američka ili kanadska savezna država u kojoj nije došlo do susreta ili pronalaska tragova Bigfoota. Najveći broj susreta potiče s područja Kalifornije, iz beskrajnih šuma Cascades, te iz močvare Floride.

"Bigfoot postoji", misli i Richard Greenwell. Jer komu bi palo na pamet u najzabačenijim regijama američke pustoši ostavljati goleme otiske nogu ? Zašto bi toliki broj svjedoka, od sebe želio praviti budale ? "Zato sam ponedjeljkom, srijedom i petkom čvrsto uvjeren

u egzistenciju Bigfoota", veli Greenwell. "Utorkom, četvrtkom i subotom ne mogu vjerovati da takvo nešto u civiliziranoj Americi zaista postoji. Nedjeljom ostajem suzdržan i priuštiti sebi malo odmora."

Indijanci već odavno s koljena na koljeno prenose priče o Bigfootu ili tzv. "Sasquatchu". Lovci i ispiraiči zlata već su prije stotinjak godina pričali o svojim susretima s "Velikom nogom". Danas su pak u prvome redu stanovnici gradova, željni pustolovina, oni koji na organiziranim avanturističkim izletima susreću ovo tajanstveno biće. Svoje doživljaje iz pustoši ne žele nikome ispričati jer se boje da će ih javnost izrugivati. Stoga ih radije povjeravaju anonimnosti Interneta, gdje je moguće pronaći bezbroj opisa jezivih susreta izletnika i Bigfoota. Navodno se već na hiljade ljudi našlo oči u oči s njim. Unatoč svemu, službena nauka još uvijek ne mari za takve priče jer ni do danas ne postoje nikakvi ozbiljni dokazi o njegovu postojanju. Ni najmanjeg komadića kože, niti kosti ili zuba da ukažu na zagonetku iz američkih šuma.

PRIČE ISPIRAČA ZLATA

S druge strane, postoji čitava serija nevjerojatnih priča. Zasigurno jedna od najintragantnijih je priča građevinara Alberta Ostmana, kojeg su navodno 1924. godine oteli Bigfooti dok je tražio zlato u blizini Toba Inleta, morske uvale u Britanskoj Columbiji. U više navrata je primjećivao da je netko noću pretraživao njegov šator. Odlučio je stražariti sljedeću noć da bi pozvao nametljivca na odgovornost. Međutim, zaspao je i tek se probudio kada ga je nešto zajedno s vrećom za spavanje podiglo s poda i odnijelo u nepoznatom smjeru. Otprilike tri sata to "nešto" je Ostmana vuklo kroz noć. Tako je sljedeće jutro dočekao u jednoj usamljenoj dolini u društvu četiri dlakave kreature koje su pazile na njega. Cijela obitelj Bigfoot ! Otac, majka, kći i sin ! Gotovo čitav dan ova majmunolika bića su provodila tražeći hranu, skupljajući travu, grančice, orahe i korijenje. Mužjak je bio visok oko 2,50 m, ženka nešto manja, ali zato po Ostmanovoj procjeni teška najmanje 250 kilograma.

Gorostasne kreature su uglavnom puštale Ostmana na miru, ipak istodobno pazeći da im ne bi pobjegao. Zahvaljujući isključivo burmutici, koju uvijek nosi s sobom, Ostman je na posljepku uspio uteći : šmrkao je redovito malo po malo duhana i time probudio znatiželju oca Bigfoota. Ovaj je zgrabio Ostmanu čitavu zalihu burmuta iz ruku i progutao sve odjednom. Naravno da mu nije baš godilo : "Oči su mu počele kolutati i vrištao je kao svinja", veli Ostman. Zatim je otac Bigfoot odjurio do izvora i gotovo da nije prestajao piti vodu. Ostman je iskoristio uzrujanost i brigu djece i mame Bigfoot zbog zdravstvenog stanja glave obitelji te pobjegao iz doline Bigfoota.

Nisu svi koji su susreli Bigfoota bili terorizirani poput Alberta Ostmana. Rory Zoerb, na primjer, ima drugih iskustava s misterioznim Sasquatchom. Godine 1993. lutao je sjevernom Kalifornijom da bi susreo Bigfoota. "Šume su ovdje toliko prostrane da bi se mogla sakriti čitava američka vojska. Ne vidi se ništa drugo osim zelenila na horizontu. Negdje u ovoj guštari zasigurno živi taj Bigfoot", opisuje Zoerb svoje doživljaje na Internetu. Nakon dugog potraživanja stigao je i trenutak susreta : "Pogledao sam mu izravno u oči. To nisu bile oči ni medvjeda, ni pume, ni čuka niti bilo čega drugog. Ono što me je ukočeno gledalo bio je Bigfoot težak 350 kilograma. Nisam se bojao, jer što sam mu duže gledao u oči, to sam više vidio njegov ljubazan, inteligentan duh."

Radi li se u ovim pričama o vjerodostojnim iskazima ili o fantaziranju muškaraca koji su predugo živjeli sami u brdima ? Antropologu Groveru Krantz u Washingtonu mnoštvo tragova i izvještaja dovoljan su dokaz za činjenicu da u šumama stvarno postoji nešto poput Bigfoota. Svom je uvjerenju, zbog kojega su mu se često rugali, ovaj naučnik podredio čitavu karijeru. Krantz, naime, misli da je Bigfoot potomak

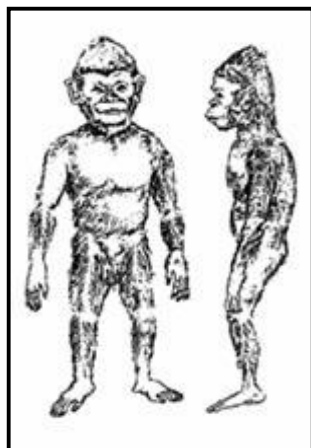
gigantopithecusa, najvećeg majmuna koji je ikada živio na zemlji i koji je izumro prije 200.000 godina u jugoistočnoj Aziji. U ledeno doba, prema špekulacijama nekoliko kriptozoologa, ova vrsta se vjerovatno preko Beringova prolaza uselila u Sjevernu Ameriku.

Mnogi naučnici i poznavaoци regija u kojima se pojavljuju priče o čudesnim životinjama skeptični su prema radu kriptozoologa, a posebno prema djelovanju Debbie Martyr. "Ona je u potrazi za legendom", kaže John MacKinnon. "Možda tamo na Sumatri stvarno ima nešto, ali ono što mi se čini sumnjivim jest njezin trud koji već godinama uporno ulaže u pronalazak tog takozvanog orang-pendeka, bez prilaganja ijednog dokaza."

Bilo kako bilo, ali u međuvremenu je engleska novinarka dobila jakog suparnika. Ugledna britanska organizacija za zaštitu okoliša Fauna and Flora International (FFI) također se uključila u potragu za orang-pendekom. "Precizni opisi i otisci tragova koje nam je Debbie pokazala uvjerili su nas", riječi su Douglasa Mullera iz FFI-a. "Osim toga, iskazi svjedoka potpuno su identični. Bez obzira na udaljenost od stotinu i više kilometara, oni opisuju jednu te istu životinju - i to u regiji u kojoj nema telefona niti bilo koje druge mogućnosti komunikacije, odnosno dogovora."

BOJAŽLJIVI ORANG-PENDEK

Muller, koji ne samo svojim prezimenom, već i apsolutnom uvjerenosti u postojanje neobičnih kreatura podsjeća na lik legendarnog Foxa Muldera iz "Dosjea X", također je u više navrata lično posjetio Sumatru. "Tamo mi je jedan stari čovjek ispričao kako je prije pedeset godina bilo mnogo više orang-pendeka. Aktualni susreti dojavljaju nam se isključivo iz najzabačenijih krajeva nacionalnoga parka." Međutim, svakojaka vozila i motorne pile sve više napreduju prema sredini prašume da bi usjekli dragocjeno tropsko drvo. Još egzistencija orang-pendeka nije ni dokazana, a već je ugrožen njegov život.

Nedostaje vremena. Deborah Martyr i njezina ekipa u međuvremenu poznaju čak i jelovnik nepoznatog istraživačkog objekta : najviše voli jesti voće, termite, rakovice i mlade ptičice. Kad mu se ukaže prilika, zna i ukrasti malo riže, ribu ili pokoju naranču iz kampa. Ljude izbjegava. Također izbjegava putove drugih životinja, preferirajući drugima nepristupačnu stazu kroz gusto grmlje. Istraživačka ekipa marljivo zapisuje sve njegove putove i krug kretanja. Debbie Martyr također zna na koji način ovaj "mali čovjek" komunicira : "Zna ponekad roktati, a kada ga se iznenadi, izleti mu kratki 'Bo !'. Kada je u opasnosti, može se čuti gromoglasno 'Vraaaagh !!!', od čega čovjeka hvata jeza." Ne samo Debbie, nego i ostali članovi ekipe vidjeli su orang-pendeka u više navrata, ali nikada duže od tri sekunde. Kako je izuzetno bojažljiv, ekipa je na nekoliko mjesta

postavila fotozasjede, ali do sada bez uspjeha. "Optimistični smo, orang-pendeka ćemo uskoro moći prekriziti s kriptozoološke liste", kaže Douglas Muller. Upravo je ova istraživačka ekipa pronašla nekoliko dlaka, vjerojatno orang-pendeka. Još se čekaju nalazi genetske analize.

Što bi taj orang-pendek mogao biti ? Nova vrsta gorile ili nešto još spektakularnije ? Nije li mladi holandski anatom Eugene Dubois u prošlom vijeku upravo na susjednom otoku Javi pronašao ostatke pračovjeka kojega danas znamo pod nazivom "homo erectus" ?

Spekulacija do spekulacije. "Ako je to ono što mislimo da jest", zaključuje Douglas Muller, "onda je to u svakom slučaju jedno vrlo važno otkriće". Misterij se nastavlja...

SUSRET S JOGIJIMA

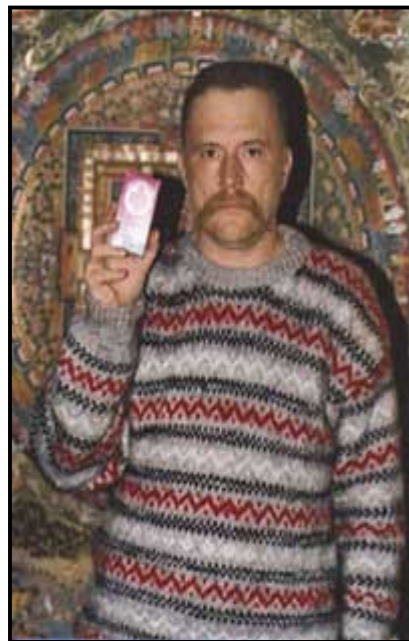
Piše : Mr. SCI. Drago Plečko

Ljudsko biće je Svemir u malome. Sve što nalazimo u kozmosu, može se naći unutar svake individue i svi principi koji važe za Svemir, važe i za pojedinca. Kundalini je božanska, kozmička energija, čije buđenje i stapanje s aktivnim principom, Shakti, dovodi do uvida u Realnost, krajnju Istinu oko nas, koja u "normalnom" stanju svijesti krije svoju tajnu, vješto nas vežući uz prolazne želje svijeta koji neminovno moramo napustiti.

Prema tantričkoj je filozofiji cijeli Svemir manifestacija čiste svijesti. Kako kaže Swami Rama, ta se svijest dijeli na dva aspekta. Jedan zadržava statičku kvalitetu i ostaje identificiran s nemanifestiranom sviješću. U Tantri se ta kvaliteta zove Shiva, muški princip. Drugi je dio ovog polariteta dinamičan, energičan i kreativni aspekt kojeg zovu Shakti, velika Majka Svemira, jer su od nje svi oblici rođeni.

Sri Siddheshwar Baba jedan je od, po meni, autentičnih indijskih gurua koji je prošao sve faze do Prosvjetljenja na osobito dramatičan način, što do u detalje opisuje u svojim knjigama. Nekada, dok je još radio na svojoj magistarskog tezi iz područja edukacije zvao se B. S. Goel, a kasnije je uzeo duhovno ime, Sri Siddheshwar Baba.

"... Još 1964. godine imao sam težak napad depresije. Potpuno me obuzela. Sjetio sam se da sam ranije radio neke joga vježbe i pranajamu (osobite tehnike disanja u jogi op.a.) i tada osjetio navalu vrućine koja je krenula od dna kičme i završila na tjemenu. Sada su odnekuda došli strahovi i moj je život postao istinski Pakao. Takva je iskustva jednostavno nemoguće pretočiti u riječi. Nije mi odgovaralo ni društvo ni osama, ni gladovanje ni hrana, ni spavanje ni buđenje. Mnome je cijelo vrijeme vladao osjećaj depresije i nemira...". Time je kod kasnijeg doktora humanističkih znanosti i tadašnjeg poklonika marksizma i Freuda započeo proces podizanja spomenute životne sile kundalini, koja, po indijskoj tradiciji, treba, da bismo završili svoju duhovnu evoluciju na Zemlji, putovati kroz sedam energetskih točaka na tijelu, nazvanih čakrama. Neki te čakre opisuju kao svojevrsne vrtloge energije koji se uspinjanjem sile kundalini po centralnom kanalu ubrzavaju i iz svijesti eliminiraju samskare, utiske prošlih života i, općenito, sve one tragove u ljudskoj svijesti koje Maharishi podrazumijeva kada govori o stresu. Kad su čakre blokirane i energija u njima stagnira, vrtloženje se poremeti ili čak uzme smjer obrnuto od kazaljke na satu, dok kod težih bolesti dolazi do težeg iskrivljenja vrtloga. Svaka od čakri, kad ju sila na svom uzlaznom putu aktivira, reagira na različite načine. Ako se u potpunosti "otvori", praktikant obično ima iskustvo nekih neuobičajenih sposobnosti ili moći, a ako je takav proces zbog kriva prakticiranja neke tehnike nepotpun, to rezultira sasvim određenim problemima. Prije no što nastavim opisivati put kojim je do zadnje stanice, Sahasrar čakre, dospio Sri Siddheshwar Baba, evo ukratko prikaza čakri i simptoma po kojima možemo vidjeti je li se neka od njih aktivirala i u nas.

Obzirom da postoje stanovite, manje razlike u opisima tih iskustava, ovdje napominjem da je riječ o opisima koje mi je dao veliki indijski mistik Sri Shivabalayogi Maharaj, kad sam koju godinu prije no što je napustio tijelo, bio u njegovu hramu nadomak grada Bangalorea. Treba napomenuti da ovdje govorimo o kundalini aspektu sile Kundalini

Created with

nitroPDF

professional

Strana 32

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Shakti, onom dijelu koji je, kako to jogiji kažu, tri i pola puta omotan oko donjeg dijela kralješnice. Dakako, nije riječ o fizičkome tijelu, već drugim, energetskim tijelima, koja lokacijom odgovaraju dijelovima fizičkog tijela, koje ćemo u opisima spominjati. Um obična čovjeka, kako je to govorio Shivabalayogi, "boravi" u tri prva, donja energetska centra i u načelu ne pokazuje duhovne aspiracije, već je sasvim zaokupljen materijalističkim, svjetovnim željama. Međutim, kad se jednom iz najniže čakre pokrene uspavana kundalini, dakle aktivira se prva, tzv. Muladhara čakra, obično u čovjeku naglo raste jaka želja za intenziviranjem sadhane, duhovne prakse. Često se događa da za vrijeme vježbi koncentracije ima vizije božanstva kome je osobito sklon ili čiju mantru koristi. Muladhara čakra se inače nalazi između analnog otvora i testisa, dakako kad je u pitanju muškarac.

"Kundalini je božanska, kozmička energija, čije buđenje i stapanje s aktivnim principom, Shakti, dovodi do uvida u Realnost, krajnju Istinu oko nas, koja u "normalnom" stanju svijesti krije svoju tajnu, vješto nas vežući uz prolazne želje svijeta koji neminovno moramo napustiti".

Kundalini se budi spontano (kod žena katkada za vrijeme poroda, op.a.), predanošću Bogu, ponavljanjem mantri i različitim tehnikama joge, te shaktipatom, dodirima gurua. Zgodna, a manje poznata praksa, vezana je uz ljudski jezik. S jedne strane, jezik je zanimljiv jer svaku misao popratimo nesvjesnim micanjem mišića u ovom organu, kojeg je najteže opustiti. Teoretski, potpunom relaksacijom jezika došli bismo do stanja bez misli, koje je od bitne važnosti na putu joge. Koncentriramo li se, pak, na razne dijelove jezika, to će se odraziti na našu svijest. Sažimanje pažnje na korijen jezika dovodi do buđenja kundalini, ali i sposobnosti slušanja "božanskog zvuka". Koncentracija na vrh jezika dovodi do iskustva okusa "božanskog nektara", koji Kirpal Singh poistovjećuje s manom iz Biblije, dok savršeno svođenje pažnje na sredinu jezika razvija u praktikanta moć "božanskog dodira". Usput rečeno, koncentracija na vrh nosa razvija "božanski njuh" i naziva se varta siddhi.

Swadhisthana čakra se nalazi na kičmenom stubu, otprilike u visini genitalija. Znak da se probudila ova čakra, najčešće je osjećaj stalnog nemira i želje da se lunja od mjesta do mjesta, odnosno da se bude u stalnom "movingu". Ponekad se javlja neutaživa glad, a nerijetko nastupa depresija, jer se ugodna i zanimljiva iskustva, koja je praktikant imao ranije, mogu izgubiti. Nemoć smirivanja uma se može prevladati jedino redovitom praksom, koja katkada podrazumijeva produljivanje dnevne prakse koncentracije.

Kad se upornim prakticiranjem aktivira Manipura čakra, jogi počinje imati iskustva savršene koncentracije, odnosno samadhija. Nalazi se na kičmenom stubu, u visini pupka. Uskoro mu za postizanje ovog stanja bez misli, dakle potpuna umirenja duha, treba svega par trenutaka. Prvi se puta počinju manifestirati neobične moći poput, recimo, mogućnosti materijalizacije na daljinu. Prepreka daljnjem razvoju je osjećaj ponosa i taštine, koji se kod jogija javlja. On osjeća potrebu pokazivati drugima što može, a to dovodi do smanjenja njegove predanosti i poniznosti, pa tako može zaglaviti u svom duhovnom razvoju prema višim nivoima svijesti. Jedini način da se taj razvoj nastavi, jest odricanje od svake moći koja se na putu javi. Ova čakra, kao i prethodna, Swadhisthana, prema nekim autorima igra presudnu ulogu u onome što zovemo duševnim zdravljem. Neugodni sadržaji iz nesvjesnog mogu se, ako ih imamo tamo pohranjene u prevelikim količinama, probuditi takvom silinom da mogu dovesti do ludila. Sri Siddheshwar Baba upozorava na misli koje se tijekom meditacije javljaju, a ne mogu se kontrolirati, ma kako bile abnormalne ili neugodne. U jogi postoje tehnike disanja i položaji tijela, tzv. asane, koji pomažu pročišćavanju energetskih kanalića na ljudskom tijelu, zvanih nadi, čime se olakšavaju tegobe koje moramo iskusiti na putu duhovna razvoja. No, ništa ne pruža garanciju da nećemo pasti kao žrtve iluzija koje stvara naš um, a one će biti osobito realne ako se kundalini neće podizati prema višim centrima u cjelini, već će to biti, kao što sam to saznao iz usta Swami Narayanade, parcijalno.

Javlja se nešto tipično, što opisuje i Sri Siddheshwar Baba. Čovjek počinje vjerovati da je duhovno napredovao vrlo visoko i počinje izigravati gurua, spiritualnog učitelja, tvrdeći da ima osobite moći, putuje po "višim nivoima", mentalno kontaktira majstore s viših razina egzistencije, vidovit je, jer mu je "... otvoreno treće oko...", te može iscjeljivati, koristeći spiritualne ili, kako neki to kažu, "božanske" energije.

"Neugodni sadržaji iz nesvjesnog mogu se, ako ih imamo tamo pohranjene u prevelikim količinama, probuditi takvom silinom da mogu dovesti do ludila".

Živimo u vremenu za koje neki mistici tvrde da je karakterizirano pojačanom aktivnosti u nižim čakrama. Prema Siddheshwar Babi, većina je današnjih ljudi predominantno u Manipura čakri, dok Satyananda Saraswati tvrdi da se u ovom vremenu kod ljudi spontano razvija Anahata čakra, bez obzira je li se oni bave nekom duhovnom praksom ili ne. Dakle, parcijalno podizanje Kundalini Shakti može biti spontano i kod osoba koje se ne bave nikakvom meditacijom. Kod osobe s koja dođe u takvu situaciju dolazi do vrlo opasnog fantaziranja, kojim se u zabludu dovodi one koji traže autentično duhovno učenje, koje može prenijeti samo netko tko je došao do kraja tog puta. A takvi su izuzetno rijetki. Oni kojima je "treće oko", odnosno šesti centar ili Ajna čakra, otvorena, nikada drugima ne govore o njihovoj budućnosti niti se bave drugim vrstama vradžbina. Osobe koje pate od ovakva poremećaja u duhovnu razvoju, nerijetko imaju snažan osjećaj vlastite veličine i važnosti, uvjeravaju ljude oko sebe u svoju karizmu, osnivaju sekte i izmišljaju rituale koji su katkada samo izraz njihove seksualne frustracije i taštine, zasnovane na iluziji i gluposti drugih.

Prava egomanija koja kulminira u bolesnoj želji za društvenim priznanjima baziranim na materijalnim postignućima, snovi prosječna čovjeka o slavi i divljenju okoline i opsesivni strah od gubljenja statusa u društvu, zapravo se svode na poremećaje u tri niže čakre u čovjeka. Pornografija, poplava erotskih filmova i svi oblici seksualnih perverzija samo razdražuju Kundalini Shakti, koja se pokreće prije no što joj je vrijeme, a epidemija psihičkih problema, poput teških anksioznosti i depresija, te samoubilačkih ideja potvrđuje tezu da je ova vitalna energija, koju treba kanalizirati vrlo, vrlo oprezno, u svom nekontroliranom obliku izuzetno opasna.

Ego se grčevito bori za afirmaciju, priznanje i prepoznavanje okoline, potvrdu vrijednosti i važnosti tijela u kojem se kreće po ovom svijetu. Biti netko, imati prepoznatljiv "image", ostavljati dojam uspješnosti, siguran je znak podsvjesna paničnog straha od nestajanja, raspršivanja ega. Dok zapadna psihijatrija preporuča sredstva za jačanje ega, pokušavajući izbjeći psihičku krizu koja se manifestira strahovima, depresijama i osjećajem vlastite bezvrijednosti, joga ima za cilj proširenje ega na cijeli pojavni svijet. Da bi se to postiglo, treba u određenom smislu žrtvovati onaj mali, individualni ego, što je strahovito teško, jer je evolucijom um izgradio obrambeni sustav neugodnih psihičkih doživljaja koji brzo čovjeka natjera na odustajanje od borbe protiv vlastita ega. A tu je i nagrada u obliku ugone i zadovoljstva, koju dobiva onaj koji svoj ego pothranjuje prolaznim i iluzornim vrijednostima materijalnog svijeta. Staza ka konačnoj spoznaji pravog smisla postojanja ne ide putem koji zaobilazi neugodne emocije, već se kroz krizu koju pred nas postavi naš niži ego treba probiti intenziviranjem duhovne prakse. Vježbom se Kundalini Shakti postupno podiže prema višim čakrama, a ona koja povezuje niže s onim višima jest Anahata čakra i nalazi se na kičmenom stubu, otprilike u visini srca. Znak da je netko dospio do ove čakre jest stjecanje moći koja se zove vachan siddhi. Sve ono što kaže jogi koji je ovladao tom, četvrtom čakrom, postaje istinom. On se može kretati kuda želi, koristeći "Sukshuma Sharir", svoje astralno tijelo, dok mu fizičko tijelo ostaje na istom mjestu. Ova je faza posljednji test vezan uz materijalni Univerzum, jer se javlja ponos u svom maksimalnom intenzitetu. Čovjek počinje vjerovati da je u spiritualnom smislu nadišao razinu vlastita gurua i nerijetko se od njega odvaja i počinje propovijedati učenje na svoju ruku. Jogiji kažu da "ponos dolazi prije pada", jer će onaj koji je podlegao ovoj zadnjoj zamci materijalnog ega doista u evoluciji nazadovati.

"Pornografija, poplava erotskih filmova i svi oblici seksualnih perversija samo razdražuju Kundalini Shakti".

Sri Siddheshwar Baba je, kad je zapao u psihičku krizu čiji sam opis dao ranije, potražio pomoć psihijataru, ajurvedskih liječnika, mistika i mnogih drugih, koji mu, međutim, kako mi je rekao, nisu mogli pomoći. Njegova je paranoja postajala sve jezivija iz dana u dan, pa se, ne bi li si olakšao muke, počeo baviti psihoanalizom. Dok je sjedio u naslonjaču, u praznoj dvorani svog ashrama koji se nalazi među zelenim poljima Haryane, promatrao me kroz debela stakla svojih naočala, podsjećajući me neodoljivo na Raya Charlesa. Bilo mu je tada

60 godina, nosio je tipičnu indijsku narančastu odoru i rekao mi: "Ne biste vjerovali, koliko sam jogija velike reputacije obišao. Nitko od njih me nije posavjetovao što točno treba raditi. Kad se Kundalini Shakti pokrenula, ostao sam prepušten sam sebi. Toliko je onih razvikanih, a tako malo onih koji doista nešto znaju..."

Njegov susret s jogom, koja će ga još godinama nositi kroz užasne emocionalne krize do Prosvjetljenja, uslijedio je gotovo slučajno, u jednom hostelu. Prenoćio je tamo u pauzi putovanja kroz Indiju i nabasao na mladog swamija, kojem se požalio na tegobe od kojih pati. Ovaj mu je savjetovao da pokuša s tehnikom koncentracije na prostor između očiju, uz ponavljanje mantre "Om Soham" i osobitom vizualizacijom, vezanom na disajni proces. Koliko sam ga shvatio, tog čovjeka više nikada nije sreo. Ali, metode se držao. "Kad se jednom čitav proces pokrene, ne treba vježbati satima dnevno", objasnio mi je. "Koji puta je dovoljno pola sata vježbe u jednom danu, a da efekti budu dramatični do te mjere da vam se čini da nećete to moći izdržati..."

Zanimljivo je da neki jogiji, poput recimo Swami Maheshwaranande, koji veći dio godine provodi u Beču, a ima i veliki centar u Rajasthanu, smatraju da podizanje Kundalini Shakti do najviše čakre može proteći bez svih tih neugodnih psihičkih doživljaja. Pod uvjetom da se tijelo i psiha za to pripreme kroz niz raznih joga vježbi.

Dr. Goel je počeo pomalo shvaćati mehanizam vlastite duhovne evolucije, koji je bio bolan, ali je jednog dana donio neočekivanog saveznika. Nakon sedam godina meditacije, budući je guru usnio neobičan san. "Sanjao sam Sathya Sai Babu koji me u snu blagoslovio i rekao mi da moram uporno nastaviti s meditacijom, jer sve što činim ima svrhu. Također mi je rekao da je on uvijek samnom. To je bilo presudno, jer sam tek tada shvatio da ono što činim nije puka terapija za moje probleme. Počeo sam osjećati da se moja svijest i pažnja automatski kreću prema točki malo niže od tjemena, na stražnjem dijelu lubanje. Ta se točka zove brahma randra i odjednom sam osjetio da je tamo ili blizu te točke kraj mog puta. U meditaciji sam sve češće osjećao neko peckanje ili grebanje na tom mjestu. Ustvari sam shvatio da je kraj puta između točke među obrvama i te brahma randre. Imao sam osjećaj da se ispod te točke na lubanji nalaze neki živci koji moraju igrati presudnu ulogu u probijanju barijere koju nazivamo Oslobođenjem..."

Val intenzivnih vizija u kojima je dr. Goel na unutarnjem ekranu između obrva sretao simbole, ali i božanstva od Krishne i Shive do Isusa Krista, doveli su ga u stanje ekstaze ispunjene neizrecivim blaženstvom. Kad je već povjerovao da se njegov ego predao univerzalnoj kozmičkoj ljubavi, nastupile su zastrašujuće krize ispunjene beznađem, crnim mislima i strahovima, koje je njegov um konstruirao, ne bi li ga omeo na putu s kojeg više nije bilo povratka. "To vam je kao kad plivate od jedne obale na drugu", objašnjavao mi je dok smo šetali među gredicama sa cvijećem, unutar njegova

Created with

ashrama. "U jednom ste trenutku na pola puta i čini vam se da nećete nikada dospjeti do druge obale. Jedino što vam preostaje jest da stisnete zube i plivate dalje. Ono što je mene nosilo u tim najtežim trenucima, kad sam imao osjećaj da se nepovratno gubim u ludilu, bilo je pojavljivanje Sai Babe na tom mom unutarnjem ekranu. Nekako sam znao da me on vodi, iako ga nisam nikada u životu kontaktirao. Uvijek bi mi nakon takvih vizija laknulo, dolazio je neki predah od užasa koji sam proživljavao i ja sam nastavljao dalje. Znaite, vi dolazite iz kršćanskog svijeta, koji u svojoj povijesti bilježi mnogo svetaca. Kad čitate o patnjama kroz koje su ti ljudi na putu pročišćenja prolazili, vi samo mislite da znate kako je to izgledalo. Cijena je duhovne iluminacije potpuna predaja i taj princip važi jednako za sve, bez obzira na tradiciju kojoj pripadate. A kad se netko želi predati toj sveobuhvatnoj, apsolutnoj Istini, ispriječi se njegov mali ljudski um i kreira sve moguće prepreke, ne bi li ga natjerao na odustajanje..."

DOLINA KRALJEVA

UVOD

Danas, Dolina kraljeva (Valley of the kings), zajedno s velikim piramidama u Gizehu, je najznamenitije i najviše posjećeno mjesto u Egiptu. Theba, velika prijestolnica Egipta za vrijeme novog kraljevstva (New Kingdom), protezala se uz istočnu obalu Nila u prostoru od danasnjeg Luxora do veličanstvenog Carnaca. Taj je prostor udaljen nekih 500 km južno od Caira. Oko ovog grada nastali su najveći i najslavniji hramovi u slavu boga Amona, a faraon je predstavljao njegovog zemaljskog sina. Bilo je to Amonovo kraljevstvo, grad živih. Na drugoj strani Nila (zapadnoj) nasuprot Thebe, stoji Thebanska

planina, sveto mjesto gdje sunce zalazi i gdje počinje kraljevstvo boga Osirisa, gospodara zagrobnog života. Tu, na ovoj zapadnoj obali Nila, smještena je velika kraljevska nekropola u srcu Thebanske planine i tu su pokopani faraoni iz vremena novog kraljevstva antičkog Egipta (1500 – 1000 g.p.n.e.). Osim doline kraljeva, ova strana Nila je udomljavala veliki broj grobova velikodostojnika kao i kompletna groblja (npr. vojnika poginulih u bitkama). Pored Nila dali su sami faraoni još za života

sagraditi goleme zamke (zapravo hramove) gdje se trebao poštovati i održavati kult umrlog faraona nakon što se preselio u Osirisovo kraljevstvo.

DOLINA KRALJEVA

Osim religijskih i ritualnih motiva jedan je razlog bio izuzetno bitan (ako ne i najvažniji) zašto je ovo mjesto izabrano za kraljevsku nekropolu. Sam pristup Dolini kraljeva bio je iznimno težak i bilo ga je lako nadgledati, kao i samu dolinu. Za to se brinuo odred čuvara, specijalno formiran u tu svrhu. Suprotno popularnom vjerovanju, ulazi u kraljevske grobnice nisu bili skriveni nego jasno vidljivi. Te ulaze zatvarala su vrata od kamenih ploča s pečatima na njima koji su tu stajali od trenutka faraonova pokopa. Te ulaze i njihove pečate stalno je obilazila straža u dolini i pomno sve to čuvala.

Sami grobovi su bili zapravo riznice golemih bogatstava, koja su faraonu trebala poslužiti u zagrobnom životu. Ona su bila tim veća što je faraon za života bio moćniji i slavniji. Ako je još i dugo vladao, onda je sadržaj tih grobnica morao biti nevjerovatan. Da je to tako, svjedoči sadržaj Tutankhamonove grobnice. On je bio zapravo beznačajan faraon iz 18. dinastije preminuo jako mlad, no u njegovoj grobnici nađeni su brojni predmeti neprocjenjive vrijednosti (oko 3500 komada).

Grobnice su imale brojne jednostavne ili kompleksne samoobrambene mehanizme koji su trebali obeshrabriti i onemogućiti eventualne provalnike i pljačkaše grobova. Uglavnom su to bile lažne dvorane, lažni zidovi ili vrata, umjetno iskopane provalije, smrtonosne zamke i sl. Nažalost, pljačkasi grobova su uvijek bili dovoljno sposobni da savladaju prepreke bilo koje vrste. Isto tako, ni odredi čuvara nisu mogli spriječiti neminovno. U vremenima kad je slava i moć velikih vladara prošla, velike krize i nesigurnost napravili su Dolinu kraljeva atraktivnim i neodoljivim ciljem za bande pljačkaša grobova i oni su s vremenom opustošili sve grobnice. Tutankhamonova grobnica je nekim čudom ostala neispražnjena; njen ulaz je ostao zatrpan i skriven zahvaljujući gomilama kamenja i zemlje što su predstavljali ostatke od radova na drugim grobnicama.

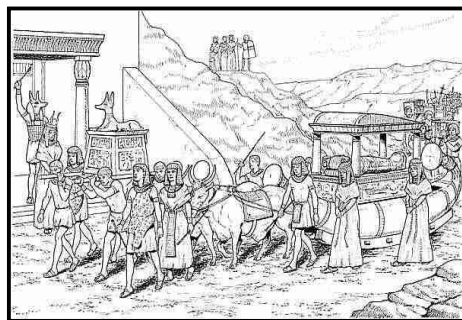
S obzirom da je s velikim krizama i problemima u kojima se Egipatsko kraljevstvo našlo Dolina kraljeva postala predobro poznato i privlačno mjesto za pljačkaše grobova, od tog se trenutka to mjesto prestalo koristiti za ukop vladara. Isto tako, svećenici su

Created with

premjestili gotovo sve kraljevske mumije iz tih grobnica na sigurnija i bolje skrivena mjesta. Zahvaljujući njima, tako su očuvane mumije najvećih i najznamenitijih faraona novog kraljevstva. Te mumije su otkrivene u zadnjoj četvrtini 19. stoljeća u jednoj pećini iznad Deir-el-Bahria, nakon što su tamo ležale neuznemiravane skoro 3000 godina !

Sama Dolina kraljeva ima dva dijela, zapadni dio sadrži 4 grobnice od kojih dvije pripadaju faraonima (Amenophis III i Ay), dok se istočni dio zapravo smatra pravom Dolinom kraljeva i ovdje je 58 grobnica (22 faraonske). Teško je sa sigurnošću utvrditi koji je prvi faraon odabrao tu dolinu za svoju grobnicu ?! Danas se smatra da je to bio Tuthmosis I. U svakom slučaju, od vremena ženskog faraona Hatshepsut i faraona Tuthmosisa III dolina je postala mjesto pokapanja vladara i velikodostojnika. Kao kraljevska nekropola nastavila je služiti sve do kraja dvadesete dinastije. Dakle, Ramesses XI je bio zadnji faraon pokopan u dolini.

Nakon što je Dolina kraljeva temeljito opljačkana tišina i zaborav su pali na nju za mnoga stoljeća. Tad su se pojavili grčki i rimski posjetitelji što pokazuju mnogi grafiti ostavljeni po zidovima grobnica u dolini. Čak je i historičar Diodorus Siculus ostavio zapis o njima 57 g.p.n.e. tvrdeći da su to grobnice antičkih kraljeva i da su prepune divno izrađenih zidova i natpisa. Poslije toga opet je pala tišina na to sveto mjesto sve do doba jezuita Claude Sicarda, koji je posjetio Egipat od 1708. do 1712. godine. On je identificirao mjesto antičke Thebes i ponovo otkrio grobnice u Dolini kraljeva. Od tog trenutka Dolina kraljeva je postala neodoljivo mjesto za mnoštvo učenjaka, putnika i umjetnika. Svi značajniji egiptolozi iz 19-tog stoljeća radili su u njoj, a tad je konačno temeljito i potpuno (!?) istražena.

THUTANKHAMUN

U Novembru, 1922. god. Howard Carter je otkrio grobnicu praktički nepoznatog faraona čije je ime, Tutankhamun, uskoro postalo tako poznato i slavno da je zasjenilo imena drugih faraona. U trenutku ovog otkrića Dolina kraljeva se, s arheološkog stajališta, smatrala za mjesto gdje se nema više što otkriti ! Međutim, silna upornost Hawarda

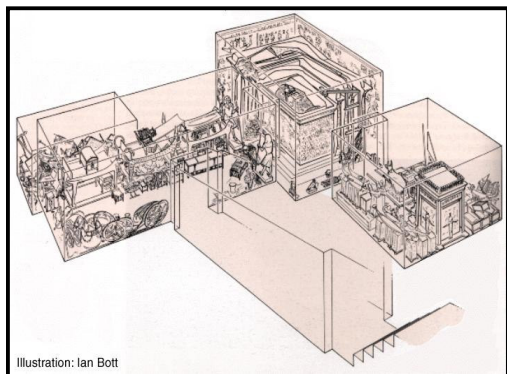

Illustration: Ian Bott

Cartera srećom se isplatila. Vođen otkrićem nekoliko predmeta sto su nosili Tutankhamunovo ime, Carter je vjerovao da kralj mora još ležati negdje u dolini u nekoj neotkrivenoj grobnici. Poslije mnogo godina frustrirajućih radova u dolini konačno su se pokazale nekakve stepenice 4. Novembra, 1922. god. tačno nasuprot sjeverne strane ulaza u grobnicu Ramessesa VI. Sledeći dan stepenice su bile očišćene i ukazala su se blokirana vrata s pečatima drevnih čuvara Doline kraljeva ! Iza tih vrata ležalo je arheološko otkriće stoljeća.

Premda je ustanovljeno da je pokušana provala u grobnicu dva puta neposredno nakon pokopa, njen sadržaj je praktički ostao netaknut i po svom obimu i vrijednosti predmeta predstavlja nesto od čega zastaje dah ! Treba imati na umu da je Tutankhamun bio sjenovita i malo poznata figura iz kasne 18-te dinastije, nimalo nalik na velike i slavne faraone. Pa ipak je njegova grobnica sadržavala veliko bogatstvo i to nas tjera da se zapitamo kakve su tek vrijednosti udomljavale grobnice velikih faraona egipatske povijesti !? Nažalost, ta je grobnica jedina ostala neopljačkana od svih grobnica u Dolini kraljeva.

Zlatni kovčeg u kojem je ležala mumija.

Tutankhamun je umro mlad, vjerovatno za vrijeme 9-te god. njegove vladavine. To nam potvrđuje forenzička analiza njegove mumije, kao i činjenicu da nije umro prirodnom smrću. Na njegovoj lubanji nađena su ostećenja, a da li je to rezultat ubojstva ili incidenta (npr. pad s kočije) ne može se ustanoviti.

Mumija mladog kralja ostala je slabo očuvana, kao rezultat lošeg balzamiranja. Nosila je na sebi znamenitu zlatnu masku, a sve je to bilo u kovčegu od čistog zlata koji je sam imao preko 110 kg. Ukupan sadržaj ležao je u još dva veća drvena kovčega koji su i sami bili obloženi zlatom i briljantima. Konačno, krasan sarkofag od crvenog kvarca služio je za smještaj toga. Izrada svega ovoga tako je lijepa da te predmete čini vanvremenskim i danas se doimaju tako svježije i živo a napravljeni su prije 3300 godina ! U cijeloj grobnici bilo je preko 3500 predmeta, uglavnom od čistog zlata. Tutankhamunova smrt ostavila je prijestolje ispražnjenim i bio je to trenutak u kojem se njegova mlada udovica Ankhesenamun našla u teškom položaju. Pritisnuta sa svih strana ambicioznim i mnogo starijim muškarcima nego što je sama bila, povukla je neočekivani i zapravo korak bez presedana u egipatskoj povijesti. Napisala je poruku kralju Supaluliumasu I, kralju Hittita. Objasnila mu je da je njen suprug umro i da ona nema sinova dok ih on ima mnogo. Zatražila je da pošalje jednog od njih da je oženi i tako nastavi kraljevsku lozu. Evidencija o ovom događaju ne dolazi iz egipatskih zapisa već zahvaljujući iskopavanjima u Hattusasu (Boghazkoy) u Turskoj - glavnom gradu onda moćnog kraljevstva Hittita. Kralj je ispočetka bio sumnjičav, a tad je poslan princ Zannanza da prihvati kraljičinu ponudu. Izgleda da nije stigao dalje od granice kad je ubijen. Ovo treba pripisati dvojici ljudi koji su u trenutku Tutankhamunove smrti zapravo upravljali kraljevstvom : vezir Ay i komandant vojske Horemheb. Oba su kasnije bili faraoni; Ay je oženio Tutankhamunovu udovicu Ankhesenamun (protiv njene volje) i vladao jedva 4 godine, jer je već bio u podmakloj dobi. Nakon njega, faraon je postao Horemheb - još jedan od velikih egipatskih vladara.

TUTHMOSIS III

U trenutku smrti svog oca faraona Tuthmosisa II-og, Tuthmosis III je bio dječak pa je njegova polu-majka Hatshepsut bila regent. Tako je bilo samo dvije godine a onda je ta žena uzurpirala prijestolje i sama vladala skoro 20 godina. Za vrijeme njene vladavine mladi Tuthmosis je bio u pozadini. Na temelju umijeća koje je kasnije demonstrirao na bojnopolju vjerovatno je da je mladić u to doba mnogo vremena provodio s vojskom. U tim vremenima Egiptu je izmakla kontrola nad Sirijom i Libanom. Određen broj lokalnih vlastodržaca izbjegao je Egipatskoj dominaciji i završio pod utjecajem bližeg i snažnog Mittani kraljevstva. S dolaskom mladog Tuthmosisa na vlast, to se sve radikalno promijenilo.

Napoleon Antičkog Egipta

U drugoj godini svoje samostalne vladavine Tuthmosis III otvara svoj prvi bliskoistočni pohod i cijela kampanja je bila majstorsko djelo planiranja i realizacije. U roku 10 dana stigao je do Gaze, osvojio grad i produžio u pravcu Megidda. Ovdje je došlo do velike bitke s vojskom pobunjenog princa iz Kadesha. O svim ovim događajima postoje temeljiti zapisi na zidovima u Karnaku. Kod Megidda, dakle, Tuthmosis III pobjeđuje neprijatelja ali njegova vojska zastaje zbog skupljanja plijena pa neprijatelj uspijeva s povlačenjem unutar jakih zidina grada. Egipćani opsjedaju grad punih sedam mjeseci i na kraju ga osvajaju.

U manje od pet mjeseci Tuthmosis je putovao od svoje prijestolnice Thebe sve do sirijske obale, vojevao odlučujuće bitke i vratio se u svoj glavni grad proslavljati pobjede. Vojni pohodi su organizirani svako ljetu u idućih 18 godina i egipatska je mornarica intenzivno korištena za pokrete trupa uz obalu. Sve je kulminiralo u 42-oj godini Tuthmosiseve vladavine kad je osvojen Kadesh, mada lista u Karnaku nabroja preko 350 gradova (!?) koji su pali pod egipatsku vladavinu. Kralj je isto tako organizirao i kaznene ekspedicije u Nubiju gdje je sagradio hramove u Amadi i Semni. Širom Egipta mnogi su hramovi bili prošireni i obogaćeni zahvaljujući golemom plijenu s ratnih pohoda, no nijedan tako mnogo kao Karnak. Zadnjih nekoliko godina života (sad već u svojim osamdesetima) Tuthmosis III je konačno proveo bez ratovanja. Stari faraon je bio zadovoljan da svoj veliki imperij konačno preda mirno svom nasljedniku Amenhotepu II.

Vladavina Tuthmosisa III ostaje zabilježena po svom obilju i bogatstvu. To se reflektira i s vandredno lijepim, bogatim grobnicama tog vremena. On sam bio je sahranjen u Dolini kraljeva, a njegov grob je smješten s ulazom na polovini visine jedne klisure. Sam ulaz je poslije pokopa bio skriven, ali to nije spriječilo antičke pljačkaše grobova da pronađu grobnicu i temeljito je isprazne. Sama mumija velikog faraona je ipak ostala sačuvana do današnjih dana zahvaljujući slavnom otkriću u pećini kod Deir el-Baharia, gdje je pronađena skupa s ostalim mumijama egipatskih vladara.

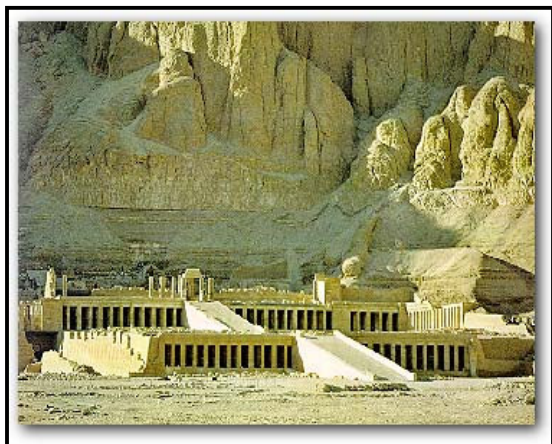
KRALJICA HATSHEPSUT

Iz dinastijskih je razloga princeza Hatshepsut (kćer faraona Tuthmosisa I i kraljice Ahmose) bila je udata za svog polubrata Tuthmosisa II (sin faraona Tuthmosisa I i minorne kraljeve žene princeze Mutnefert, sestre kraljice Ahmose). Na taj je način bila ojačana pozicija mladog Tuthmosisa II u početku vladavine. Valja spomenuti da je to bila uobičajena praksa ženidbe unutar kraljevske obitelji-po uzoru na božanstava iz egipatske mitologije Osiris i Isis. Oni su bili brat i sestra te ujedno muž i žena. Njihov je sin Horus, jedno od glavnih egipatskih božanstava.

Tuthmosis je bio lošeg zdravlja i umro je u svojim ranim tridesetima. S jednom haremskom djevojkom imao je sina (dok je s Hatshepsut imao kćer Neferne). Neposredno prije smrti odredio je jedinog sina (budući Tuthmosis III, jedan od najvećih egipatskih faraona) za nasljednika. Međutim, Hatshepsut nije mislila tako ! Bila je to ambiciozna žena jake volje koja nije dozvoljavala nikome da joj stane na put. Nakon dvije godine regenstva s dječakom kraljem Tuthmosisem III, pribavila je podršku visokopozicioniranih osoba iz vojske i dvorske administracije. Nakon toga okrunila se za vladara Egipta.

Odmah po preuzimanju vlasti inicirana je gradnja veličanstvenog hrama (temple) u podnožju klisure kod Deir el-baharia. Svojom ljepotom i vanvremenskom elegancijom

građevina je trebala služiti za poštivanje kulta umrle kraljice nakon njene smrti. Može se ustvrditi da je ovo zdanje osiguralo besmrtnost kraljici..

Na njegovim zidovima zabilježeno je da kraljica Hatshepsut podiže hram : " Kao vrt za svoga oca Amuna". Međutim, ovaj hram nije jedino djelo velike kraljice jer postoje mnogi zapisi o njenoj restauraciji brojnih hramova u području srednjeg Egipta. Ti hramovi su uvelike postradali pod naletom Hyksosa u ranijoj dinastiji. Kraljica je takodjer odgovorna za postavljanje para golemih obeliska od crvenog granita bogu Amunu u Karnaku. Njena vladavina nije poznata po ratnim pohodima, već po trgovačkim ekspedicijama; osobito je poznato putovanje u zemlju Punt (vjerovatno sjeverna Somalija ili Djibuti). Isto

tako postoje brojni dokazi da je vladarica slala ekspedicije prema rudnicima tirkiza na Sinaju. Hatshepsut je kao i ostali muški faraoni imala svoju grobnicu u Dolini kraljeva, a njena mumija, za razliku od ostalih, nije nikad pronađena. Umrle je oko 1483. god. pr. Kr. Uzurpirala je prijestolje od Tuthmosisa III skoro dvadesetak godina, pa postoje indicije da je i on imao umiješane svoje ruke u njenu smrt. Sigurno ju je mrzio dovoljno da uništi mnoge od njenih spomenika kao i one od njenih najbližih suradnika. Možda najgore od svega ja to da je bila izbrisana iz liste egipatskih kraljeva; žena na prijestolju je bilo nešto previše nečasno za ono doba da bi ostalo zabilježeno !

PLOČA IZ ROSETTE

Ploča iz Rosette, koja je omogućila dešifriranje pisma antičkog Egipta, otkrivena je dana 15. Jula, 1799. godine, pokraj gradića Rosette (danas Rashid), smještenog u delti Nila 40-tak milja od Alexandrije.

Prilikom radova na rekonstrukciji stare tvrđave, koje su izvodili pripadnici Napoleonovog ekspedicionog korpusa (spremajući se za napad Britanskih i Turskih snaga) u tom području, kapetan Pierre Bouchard vidio je crnu bazaltnu ploču. Oštroumni francuski časnik zapazio je da ploča sadrži 3 sekcije, a svaka od njih bila je ispisana drugim pismom. On je brzo shvatio važnost svog otkrića i poslao je tu ploču u Kairo, gdje su bili učenjaci koje je Napoleon poveo sa svojom ekspedicijom. Oni su izradili prijepise tekstova koje su vidjeli na ploči i to je kasnije omogućilo prodiranje u tajne egipatskog pisma (hijeroglifa). To pismo je tada bila misterija mnogo stoljeća duga, mada se mnogo umova trudilo "razbiti" ga ! Dvije godine kasnije, francuska vojska u Egiptu je poražena i

predala se, a svi pronađeni antikviteti u posjedu Francuza (uključujući i ploču iz Rosette) morali su biti predani Britancima. Danas je originalna ploča iz Rosette u British Museum u Londonu.

VAŽNOST PLOČE

Sadržaj teksta na ploči ima malen značaj, ali ploča je izuzetno važna jer je na vrhu ispisanih nekih 14 linija (redaka) hijeroglifa, u sredini je 32 linije demotskog pisma a na dnu 54 linije grčkog pisma. Premda su naučnici gotovo odmah po otkriću ploče preveli ispis na grčkom, ostalo nisu mogli razumjeti.

Dio ploče ispisan hijeroglifima.

Međutim, godine 1808. briljantni mladi francuski naučnik i lingvist Jean Francois Champollion (u dobi od 18 godina), započinje studirati natpise s kopije ploče iz Rosette i pismo antičkih Egipćana u naporu da dešifrira misteriozne hijerogliffe. Dugo vremena nije bilo rezultata, a onda je daroviti momak pretpostavio da sva tri teksta (na tri različita pisma) govore o istom! Bila je to prava pomisao, a s obzirom da je grčki jezik bio dobro poznat klupko se polako počelo odmotavati ! Četrnaest godina kasnije (1822) Champollion potvrđuje da su neki hijeroglifi bili fonogrami (fonetski ili zvučni), a drugi opet piktogrami (slikovni). U 1824. godini on objavljuje svoju znamenitu knjigu egipatskih hijeroglifa, u kojoj je ustvrdio osnovne temelje kompleksnog sistema hijeroglifskog pisanja.

Bilo je to otkriće, da egipatsko hijeroglifsko pismo primjenjuje kombinacije ideograma i fonetskih znakova, koje je omogućilo proboj u prijevod tog pisma ! Konačno, ta sposobnost otvorila je vrata spoznaje kompletne povijesti antičkog Egipta i rađanje nove naučne discipline - egiptologije.

ČUDESNA VODA, TAJNA SAVRŠENOG ZDRAVLJA !?

VODA ŠTO ŽIVOT ZNAČI

Voda je najvažniji faktor u nastajanju života. Čak je 80% zemljine površine pokriveno vodom, a naše je tijelo sadrži još više - 90%. Dakle, sav je život nastao i održava se u vodi. Čovjek bez vode može živjeti svega 72 sata, ali, nažalost, posljednji podaci pokazuju da je svega 1% pitke vode na Zemlji ispravno i potpuno neškodljivo za čovjeka. Posljednjih se godina obnovilo vjerovanje da voda posjeduje moći koje nadilaze ono što možemo zaključiti iz njene kemijske strukture. Ona, kako vjeruju mnogi istraživači, ima stanovitu moć memorije. Disciplina koje se bavi dokazivanjem ove tvrdnje zove se *digitalna biologija*, a njen je tvorac Dr. Jacques Benveniste. Ako se ova teza pokaže točnom, mnoge važeće znanstvene teorije bi mogle doživjeti znatne revizije.

Dipl. inž. Ivo Košak kaže : "Molekule vode, pored ulazanja u složene molekularne asocijacije (*cluster*), mogu oscilirati u devet slobodnih pravaca. To znači da jedna jedina molekula vode može zauzeti 9 ! ili jednu od 362880 binarnih informacija ! S jednim tucetom molekula vode, moguće je, prema tome, dobiti broj informacija koje bi trebalo ispisati na tridesetak tisuća stranica A4 formata. Danas još nitko ne zna što predstavlja samo jedna jedina scena u igri vodene memorije. A taj je scenarij još zamršeniji ako oscilacije ne shvatimo kao monotono, jednofazno njihanje, nego kao Fourierov niz....".

NEOBJAŠNJIVA OZDRAVLJENJA

Već se postavlja pitanje kako objasniti čudesna svojstva vode na mjestima poput Lourdesa, čiji su izvori iscijedili tisuće neizlječivih bolesnika, a 65 je tih iscjeljenja kao čudo priznao i sam Vatikan. Ovakva ozdravljenja izazvana običnom vodom ne nalazimo samo u svetištima. Izvori vode u Tlacoteu u Meksiku mjesto su hodočašća preko deset tisuća ljudi dnevno, koji tamo znaju čekati i 48 sati, kako bi sa čudsnog izvora uzeli desetak litara vode o kojoj kruže gotovo nevjerojatne priče. Iz povijesti su poznate legende o *izvorima mladosti*, poput onog plemena Irokeza na Floridi, norveškog Junkertala (*doline mladosti*), ali i naroda Hunza u pakistanskim planinama. Svojedobno je svjetsku senzaciju izazvala bosanska *kladanjska voda*, koja se u malim bocama prodavala čak i u Hong Kongu. Legenda je govorila kako se kod Kladnja zaustavio neki turski plemić, iscrpljen i bolestan. Kada su svi očekivali da će starac umrijeti, on se, pijući kladanjsku vodu, sasvim oporavio. Kako se čini iz brojnih anegdotskih dokaza, ovakove čudesne vode, čiji kemijski sastojci ne pokazuju ništa neobično, mogu izliječiti razne oblike raka, leukemije, teških degenerativnih oboljenja, reumatski artritis, plućne i mnoge druge bolesti, a mogu katkada regulirati metabolizam i smanjiti pretjeranu tjelesnu težinu čak za nekoliko desetaka kilograma.

Zanimljivo je da je nekoliko izvora *životne vode*, uz onaj ranije spomenuti iz Tlacotea, otkriveno tijekom devedesetih godina prošlog stoljeća. Za vrijeme kopanja temelja jedne kuće u indijskom selu Narayana (prema nekima, Nadana), koje se nalazi 150 km sjeverno od Delhija, nađen je izvor vode neobičnih svojstava, koja su otkrivena slučajno. Kada je neki radnik ozbiljno ozlijedio oko, svega nekoliko kapi vode iz izvora gotovo je trenutno iscijedilo tešku povredu. Od tada u selo naviru tisuće ljudi, vjerujući da ova voda ima moć boga Šive. Navodno su zabilježena mnoga neobjašnjiva izlječenja, uprkos tome što kemijska analiza vode nije pokazala ništa neobično.

U Nordenauu, koji se nalazi u njemačkoj pokrajini Schmalenburg, u napuštenom je rudniku škrljaca otkriven izvor vode za koju čak i mnogi njemački liječnici tvrde da ima

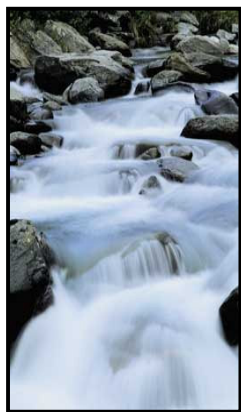
fantastična svojstva. Novinar Guido Brandenburg također je uvjeren u to, ne samo zato što je sreo osobe kojima se unutar rudnika normalizirao krvni tlak, te neke kojima su izliječene teške bolesti očiju. Nakon pijenja dva decilitra ove vode, osjetio je *elektricitet koji mu je prostrujio po čitavom tijelu, do vršaka prstiju na rukama*. Vlasnik rudnika, Theo Tommes, namjernicima spominje mnoga izlječenja od malignih bolesti, a vodu iz Nordenaua su davali i žrtvama černobilske katastrofe. U Kini je nedavno senzaciju izazvao bračni par u ranim osamdesetima. Starci su igrom slučaja u svome dvorištu iskopali bunar u kojem se skuplja voda od koje im je ponovo narasla bujna kosa! Kineski naučnici pokušavaju proniknuti u tajnu ove vode iz unutrašnjosti Kine, ali se izvan njihove zemlje za sada o tim istraživanjima zna vrlo malo. Južnoaustralsko mjesto Yankallila postalo je poznato diljem svijeta kada se u lokalnoj anglikanskoj crkvi počela ukazivati Gospa. Stanoviti je Benjamin Creme upozorio da je fenomen povezan sa podzemnim tokom vode na dubini od dva metra, koji teče točno ispod crkve. Voda je izuzetno ljekovita, upozorio je. I doista, iskopavanja su pokazala da je bio u pravu i od tada se redaju svjedočanstva o ozdravljenjima koje hodočasnici pripisuju ovoj vodi.

TAJANSTVENA ŽIVOTNA ENERGIJA

Wilhelm Reich je govorio o energiji *koja život znači*, a nazvao ju je *orgonskom energijom*. Opisao je njena svojstva i iako njegova tumačenja znanost nije htjela prihvatiti, zaredali su opisi neobjašnjivih ozdravljenja osoba koje su svakodnevno sjedile u specijalnim orgonskim kutijama čije su stranice, naizmjenično, sadržavale slojeve vodiča i izolatora. Po svjedočenjima nekih, u zraku se unutar tih kutija mogla vidjeti plavičasta magla. Voda je bila jedan od glavnih medija koji je upijao orgonsku energiju iz prirode, a postojali su osobiti uvjeti pod kojima ju je mogla zadržati. Reich je umro u zatvoru, 1957. godine, no broj se istraživača koji su vjerovali da orgonska energija predstavlja tajnu života nije smanjivao.

Ma koliko oficijelna znanost odmahivala glavom, kada su u pitanju ove životne energije, zapanjuje činjenica da u čak 85 raznih tradicija, zemalja i vremena bilježimo razne nazive za tip energije koja se na ovaj ili onaj način smatra osnovom života. Mesmer ju je zvao *animalnim magnetizmom*, Reichenbach *od-om*, Francis Nixon *arealoha*, Dr. Oscar Brunler *biokozmičkom energijom*, Rudolf Steiner *biodinamičkim eterom*, ruski istraživači *bioplazmom*, a češki *biotroničkom energijom*. T. Galen Hieronymus je zove *eloptičkom energijom*, A.I. Veinik *kronalnim poljem*, Aristotel *eterom*, Dreisch *entelehijom*, dok na nju vjerojatno misli i Henri Bergson, kada govori o *elan vital*. Sir Oliver Lodge koristi izraz *G-polje*, u Indiji neki misle da se čudesna životna energija krije iza naziva *akaša*, u Egiptu *ka*, Kini *či*, Japanu *ki*, Vijetnamu *tin*, a na Sumatri *tondi*.

Imena koja se javljaju tijekom stoljeća, a pod koja možemo svrstati ovu tajanstvenu energiju su i etericitet, fluroplastična energija, bioenergija, kozmoelektrična energija, vitalni fluid alkemičara, energija prostora, vril, Z-emanacija, logoitarna plazma, prana, numen, pneuma, univerzalna životna sila, vivis naturalis, mana, živcani eter, mumia Paracelsusa, mitogenetička emanacija, te mnoga druga. Vrlo je zanimljiva činjenica da su termini za vjerojatno istu fundamentalnu silu u prirodi poznati i kod sjevernoameričkih Indijanaca i to davno prije no što su oni ikakva dodira sa Europljanima. Apači je nazivaju *dige*, Navajo *digin*, Algonquini *manitou*, Vrane makspe, Irokezi *orenda*, Sioux *wakan*, a Omaha *wakonda*. Izraze kojima bismo mogli tumačiti ideju o postojanju životne sile u smislu u kojem govorimo ovdje nalazimo u Africi (*mungo*, *kia*) i Indoneziji (*kerei*).

Rosa skupljena na ljekovitim biljkama, posebice u noći punog mjeseca, ima iste karakteristike kao i sama biljka, vjerovanje je starih alkemičara, ali i princip na kojemu je

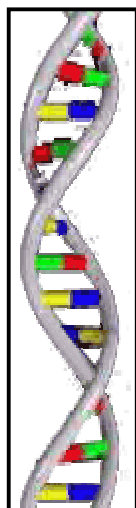
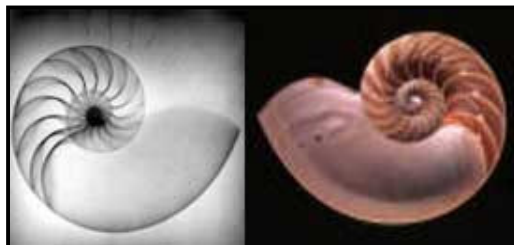
velški liječnik Richard Bach razradio svoje danas svjetski poznate kapi. Riječ je, kako to kaže, o *prirodnim vibracijama* koje su neka vrsta *potpisa* svakog biljnog organizma. U prilog sposobnosti vode da upija *životnu silu*, najčešće se navodi pokus sa punoglavcima koje su stavili u vodu načinjenu direktnim spajanjem vodika i kisika. Stavljeni u tu vodu, punoglavci su ubrzo uginuli. Nije pomoglo ni uvođenje kisika u tu vodu, ali je pomoglo izlaganje te vode Suncu u razdoblju od 30 dana. Nakon toga, punoglavci su se u vodi razvili do žaba. A, poznata je i *solarizirana voda*, obična izvorska voda izložena Suncu nekoliko sati, za koju tvrde da može pomoći kod mnogih bolesti, čak i osobama koje su pretrpjele srčani infarkt.

Zanimljivo je kako Miroslav Marković u svojoj knjizi *Čuda i misteriji vode i vjere* dokazuje da je voda sasvim jedinstven spoj, gotovo izuzetak u cijeloj Prirodi :

- "...Vodikovi spojevi nazivaju se hidridima. Svi hidridi elemenata iste grupe periodičnog sistema elemenata imaju karakteristike koje podležu vrlo preciznim zakonitostima. Ovo se može reći i za hidride elemenata šeste grupe, kamo spada kisik. A hidrid kisika je – voda. Ostali elementi šeste grupe također grade elemente čije su molekule po sastavu identične s molekulom vode : hidrid sumpora – H_2S , hidrid selena – H_2Se , hidrid telure – H_2Te , hidrid polonija – H_2Po itd. Kod svih hidrida uočava se stroga zakonitost promjene osobina na osnovu koje bi se, recimo, mogla predvidjeti točka tališta nekog od njih prije no što se izmjeri, samo na osnovu poznavanja točke tališta ostalih. U taj red jedino se ne uklapa voda. *Kada bi se voda držala to reda, koji važi za sve ostale hidride, morala bi se smrzavati čitavih 100 stupnjeva ispod nule, a da kipi već na 80 stupnjeva ispod nule !* Na sobnoj temperaturi svaka bi kap bila vruća para. Ovo znači da na našem planetu život ne bi uopće bio moguć kada bi se voda ponašala onako kako treba...".

MOĆ SPIRALE

Ono što treba napomenuti jest da opisi svojstava te sile u raznim kulturama nisu identični, da ima shvaćanja u rasponu od onoga da se radi o inteligentnoj sili koja izvire iz kolektivne ili osobne svijesti, pa do tvrdnji da je u pitanju čisto fizikalna energija čije je posljedice moguće izmjeriti naučnim instrumentarijem. Dok su prvu verziju više zastupali istočnjaci, važan preokret u smjeru konkretna korištenja sile ugrađene u prirodne zakone u ovome je stoljeću načinio austrijski šumar Viktor Schauburger, koji je godinama promatrao ponašanje vode u gorskim potocima i situacijama gdje je voda slijedila svoj prirodni tijek. Zaključio je da će voda uvijek nastojati pronaći put kojime će postići optimalni učinak, kao da sadrži neku

vrstu primitivne inteligencije. Promatrao je i kretanje zmiya u vodi i zaključio da je ono najčešće vijuganje, a nerijetko su i rogovi nekih životinja nalik spiralama. Spirale su ugrađene u principe izgradnje školjaka, spiralno se kreću tzv. *morske pijavice*, kao i vjetrovi najrazornije snage. Kada voda napušta neki prostor, uvijek će to nastojati učiniti najkraćim putem, tako da će se vrtložiti, što je također oblik spirale u kretanju. Konačno, oblik spirale nalazimo na svakom koraku i on je u osnovi svih životnih procesa, što najbolje ilustrira činjenica da i DNK ima spiralni oblik. Išao je i korak dalje i ustvrdio da voda koju se nastoji tjerati kroz prostore koji ne odgovaraju njenoj prirodi zapravo gubi svoju pravu prirodnu, životnu energiju i, kako su to neki kasnije nastojali dokazati, time i svoju vitalno važnu biološku funkciju. Ovakve će špekulacije kasnije dovesti do pojmova *mrtve* i *žive* vode, a neki će istraživači kao važan faktor kod toga uvesti i pH vrijednosti, tj. kiselost vode. Nedavno se pojavila tvrdnja da se i krv u našim žilama ne kreće pravocrtno, već ima spiralnu putanju, što bi trebalo pokazati da se sve tekućine u prirodi, kada to mogu, spontano ponašaju prema principima o

Created with

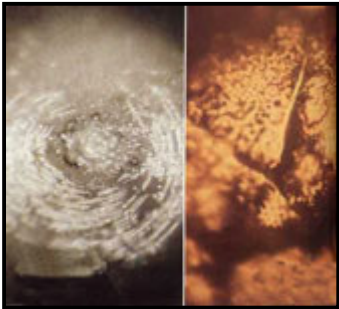
kojima je govorio Schauberger. Javiti će se i disciplina zvana radionika koja će tvrditi da može u vodu *usaditi* memoriju kakvu želi, što bi značilo da voda može biti nosilac vibracija nekog antibiotika i posljedično djelovati kao sam antibiotik. Rusi su za to koristili rotacione magnete (*torziona polja*) i filtere od određenih supstanci, vjerujući da će na taj način obrađena voda *zapamtiti* kako djeluje originalna supstanca. Međutim, uprkos velikom entuzijazmu, do danas nitko nije čvrsto dokazao da ova tehnologija doista djeluje kada je u pitanju liječenje ljudi i životinja.

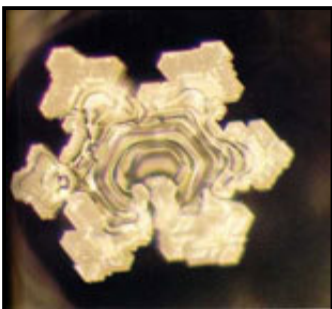
Zanimljivo je da je jedna grupa istraživača iz Kazakhstana koristila filter ispunjen čistim alkoholom, a osam od deset osoba koje su nakon djelovanja torzionog polja na čistu vodu tu vodu popila, pokazivala jasne znakove pijanstva.

Kao podvarijanta radionike javlja se *božanska voda*, obična voda nad kojom se recitiraju svete mantre ili se satima moli kako bi poprimile nadnaravna svojstva i tako pomogle bolesnicima. Blagoslivljanje vode od strane svećenika katkada se tumači kao *magnetski pas* koji njegova ruka načini iznad vode i time je učini ljekovitom. Čak su neka mjerenja pokazala da u takvoj vodi doista dolazi do nekih promjena. Primjerice, takva voda katkada ni nakon više mjeseci stajanja ne gubi prvobitnu svježinu.

Tehnikom zamrzavanja vode u jednoj tisućinki sekunde Japanac Masaru Emoto je zapanjio svijet. Ne zbog same metode, već tvrdnje da su nastali kristali dokaz kako voda *razumije* što joj se govori ! Tako je prljava voda sa japanskih brana davala ružne nesimetrične kristale, kao i voda kojoj su se govorile ružne riječi poput *ubiti ću te*, *budalo* i slično, bez obzira na kojem su jeziku riječi izgovarane. Nezgrapni su kristali nastali i nakon sviranja *heavy metal* glazba, dok je voda pokazivala više sklonosti glazbi prema glazbi *Bacha*, *Mozarta* i *Chopina* i glazbi iz filma *Sedam godina u Tibetu*. Nije joj se dopalo ime Hitlera, ali je prvobitno zagađena voda s brane nakon noći provedene u posudi sa natpisom *hvala* drugog jutra dala izuzetno lijepe i pravilne kristale! Posebno šokira činjenica da je voda nakon naglog zamrzavanja poslije *molitve sedam božica sreće* kristalizirala u obliku rijetkih *sedmerostranih* kristala! Vodu se često podvrgava ekstremnim fizikalnim uvjetima, kako bi se dobila tzv. mikronizirana voda, koja navodno prodire u najudaljenije kutke organizma i pravi je eliksir. Neki eksperimenti se čine obećavajućima, ali ne toliko da bi takva voda postala lijek poput one lourdske ili iz Tlacotea. A, ono što se zapravo pokušava, svjesno ili nesvjesno, jest dobiti vodu koja će svojim fizikalnim karakteristikama biti što više nalik na one iz rijetkih čudesnih izvora diljem svijeta.

Zagađena voda	Ubit ću te !!!	Budalo
		

Heavy Metal	J. S. Bach	Mozartova simfonija
		

TAJNA TIBETANSKIH LAMA

Prema shvaćanju nekih, proces starenja vezan je uz količinu teške vode, D_2O , koju unosimo u organizam. Obzirom da na svakih 6000 molekula dolazi jedna molekula teške vode, postupno se ona u našem organizmu nagomilava, mijenjajući njegovu fleksibilnost, a to bi trebao, po ovoj teoriji, biti glavni faktor starenja ljudi. Razvijen je jednostavan sustav uklanjanja teške vode iz pitke, zasnovan na primitivnoj tehnologiji tibetanskih lama, koji su na neki način znali kako na ovaj način produljiti svoj životni vijek, katkada i više decenija. Ispitivanja su pokazala da planinski led ionako sadrži 20 puta manje teške vode nego rijeke i jezera. Inicijalni pokusi na laboratorijskim životinjama pokazuju da se njihov životni vijek doista može produljiti, izbjegne li se unošenje teške vode u tijelo. Po svemu sudeći, Tibetanci su bili svjesni i vrijednosti mliječnobijele vode iz gorskih potoka, poznate kod Hunza pod imenom *glacijalnog mlijeka*. Kasnije će istraživanja pokazati da takova voda sadrži tzv. koloidalne minerale. Na Zapadu su koloidalni minerali došli u modu otkrićem žućkaste vode nađene na dnu starog, napuštenog rudnika zlata, nedaleko North Logana u saveznoj državi Utah. Tajnu su ljekovite otopine članovi indijanskog plemena Piute odali jednom traperu koji se 1925. godine odlučio skrasiti u ovoj zabiti, iskapajući pomalo preostalo zlato. Voda je sadržavala čak 84 minerala u koloidalnom stanju, koji se smatraju naophodnim za funkcioniranje organizma. Navodno uslijed industrijalizacije, svi ti minerali više ne dopijevaju u našu hranu prirodnim putem, kao u vremenima kada su ih u zemljište vraćale poplave i veliki šumski požari. Kronični nedostatak ovih minerala izaziva ubrzano starenje krvožilja u životinja i čovjeka, što je dokazivao jedan veterinar, nakon što je načinio autopsiju tri tisuće divljih i domaćih životinja za koje se smatralo da se hrane *normalno* i *prirodno*. Tvrdi se da ljudi jedu daleko više no što je to normalno zato da bi količinom uzete hrane nadoknadili ove rijetke koloidalne minerale koji im kronično u organizmu nedostaju.

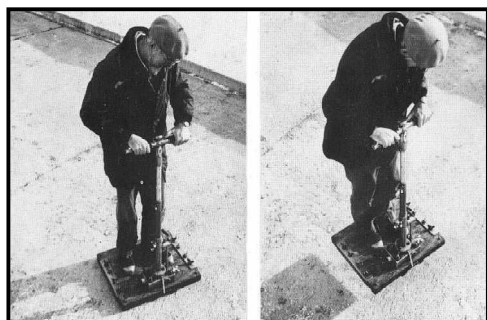

Zgodan je pokušaj da se dokaže da je kvaliteta raslinja koje su jele životinje u prethistorijsko vrijeme bila znatno bolja, odnosno sadržavala je potrebne količine koloidalnih minerala. *Brahiosaurus*, dinosaur težine 30 tona, nije imao gubicu veću od magareće. Ako današnji slon težak tri tone treba dnevno jesti 4 do 6 sati, onda je *brahiosaurus*, sa svojih 30 tona trebao neprekidno jesti 40 sati dnevno, što je, dakako, nemoguće! Budući da nije izumro od gladi, nudi se teorija da je hrana tog biljoždera bila kvalitetnija. Odnosno, bogatija esencijalno važnim mineralima o kojima je riječ. Ovi, esencijalni minerali, koji su kroz godine isprani iz humusa kažu da su toliko rijetki da bi, da bi se dobilo svega nekoliko miligrama istih, morali pojesti čak 200 kg svježije hrane

dnevno. Izlaz se nudi iskapanjima slojeva iz geološkog razdoblja Jure, jer tada nije bilo problema s nekima od rijetkih elemenata koji kronično nedostaju čovječjem tijelu danas. Njihovo prevođenje u koloidalno stanje navodno bi dalo još jedno sredstvo u prevenciji od raznih bolesti.

M-VODA

Najuzbudljivije je istraživanje svakako ono koje tvrdi da u vodi, posebice morskoj, postoje elementi koji su za analitičke metode koje koristi moderna kemija - gotovo nevidljivi. Radi se o tzv. orbitalno rearanžiranim monoatomarnim elementima, česticama kobalta, nikla, bakra, rutenija, rodija, paladija, srebra, osmija, iridija, platine i zlata u izuzetno niskim koncentracijama, ali posve novih fizikalnih svojstava. U Americi se istraživanjem ovih čestica bavi više odvojenih grupa, a jedan institut u Finskoj pokušava pronaći teoretski model kojime bi se postojanje ovih elemenata objasnilo. Kako su elementi u spomenutu stanju kemijski inertni i ne reagiraju s okolinom, razvile su se teorije o tome da su kao takvi i supervodljivi u biološkim sustavima. Obzirom da prema nekim modelima, mikrotubuli, najsićušniji dijelovi živčevlja sadrže svega tri sloja vode, postavljena je teza da bi ti elementi, kada bi prodrli u te tanašne strukture, mogli iste učiniti supervodljivima. U igru se uvode složeni koncepti poput Einstein - Boseovih kondenzata i vodi se beskonačna polemika o tome koje bi fantastične posljedice nastupile kada bi isti nastali u najtanjim nitima naših živaca, pri sobnoj temperaturi. Alternativci su već uskočili s pričom da bi to moglo značiti *da prostiranje svijesti ne bi nužno bilo ograničeno našim živčanim sustavom*. Prema njima, još je važnije da ove čestice koje bi trebale predstavljati bitan dio onog što se nekada obuhvaćalo samo riječju *životna energija* imaju svojstva *koja im omogućavaju da prodru u najfinije tjelesne strukture i korigiraju njihovo funkcioniranje ako je ono poremećeno*. Ide se i dalje, s tvrdnjom da se isti elementi mogu poslagati duž energetskih kanalića koje Indijci zovu *nadijima*, a kod Kineza je riječ o akupunkturnim kanalima kojima struji vitalna energija *či*. Kada bi samo mala količina takvih elemenata doista proizvela ovakav učinak, ne bi bilo prepreke normalnom funkcioniranju cijelog sustava akupunkturnih kanala, kao ni *odlaženju* vitalne energije na mjesta gdje je u tijelu najpotrebnija. Utopija koja se zove savršeno zdravlje bila bi, kako kažu, na dohvat ruke. I to uz pomoć vode podvrgnute jednostavnom postupku koncentriranja monoatomarnih elemenata. Mnogi misle da su ti elementi zapravo tumačenje za fantastična iscjeljujuća svojstva vode iz *izvora mladosti*, na kojima se priroda pobrinula da se oni na tom mjestu nadu upravo u potrebnoj količini.

Zgodna je priča ruskog entomologa Grebenikova koji je vjerovao da u krilcima nekih kukaca postoji atipična supstanca koja se odbija od magnetskih polja, a tvrdio je da je jednu takovu vrstu otkrio u špiljama Sibira. Legenda govori da je uz pomoć neobične tvari konstruirao platformu koja je mogla lebđeti. Postoje i fotografije kojima je Grebenikov to pokušao dokazati, a opisivao je kontakte sa drugim stvarnostima, čak entitetima iz budućnosti. Bliže realnosti je njegova tvrdnja da je i jedan

relativno čest nametnik u stanju proizvesti antigravitacijski efekt. *Bathyplectes anurus* je dosta uobičajen kukac čija larva može odskakati od podloge a da za to ne postoji sasvim jasno tumačenje. Poklonici neobičnih sastojaka vode tumače da je riječ o malim količinama supstanci koje, kao što smo već rekli, nalazimo i u vodi, u jako razrijeđenu obliku. Zgušnjavanjem tih sastojaka, kako tvrde, možemo proizvesti *Kamen filozofa*, eliksir mladosti.

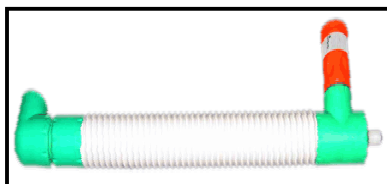

U najnovije vrijeme ugledni naučni časopis *Nature* bilježi vrlo uzbudljiva otkrića austrijskog fizičara Dr. Rudolfa Grima. Po svemu sudeći, ovaj je istraživač proizveo agregat molekula od atoma litija koji bi mogao pokazati supervodljivost na sobnoj temperaturi, a to je ne samo nešto što neodoljivo podsjeća na ono za čime tragaju poklonici *supervode*, već i ono što nazivaju Sv. Graalom moderne fizike – fermionskim kondenzatom. Mitu o *supervodi* pogodovala su i fotografije koje je snimio jedan istraživač iz Michigena, koji je odmah nakon zalijevanja jedne vrste kaktusa M-vodom snimio čudnovat efekt na mesnatom listu iz kojeg se čini da zrači svjetlo. U korist tvrdnji o biološkoj moći ovih još nedovoljno dokazanih sastojaka vode često se navode ilustracije oraha izraslih nakon što je drvo zalijevano M-vodom, a koji u usporedbi sa standardnima doista pokazuju divovske dimenzije. Na granici fantastike su snimke zubiju koji su se, navodno, *obnovili* nakon pucanja! Dakako, isključivo primjenom ove čudesne vode.

Ima bezbroj paranormalnih tumačenja prema kojima bi poslagavanje u kanaliće na nematerijalnim tijelima oko fizičkog ovih supervodljivih čestica, omogućilo podizanje sile kundalini do najviše energetske čakre - bez otpora. Bilo bi to trenutno prosvjetljenje! Dakako, u nešto je takvo teško vjerovati, uz sva proročanstva o *bijelom zlatu* budućnosti koje će omogućiti da san alkemičara postane stvarnost. I savršeno je zdravlje još daleko, kao i definitivni dokaz ove teorije. Ipak, sve je više onih koji se slažu da ovako *obogaćena* voda može poslužiti u održanju zdravlja, unoseći dodatnu biološku energiju u tijelo koje neizbježno stari. Da tu nečega ima pokazuju sve brojnija svjedočanstva ljudi koji su pili vodu podvrgnutu jednostavnim i bezopasnim fizikalnim postupcima čiji kemijski sastav nije pokazao ništa što bi moglo naštetiti ljudskom, životinjskom ili biljnom organizmu. Ipak, ova će voda po izlasku iz osobite cijevi pokazati zanimljive efekte. Često će ostavljati dojam da je blago uljasta, imati će katkada slatkasti okus i djelovati ce osvježavajuće gotovo istovremeno kada se popije. Nerijetko će popraviti raspoloženje ili dati subjektivan osjećaj sitosti. Ima i objektivnih mjerenja koja pokazuju da ovako energetizirana voda snažno utječe na razinu energije u organizmu. Najočitije to pokazuju mjerenja instrumentom *Prognosom*, napravom koju u Njemačkoj redovito koristi preko 200 liječnika različitih specijalnosti. Ovaj je uređaj koristio ruski astronaut Dr. Poljakov, kada je proveo 432 dana u svemirskoj stanici *Mir*. Osobito je sondom u nekoliko sekundi izmjerio razinu energije u pojedinom akupunkturnom meridijanu, pa je mogao za nešto više od dvije minute *snimiti* stanje cijelog energetskog sustava svog tijela. Kasnije su razvijeni kompjutorski programi koji su automatski tumačili dobivene rezultate i upozoravali na ugrožene točke u organizmu. Optimisti tvrde da je ova tehnologija preteča one koja će moći bolesti predvidjeti i prije no što se jave najraniji simptomi.

AQUAPOWER

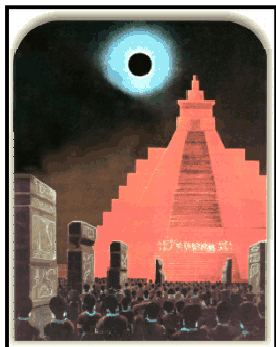
Aquapower je cijev koja primjenjuje Schaubergerove principe vrtloženja, *torziona polja* permanentnih magneta i filtere za skupljanje *uljaste faze* monoatom. elemenata. Voda koja se dobiva prolaskom kroz ovu cijev kemijski je posve ista kao i voda iz vašeg vodovoda. Dapače, cijev se primjenjuje tako da se doda na vodovodnu cijev i, nakon što se skupi dovoljno *M - vode*, jednostavno uklanja. Ispitivanja su pokazala dramatičan skok u energiji *či*, neposredno nakon što osoba popije svega 2 dcl ove vode ! Prihvatimo li kao objašnjenje teoriju postojanja tajanstvenih čestica ili sabiranje vitalne energije nakon što voda prođe kroz cijev Aquapower i nije važno. Uloga je cijevi da nizom fizikalnih postupaka vodi vrati one prirodne kvalitete koje danas još uvijek prepoznaju samo tradicije starih naroda i učenja drevnih mudraca Istoka i Zapada.

Created with

DREVNE CIVILIZACIJE - MAJE

ROBOVI KULTA KRVI

Maje su bili robovi kulta krvi. Vadili su je u svim prilikama : na državnim ceremonijama, vjenčanjima, religioznim i narodnim svečanostima... Bila je to civilizacija bez presedana !

Bio je to narod koji se dopadao Žan-Žak Rusou : antički nevin i izvan istorije. Narod koji je gajio kukuruz i manioku da bi nahranio kastu vračeva uvijek odjevenih u šareno perje i odanih proučavanju zvijezda. Ali i narod, koji nije poznavao ni korist, ni trgovinu, ni novac; narod koji je sve vrednovao i poredio sa kakaom. Maje koji su od 200. godine prije naše ere naseljavali sadašnju teritoriju Gvatemale, jedan dio Hondurasa, Belize i Jukatan, ostavili su hramove, palate i piramide. Kada se sve uzme u obzir ipak su Maji ostali jedna gotovo mitska rasa : bez forme civilizacije i društva koji bi se mogli uporediti sa formama društava naroda u Mediteranu i Aziji. Umjetnost je bila plemenskog tipa.

DEŠIFROVANO PISMO

Okruženi legendama koje su izmislili engleski i američki pisci, kao što su G. Morli, Erik Tompson i u prošlom stoljeću Džon Lojd Stivens, Maje su do izvjesne tačke čak i bez etničkih korijena. Čini se da potiču od Indijanaca koji su prošli Beringovim prolazom prije više od 10.000 godina, od Asiro-Babilonaca i Egipćana koji su stigli u Ameriku prije Kolumba. Za pisce moderne naučne fantastike Maje i njihovi potomci, oko dva miliona Indiosa, su već odavno - vanzemaljci.

Ali je i za Maje, vjekovne žrtve kulturne distorzije zahvaljujući prije svega etnocentrizmu, konačno došao trenutak istine - smatra Linda Sile, svjetski autoritet za kulture Srednje Amerike. - Uspjeli smo da ih uvedemo u istoriju civilizacija, među Egipćane, Grke i Rimljane. I svima treba da bude jasno da oni zaslužuju to mjesto i da, na primjer, kralj Pascal, jedan od najvećih vladara Maja, nije ništa manje važan od jednog Aleksandra Velikog. Vrata istorije za Maješirom su otvorile grupe američkih istraživača, među kojima su istoričari umjetnosti Linda Sile i Meri Miler sa univerziteta Jale, koje su po prvi put uspjele da na naučnim temeljima dešifruju hijeroglif i jezik tog naroda.

Velika pomoć u dešifrovanju spisa bila je i činjenica da su neki hijeroglifi Maja, više nego oni egipatski, slutili da izraze ono što i predstavljaju. Ukratko, nekolicina simbola : hijeroglif jedne kuće značio je da se radi o kući, hijeroglif jaguara označavao je jaguara. Pa ipak, nije to bilo lako desifrovati. Čitanje hijeroglifa, bogatih i metaforama, postao je uzbudljivi lov na racionalna objašnjenja. Linda Sile i Meri Miler na kraju su uspjele donekle da rekonstruišu istoriju, umjetnost i običaje Maja.

Prvo revolucionarno otkriće - smatra Meri Miler - jeste da Maje nisu bili dobroćudan narod, kao što se vjerovalo, sastavljen od poljoprivrednih mitova i sveštenika kojima su strane okrutnosti i barbarstva i koji nikada nisu ratovali. Stoljećima, od 200. g. prije naše ere do 900. g. naše ere, Maje su vodile neprestane ratove, poput Grka i Rimljana. O tome po prvi put imamo preciznu dokumentaciju sa imenima i hronologijom, što smo saznali iz hijeroglifa. Osim ratova i ovdje je kao i u drugim, zemljama, bilo pobuna, zavjera na dvoru, vojnih udara...

RATOWI ZA ZAROBLJENIKE

Chan-Bahlum, koji je vladao od 10. Februara, 684. do 20. Februara, 702. naše ere bio je, na primjer, jedan od najratobornijih i najsretnijih kraljeva Maja, kako može da se pročitati na jednoj tablici nađenoj u palati Palenque u Meksiku. Kralja Kan-Xula je, pak, zbacio

Created with

nitroPDF[®]

professional

Strana 50

download the free trial online at nitropdf.com/professional

njegov brat uzurpator uz čitavu seriju osveta i prevara. Dakle, i Maje su poput drugih sličnih naroda voljeli da ratuju !?

Da, odgovor je stručnjaka, ali su im motivi bili potpuno drukčiji. Dešifrovanjem hijeroglifa saznalo se da kraljevi 40 gradova-država Maja, uvijek međusobno u borbi kao u staroj Grčkoj, nisu ratovali da bi osvojili nove teritorije ili došli u posjed tuđih bogatstava, nego da bi zarobili protivničke ratnike. I to samo s jednim jedinim ciljem, da bi ih mučili i polako ubijali, služeći se najrafiniranijim tehnikama !

Statuete, keramika i bareljefi Maja, posebno oni pronađeni na otoku Jaina, pokazuju zarobljenike koji se grče i urlaju od fizičke boli. Mučitelji im čupaju prste, nokte, zube, testise. Drugima je trgan dio po dio utrobe, na kraju i srce. Često su, pak, ratni zarobljenici, kao kralj "žuta lobanja" poražen od poznatog kralja "Ptica-jaguar", bili prisiljavani da učestvuju u igri koja je opisana na muralima u Chichen Itzi, čija su pravila slična fudbalskim. Ne dodirujući loptu rukama igrači, uglavnom četvorica u ekipi, trebali su da je guraju i, na kraju, probace kroz viseći krug, obično istesan u kamenu i postavljen na jednom od zidova središnjeg hrama. Onaj ko bi izgubio, gubio bi i glavu koja je - u sljedećoj igri - služila kao lopta.

Da li su Maje bile narod fanatika ? U izvjesnom smislu jesu. Drukčije i ne može da se objasni zašto su, kako priča kamenje, ratnici Maja izbjegavali da ubijaju neprijatelje u bitkama, nego su - nakon strašnih borbi prsa u prsa - nastojali da ih uhvate žive kako bi ih ponudili mučiteljima. Iz čitanja hijeroglifa vidi se da je za Maje bilo najvažnije da vade krv zarobljenicima. Mjesecima, a ponekad i godinama, poraženi kraljevi i plemići hranjeni su kao zivotinje za klanje, kako bi im polako uzimali krv. Njihova krv je zatim rasipana po zemlji ili sušena zajedno sa mirisnim smolama.

CIVILIZACIJA BEZ PRESEDANA

Sve ovo imalo je i religiozni karakter. Krv nisu davali samo zarobljenici nego i uvažene ličnosti iz gradova-država, prinčevi često kraljevi i kraljice, ali na drukčiji način. Na vrhu piramida i pred hiljadama podanika, vode i visoki zvaničnici naoružani rudimentalnim bisturijem rezali su kozu kako bi dali krv bogovima panteona Maja, posebno "Bogu perforatoru" !

Ideja o krvi bila je fiksna ideja Maja, zasigurno jedinstven fenomen po svojim proporcijama.

Maje su bili robovi krvi - kaže Meri Miler. - Vadili su je u svim svečanim prilikama, državnim ceremonijama, vjenčanjima, religioznim i narodnim svečanostima... Bila je to civilizacija bez presedana.

Krv, prema religiji Maja, bila je u stvari hrana za kojom su imali potrebu kako bi preživjela zemlja, sam univerzum i bogovi. Da bi stvorili čovjeka, prema Popol Vuhu, svetom tekstu ovog zagonetnog naroda, pripremili su smjesu od kukuruza i vode, simbole mesa i krvi. Imali su potrebu za "nekim spremnim da ih prizna, imenuje i hrani", ukratko za ljudima. Zadatak ljudi bio je da se moli bogovima i da ih hrani vlastitom krvlju, počev od kralja. Na terakoti i bareljefima na krečnom kamenu koji se nalaze u muzeju Kimbel, uz plesove i pjesmu, kralj sa bisturijem reže sebi kozu a kraljica jezik. Preko vlakana uvučenih u rane kraljevska krv kaplje u kotao pun smokvine kore i smole pod koji će biti potpaljena vatra. Iz kotla se izviija duga zmija iz čijih usta izlaze glave i figure ljudi i zivotinja. To su slike božanstava, polubogovi, demoni i preci (kult predaka je veoma važan), proizvodi "zmija iz vizija" često prisutnih u religioznim ceremonijama Maja.

Da li su priče iz majanske mitologije isprazne legende ?

U to se vjerovalo sve do prije nekog vremena. Novo čitanje hijeroglifa dalo je drugačije rezultate. Za Maje je ceremonija zmiya bila neka vrsta putovanja izvan ovog svijeta. Povod da bi se dovelo do stanja religiozne ekstaze i puštanja krvi, koji bi prethodili postu, seksualnoj apstinenciji, kupanju i saunama što je služilo za fascinantna mistična iskustva. Ali zasto krv !?

Ovdje su odgovor dali fiziolozi : kada se gubi mnogo krvi naš mozak reaguje sa superprodukcijom endomorfina i encefalina, hemijskim supstancama sličnim opijumskim koje, između ostalog, izazivaju halucinacije. Puštanje krvi, kao neke droge, bilo je za Maje najbolji način da predu "prag poimanja".

Listajući tek otvorenu knjigu ove gotovo hiljadugodisnje civilizacije - kaže Linda Sile, dobili smo dokaz da su Maje posjedovale izuzetno profinjenu kulturu za svoje vrijeme. U mnogim aspektima, ta kultura je bila superiornija od kultura Mediteranaca, Babilonaca i Egipćana.

ŽIVOT U GRADOVIMA

O Majama su najviše poznate astronomska znanja, njihova sposobnost za računanje putanja Jupitera, Saturna i Venere (za Maje je to bila boginja rata), kao i pomračenje Sunca i Mjeseca. Na osnovu četiri "kodeksa Maja" koje su prikupili prvi evropski istraživači i naučnici (najviše španjolci) mogle su se dobiti indikacije o njihovom kalendaru "od 360 dana" koji je manje tačan od našeg i o njihovom matematskom znanju koje je u to vrijeme bilo razvijenije nego, na primjer, kod Egipćana i Arapa. Između ostalog, Maje su znali da koriste koncept nule identifikovan sa jednim od njihovih bozanstava : "Bog brojke nula".

Prije kompletnog čitanja hijeroglifa veoma malo se znalo o društvenom životu Maja. Sada se može reći da su Maje imale državnu organizaciju - regionalni vladari od 12 do 15 za državu nametali su volju kralja podanicima, uzimajući velike poreze u naturi. Ekonomija kraljevstva bazirala se na poljoprivredi koja je bila veoma intenzivna i razvijena. Kanali za navodnjavanje, nasipi i terasasto obradivanje zemlje, osiguravali su obilne plodove. Državna organizacija i blagostanje, ogledaju se u životu 40 gradova-država.

Život na dvoru bio je među najrafiniranijim - objasnjavaju L. Sile i M. Miler. - Oko kraljevskih porodica sačinjenih od oko stotinjak ljudi, vrtjeli su se dvorjani, pisari, umjetnici, pjesnici, patuljci, lude, kao na evropskim dvorovima. Dekoracije su bile zamijenjene giganstkom i raskošnom arhitekturom koja je cvjetala u najvažnijim gradovima : Tikalu, Palenque, Yaxchilanu, Copanu, Chichen-Itzi i Uxmali.

Kraljevi, koji su se od običnih smrtnika razlikovali po produženoj lobanji zbog deformacija kosti koja je započinjana u najranijem djetinjstvu i po razrokim očima što se postizalo posebnim vježbama, imali su brojne supruge i konkubine, redovno su se mazali brončanom bojom, pušili neku vrstu lule i drogirali se. Plemići i dvorjani slijedili su njihov primjer. Otkriveno je da su plemići, kada bi im stomak bio suvise pun, apsorbavali opojna pića i droge direktno kroz crijeva, pomoću klstira.

POSLJEDNJA TAJNA

O toj rafiniranoj, ali i dekadentnoj civilizaciji, svjedoče i umjetnička djela. Terakota Maja sa mitološkim figurama može se u mnogim aspektima mjeriti sa grčkim vazama iz 5. vijeka - objašnjavaju Sele i Miler. Ali gdje su literatura i poezija Maja !? Jesu li postojali !?

Kada su 1542. godine, španjolski osvajači došli u Jukatan našli su brojne biblioteke knjiga ispisanih na kori smokvinog drveta sličnoj papiru. Ali Diego de Landa, prvi biskup Jukatanu naredio je da se sva paganska literatura spalji. Bio je to prvi akt kulturnog

genocida Maja i njihovih potomaka koji se u raznim formama nastavio sve do danas. Direktna posljedica tog genocida jeste činjenica da su Maje uvijek izgledali kao narod bez istinskog i vlastitog kulturnog identiteta, jedan gotovo mitološki narod na margini istorije. Što je uticalo na definitivni nestanak civilizacije Maja, koja je oko 900. godine zauvijek iščezla.

To je još uvijek tajna - kaže Meri Miler. - Moguće da je nestala zbog demografskog buma, neočekivane krize u poljoprivredi, zbog pobuna i krvavih ratova. Civilizacija Maja, sazdana na krvi, možda je i okončana u krvi. Mi to još uvijek ne znamo !

PRIČA O DIVLJOJ DJECI - KNJIGA O DŽUNGLI

Moglo bi se reći da je to najpoznatija legenda u svijetu. Ona već skoro tri tisuće godina uzbuđuje maštu mališana i nadahnjuje umjetnike, koji uzaludno pokušavaju stvoriti djelo dostojno njenog fascinantnog sadržaja...

Vrijeme događaja : osmo stoljeće prije naše ere. Mjesto : obale italijanske rijeke Tibar. Glavne ličnosti : blizanci po imenu Romul i Rem. Sve ostalo je već odavno poznato. Da ne bi postali nasljednici rimske krune, njihov djed, kaže možda najpoznatija legenda na svijetu, zli i pokvareni imperator, naređuje da se Romul i Rem pogube ! Saznavši za tu strašnu odluku, sirota majka čini što je u tim okolnostima mogla da učini : svoje blizance stavlja u pletenu korpu, i prepustajući ih sudbini, pusta ih niz rijeku Tibar. Zahvaljujući rijecnoj matici, korpa je plutala sve dok je na jednom sprudu nije pronasla brizna vučica, koja je zahvaljujući majčinskim instiktima, pregladnjele mališane podojila, a zatim odnijela u svoj usamljeni brlog i othranila. Kada su odrasli, kaže legenda, Romul i Rem su osnovali najblistaviji grad antike - Rim !

NEPOUZDANA STATISTIKA

Od tada pa do danas mnogi istraživači i naučnici pokušavaju odgovoriti na jednu misteriju, postoje li uistinu divlja djeca !? Djeca koju su othranile i odgojile divlje zvijeri. Poznati francuski publicista L. Malsones tvrdi da su divlja djeca neosporna činjenica. Ona ne postoje samo u egzotičnim i antičkim legendama. Ona egzistiraju i danas. I ne samo u džunglama Afrike, Azije i Juzne Amerike. Ima ih i u Europi. Doduše, u mnogim slučajevima njih ne odgajaju samo vučice, već i majmuni, medvjedi, pa čak i leopardi, a poznati su i slučajevi gdje su roditelje zamijenili psi ili kojoti, kao u slučaju američkog nacionalnog junaka Pecossa Billa ! Malsones tvrdi da su u raznim krajevima svijeta - od 1344. godine do zaključivanja prvog izdanja svoje zanimljive knjige "Divlja djeca" - pronađena 53 divlja djeteta, a od tada do danas, koliko nam je poznato, otkriveno ih je još nekoliko. Najnoviji slučajevi zabilježeni su u Indiji. Sredinom Maja, 2001. godine, svjetske novinske agencije javile su iz New Delhija dvije gotovo senzacionalne vijesti. Prva se odnosi na dječaka Sudama Pradama, koji je kao 12-godišnji dječak, nestao u džungli dok je sakupljao drva za ogrev. Događaj se odigrao 1990. godine i rođaci kod kojih je Sudam živio bili su ubijeđeni da je mrtav. U Aprilu, 2001. godine, međutim, indijski seljaci su prijavili lokalnoj policiji da su u džungli, u grupi divljih primata koji su skakali s drveta na drvo, primijetili obnaženo kosmato stvorenje nalik divljem čovjeku. Organizirana hajka urodila je plodom - u rukama policije našao se divljak, zbunjen i preplasen. Umjesto riječi ispustao je neartikulirane glasove. No, nije bilo sumnje da se radi o mladiću koji je odrasto među divljim životinjama, daleko od ljudi i civilizacije. Zahvaljući obimnoj policijskoj i novinarskoj istrazi, nakon tridesetak dana, ustanovljen je identitet divljeg mladića. Otac davno otpisanog i već prežaljenog Sudama Pradama prepoznao je svog sina, a kako su pisale lokalne novine, i on je prepoznao neke članove porodice i svoj dom, ali nije uspio komunicirati s njima, jer je potpuno zaboravio jezik !

PANIKA U NEW DELHIJU

Drugi slučaj je mnogo zanimljiviji, pa je stoga za vrlo kratko vrijeme postao udarna tema informativnih radio-televizijskih emisija, bulevarske štampe i svjetskih tabloida. Sredinom Maja, 2001. godine, iz indijskog glavnog grada, novinari su javljali da indijska policija nema dovoljno vozila kojima bi intervenirala na svim mjestima odakle stižu panične dojave o susretima sa supersnažnim čovjekom-majmunom, koji je izazvao nezabilježenu paniku i histeriju u New Delhiju i njegovim prigradskim naseljima.

Created with

nitroPDF[®]

professional

Strana 54

download the free trial online at nitropdf.com/professional

Posljednja žrtva tog čudovisnog stvorenja bila je trudnica koja je poginula dok je pokušavala pobjeći, jer su susjedi počeli vrištati da se približava čovjek-majmun. Prezivjeli očevici ispričali su policiji da je riječ o biću obraslom gustom dlakom, visokom između 135 i 185 centimetara, s oštrim metalnim noktima, kacigom na glavi i raznim zavojima. The Times of India poveo je novinarsku istragu i ustanovio da su na tijelima mnogih ljudi, koje je napastvovao divlji čovjek, ostale neobične ozljede. Neimenovani policajac otkrio je novinarima lista The Statesman sumnju da se možda radi o skupini maskiranih ljudi koji teroriziraju neuke ljude, a zamjenik šefa policije u Istočnom Delhiju, Manoi Kumar Lal, izrazio je svoju bojazan da bi među stanovništvom moglo doći do tragične histerije. To raspoloženje najdrastičnije je osjetio lutajući dugokosi jogin Jamir koji je tumarao ulicama kada je na njega nevjerojatnom silinom nasrnula razjarena rulja, brutalno ga premlatila i predala policiji vjerujući da su uhvatili opakog čovjeka-majmuna.

Panika se širi a policija priznaje da je potpuno neuspješna u lovu na tajanstvenog divljeg čovjeka, koji je samo u jednoj noći, navodno, viđen na 50 različitih mjesta u glavnom gradu Indije. Policajac Suresh Roy, izjavio je novinarima kako je potvrđeno 12 napada u samo jednoj noći, čime je ukupni broj napada na ljude premašio 65. Većina prepada grozomornog divljeg stvorenja odigrala se u New Delhiju, Ghaziabadu i Noidi. Poričući da je policija dobila naredbu da puca čim vidi monstruma, Suresh Roy navodi da su liječnici prema ozljedama zrtava došli do zaključka da opaki napadac nije ni životinja, ni čovjek !

Bez obzira hoće li indijska policija ikada otkriti da se iza identiteta nasrtljivog i opasnog čovjeka-majmuna krije neki mastoviti psihopata ili će potvrditi da je riječ o divljem čovjeku, daleko najpoznatije priče o divljim dječacima, koji su odrasli u džungli, među divljim životinjama, svakako su one o Tarzanu i dječaku Mogliju, glavnom junaku jedne od najčitanijih knjiga svijeta - "Knjige o džungli", engleskog književnika i nobelovca Rudyarda Kiplinga (1865-1936). Kako se o njima, njihovom nastanku i njihovim uzbudljivim avanturama, gotovo sve zna, nećemo se mnogo baviti njihovim interesantnim biografijama. Ispričat ćemo vam neke druge, u nas manje poznate autenticne priče...

POPUT VUČIJIH MLADUNACA

Zahvaljujući jednom misionaru evangelističke crkve, svećeniku indijskog podrijetla A. L. Singhu, koji je u London 1920. godine poslao detaljno izvješće, svijet je saznao za potresnu sudbinu dvoje napuštene indijske djece, koje je - zajedno sa svojim mladuncima - odgajala jedna vučica. Boraveći u tihom i egzotičnom Midnapuru, engleski misionar je saznao da se u blizini tog gradića okruženog nepreglednim džunglama, s vremena na vrijeme, u pratnji vučice pojavljuje i dvoje malih čovjekolikih stvorenja, sjajnih i preplašenih očiju, koji svojim pojavama plaše seljake i napadaju stoku. A. L. Singh je organizirao hajku i uskoro otkrio njihovu jazbinu. Vučica je ubijena na licu mjesta a u brlogu, zajedno s dva vučja mladunca, pronađene su i dvije divlje djevojčice, osmogodišnja Kamela i 18-mjesečna Amela ! Gotovo izbezumljene od straha sirote djevojčice, koje su preživjele tešku traumu organizirane hajke i bile svjedocima užasne smrti njihove "majke" vučice, odvedene su u jedno midnapursko sirotište gdje su dugo vremena, pod očitim stresom, odbijale hranu, ponašajući se prema ljudima poput vučijih mladunaca - divlje i s nepovjerenjem ! Kamela i Amela nisu umjele da stoje na nogama, ali su bile veoma brze kada bi trčale četveronoške; nisu naučile da spavaju u postelji, već su se jedna uz drugu privijale i tako spavale; nisu naučile da se smiju niti da govore, a u prisustvu ljudi najčešće bi prijeteci režale i ispuštale ljutite neartikulirane glasove. Divlje djevojčice su imale izvanredno razvijena čula mirisa i sluha; pokazivale su paničan strah od vatre; izbjegavale su zatvorene prostorije i bezbroj su puta pokušale bježati kako bi se domogle slobode ! Njihov jelovnik bio je krajnje siromašan i jednoličan : isključivo su pile mlijeko i jele sirovo meso, ali je Kamela s vremenom počela da jede i kašu spravljenju od riže i žitarica. Kada je godinu dana nakon hvatanja Amela umrla, Kamela je skoro pune dvije godine neutjesno tugovala i plakala. No, okružena pažnjom sestara misionarki, divlja je djevojčica u sirotištu živjela još sedam godina i za to vrijeme

naučila da se kreće uspravno, da nosi odjeću, da jede kuhanu hranu i da s mnogo manje straha komunicira s ljudima. Čak je naučila i oko pedeset engleskih riječi, koje je koristila u svakodnevnom životu. Umrula je sa šesnaest godina, ali je njena mentalna zrelost, kako su naučnici ustanovili - bila zapanjujuće niska, na razini trogodišnjeg djeteta !

DIVLJI DJEČAK IZ FRANCUSKE

Ništa manje potresna nije ni priča o Victoru, divljem dječaku iz Avignona. On je, kažu ljetopisi, davne 1799. godine bio senzacija o kojoj se raspravljalo i na francuskom dvoru. Pronađen je u dubokim i neistraženim šumama južne Francuske i zacijelo je prvo divlje dijete u povijesti koje su proučavali europski naučnici. No, ni s Victorom nije išlo baš lako i bez poteškoća. Ubrzo nakon hvatanja, uspio je da izmakne pažnji svojih čuvara i ponovo netragom nestane. Sljedećih šest mjeseci se krio u šumama Avignona, uspješno izbjegavajući organizirane potjere i policijske zasjede. Uhvaćen je u blizini sela St. Servena, u trenucima kada je onemoćao od stalnog skrivanja, progona i gladi. Nitko nikada nije saznao koliko je Victor dugo bio prepušten surovoj divljini, ali se moglo zaključiti da je tamo odrastao i stekao životinjske instikte. Preko vrata je imao dugu i opasnu brazgotinu, pa su francuski naučnici zaključili da je, najvjerojatnije, još kao malo dijete u polumrtvom stanju ostavljen u šumi kako bi izdahnuo. Kada je uhvaćen mogao je imati između 11 i 12 godina i bio je visok oko 140 centimetara. Njegovo mršavo, ogrubjelo divlje lice neprekidno se grčilo, a svaki čas je trljao oči i opasno skrgutao snažnim zubima. Nije mogao da miruje na jednom mjestu, pa se u prostoriji kretao tamo-amo, poput kakve zarobljene zvijeri. Nije podnosio ničije društvo i svojim je oštrim zubima ujedao svakog tko bi mu se približio. Victor nikada nije zaplakao, a njegovo lice bilo je bezizražajno - nikada nije odavalo unutarnje raspoloženje. Volio se kretati nag, nije podnosio nikavu odjeću, niti je želio da spava na krevetu ili na posteljini. Nije znao da govori, niti je hranu prepoznavao po izgledu. Jeo bi tek pošto bi dobro onjušio ono što je pred njega stavljeno. Prvih mjeseci o divljem dječaku su se brinuli službenici seoske uprave u Svetom Sernenu, ali kako se vijest o Victorovom hvatanju brzo pročula Francuskom, grupa pariških naučnika uputila je vlastima zvanični zahtjev da se "divlji dječak iz Avignona" obavezno prebaci u neku znanstvenu instituciju u kojoj bi se mogao podvrgnuti različitim testovima i detaljnim proučavanjima. Uskoro se to i dogodilo.

Kako nije govorio, siroti Victor je dospio u Nacionalni institut za gluhoonijeme, a zadatak da o njemu skrbi dobio je doktor Jean-Marck Hutar, osjećajan i plemenit naučnik, koji se, kažu, o Victoru brinuo kao o vlastitom sinu ! Sljedećih godina, divlji dječak je izrastao u stasitog mladića. Dr. Hutar ga je naučio "lijepom ponašanju", ali ga nikada do kraja nije uspio ukrotiti i prevaspitati. Naučio ga je da se odjeva, da se redovno kupi i održava higijenu tijela, da spava na krevetu, da se služi priborom za jelo i da jede istu hranu koju su u to vrijeme jeli i njegovi francuski vršnjaci. To je dalo povoljne rezultate. Victor je nakon nekoliko godina čak počeo pokazivati interesovanje i za društveni život, ali se ubrzo povukao u osamu, jer se nije mogao naviknuti na česte zlobne primjedbe ljudi sa kojima se sretao. Zahvaljujući plemenitom dr. Hutaru, Victor je naučio i da piše, ali nikada nije naučio tečno da govori. Doduše, znao je izgovarati mnoge riječi, ali nikada do kraja nije uspio sastavljati rečenice u osmišljene jezičke forme. Zašto ? Na to pitanje dugo vremena nitko nije znao pravi odgovor. Tek u novije vrijeme naučnici su došli do jedinstvenog stava : Svako dijete govor mora savladati prije svoje četvrte godine, smatra Burton Vajat, glasoviti američki stručnjak za razvoj djeteta na sveučilištu Harvard. - Ako ga do tada ne uspije savladati, pouzdano se može tvrditi da ga nikada neće tečno govoriti ! Da li je to značilo da je Victor bio odbačen prije svoje četvrte godine i da je u divljini, među divljim životinjama, proveo najmanje sedam-osam godina ? Drevne francuske kronike kažu da je Victor umro usamljen, u domu umirovljenog dr. Jean-Marck Hutar i da nikada nije odgovorio na ovo pitanje. Iza sebe je ostavio i mnoge druge zagonetke. Među njima i onu, možda najznačajniju - tko su bili njegovi roditelji, pod kakvim su ga okolnostima odbacili i koje su divlje životinje preuzele roditeljsku skrb nad "divljim djetetom iz Avignona" !?

DREVNI ASTRONAUTI

Makar to neki naučnici smatrali pretjerivanjem pa i besmislicama, brojne činjenice ubjedljivo sugeriraju da su se prije mnogih milenija na našu planetu spuštali nepoznati

misionari iz svemira ! "Nakon što je svom narodu još jednom domahnuo rukom, Vapundi je ušao u sjajnu metalnu pticu. Odmah zatim, uz zaglušnu buku, na njenom stražnjem dijelu suknuo je plamen i letjelica se vinula u nebo..." Ono što ovdje liči na poetski opis starta nekog modernog aviona u kome neki visoki političar odlazi iz svoje zemlje, zapravo potiče iz predanja sjevernoameričkih Meskite-Indijanaca i staro je najmanje dvije hiljade godina.

TAJANSTVENE PISTE

Naravno, niko ne misli da su ljudi u ono pradaavno doba imali avione. Ali, bilo kako bilo, arheolozi su u peruanskom gorju pronašli ostatke nekada ogromnih kamenih građevina i misterioznih crteže po stijenama i u špiljama, koji nisu imali nikakvog smisla sve dok ih, sasvim slučajno, iz helikoptera i aviona nisu osmotrili peruanski piloti. Tada su ih odjednom potsjetili na aerodromske piste. A ko je drugi, ako ne ljudi, bio u stanju da na sasušenoj visoravni Naska konstruiše i izgradi tako nešto ? U vezi sa ovim pitanjem nameće se razmišljanje da su Zemlju u pradaavno vrijeme uistinu posjetili pripadnici neke veoma razvijene civilizacije iz kozmosa. Našim davnašnjim precima, kako tvrdi popularni švajcarski autor, Erih Von Däniken, ovi su se posjetioci, možda, predstavili kao bogovi što se spuštaju sa dalekih zvijezda. U svakom slučaju, postoji dosta toga na našoj planeti što učvršćuje ovu fantastičnu hipotezu. Tako je u jednoj više od 5000 godina staroj kineskoj grobnici pronađen ostatak pojasa od čistog aluminijsa. Ono što je začudujuće leži u činjenici da se u tom obliku metal može da dobije iz boksita samo pomoću jednog osebujnog postupka elektrolize.

Niko danas ne može da povjeruje da su drevni Kinezi poznavali tu vrstu elektrolize. A ako je oni, dakle, nisu poznavali, je su li ta visoka tehnička znanje poznavali njihovi nebeski gosti - takozvani bogovi ? Interesantne su također i astronomske karte zvijezda, pronađene u vidu pećinskog slikarstva. U Kohestanu, u prednjoj Aziji, postoji na kamenu jedna karta u koju ne samo da su korektno ubilježene zvijezde koje se ne mogu vidjeti prostim okom, nego su i njihove uzajamne pozicije označene onako kako su stvarno izgledale prije 10 000 godina ! Može li se pretpostaviti da nepoznati umjetnik iz prahistorije nije koristio nikakvu "zemaljsku podlogu" za ovo ?

ZAGONETNE KUGLE

Doduše, postoji čitav niz pokušaja da se za ovakve nelogičnosti nađu "prirodna" objašnjenja, ali brojna pitanja ipak ostaju bez odgovora. Tako neki smatraju da se "bogovi u svemirskim odijelima", koji se vide na brojnim pećinskim slikama i skulpturama u Južnoj Africi, Africi i Dalekom istoku, mogu pripisati nedovoljnoj crtačkoj vjestini umjetnika kamenog doba - što ne zvuči osobito vjerovatnim, jer su ti isti umjetnici već vrlo vjerno znali da prikažu prizore iz lova i svakodnevnog života svojih savremenika. Nauka nema objašnjenja ni za zagonetno

kamenje u Kostarik. Riječ je o brojnim, često tonama teškim kamenim kuglama, tako perfektno zaokrugljenim i obrađenim da se čak ni najmodernijim mjernim instrumentima ne može konstatovati nikakvo odstupanje od čistog oblika kugle. Kako su ove kugle

Created with

napravljene - a prije svega, odakle je poticao materijal ? Tu, naime, nadaleko i naširoko nema nikakvih kamenoloma, niti tragova da su drevni neimari na tom području klesali i obrađivali. Sve u svemu, suviše mnogo argumenata govori u prilog Denikenove "hipoteze o bogovima sa zvijezda" da bi se oni mogli pripisati pukom slučajnošću ili neozbiljnom pretjeravanju. Iako Denikena jos uvijek mnogi znanstvenici osporavaju, uporni švajcarac i dalje traga za nepobitnim tragovima drevnih astronauta. Njihov boravak na Zemlji – za njega je – nepobitna činjenica !

WORLD WIDE TAJNE

DEVETNAESTA PARALELA I MEXICO

Devetnaesta paralela već duže vremena zaokuplja našu pozornost. Na toj koordinati nalaze se jedne od najvećih svjetskih misterija; (najvjerojatnije) Atlantida, Bermudski trokut, vulkani, pa i Cydonia regija na devetnaestoj paraleli na Marsu, i Meksiko. Maye su zasigurno bili jedan od najrazvijenih naroda tog doba, imali su kalendar, matematičko i astronomsko znanje, a piramide su čvrst dokaz njihove razvijenosti. Te piramide su vrlo slične onima u Kini, čak su im i neki simboli u unutrašnjosti jednaki. Ti simboli datiraju iz 1200. godine pr.n.e. iz dinastije Shang, a opisuje dva zmaja u međusobnom sukobu. Kinezi su također bili svjesni ciklusa sunca isto kao i Maye. S ovakvim dokazima bi mogli reći da su oni bili u izravnoj vezi, no udaljenost između ta dva naroda je kamen spoticanja. Osim ako u pitanju nije bio zajednički učitelj.

Znanje o funkcioniranju prirodnih pojaseva može se objasniti korištenjem magnetosfere ili Van Allenovih pojaseva za prijenos, te da je Meksiko otvoren za taj ulaz. Ipak, trebamo dati opis svih pojaseva kako bi mogli objasniti ideju prijenosa.

Zemljinu magnetosferu je pronašao "Explorer 1", 1958. godine. Ti pojasevi leže unutar plazmosfere, a nazvani su po otkrivaču, Van Allenu. Dva pojasa paralelna su sa unutaršnjom magnetskom linijom Zemlje. Unutarnji pojas sastavljen je od visokoenergetski nabijenih, a vanjski od visokoenergiziranih elektrona. Unutarnji pojas protona se stvara kada kozmičke zrake ulaze u gornji dio atmosfere. Vanjski pojas je ispunjen elektronima koji stvaraju kozmičke zrake i magnetosfera ubrzava proces.

Kakva je interakcija ovih zbivanja s Meksikom!? Uglavnom, ovi su pojasevi zaštitni sloj Zemlje od kozmičkog zračenja. Čije zrake ponekad idu i brže od svjetlosti. Budući da su Maye imali saznanja o tome, zaključujemo da su unutarnji slojevi iznad tog područja takvi da se krajolik Meksika, posebno u Puebla području čini idealnim za prolaz tehnologije drugih životnih vrsta. Naprimjer sunce emitira plamen i dio te izgubljene energije udari u vanjski pojas. To izaziva udubljenje vanjskog pojasa, tj. udubljenje u magnetskom omotaču planeta. Udubina pojasa u nižem sloju, nad Južnom Amerikom može se manifestirati kroz vulkansku aktivnost (na 19. paraleli ih je 14) ili se može pojaviti bilo koja nevidljiva sila koja ostavlja posljedice na niži pojas.

Ovdje se očito radi o višedimenzionalnom putovanju prilikom kojeg ne vrijede naši zakoni fizike. Da bi se pribavili čvrsti dokazi treba otići u Meksiko i detaljno pretražiti sva moguća mjesta na kojima bi mogla postojati ta višedimenzionalna vrata i jednom zauvijek, jednim udarcem razriješiti slučaj Maya i devetnaeste paralele.

SVE PIRAMIDE IMAJU ISTOG KONSTRUKTORA

Većina autora, iako polazeći od različitih pretpostavki u svezi izgradnja piramida slažu se u jednoj; vrlo je vjerojatno da cjelokupno znanje izgradnje takvih piramida potječe iz jednoga izvora. Sličnosti između južnoameričkih, Egipatskih i nedavno otkrivenih Kineskih, iako sagrađenih na međusobno vrlo udaljenim mjestima je fascinantna. Španjolski biolog Garcia Beltram otkrio je zanimljivu činjenicu : piramida faraona Ozera, koja je ujedno i najstarija piramida u Egiptu, sastoji se od ukupno šest slojeva, a isto toliko ih imaju i piramide Inka. Iako između južnoameričkih i Egipatskih piramida postoji velika prostorno-vremenska razlika, pronađen je još jedan dokaz o njihovoj sličnosti;

Created with

nitroPDF[®]

professional

Strana 59

download the free trial online at nitropdf.com/professional

prvobitno ime Tiahuanacua bilo je Chukara, a piramida Ozirisa nalazi se kod mjesta Sakkara, što je doista zapanjujuće. Piramide su bile najveće i najsavršenije građevine u to doba, pa se postavljaju pitanja; tko ih je napravio, budući da Egipćani jednostavno nisu mogli imati toliko veliko znanje da naprave tako veličanstvenu i golemu konstrukciju

bez osnovnog znanja građevinarstva, matematike i astronomije budući da su piramide okrenute prema Orionu. Na ta pitanja odgovor nam daje pisac-istraživač Erich von Daniken koji tvrdi : "Nemoguće je povjerovati da su Veliku Piramidu izgradili Egipćani. Ustvari, oni su je sagradili, ali uz pomoć vanzemaljske tehnologije koje je daleko superiornije i od današnje najmodernije tehnologije. Egipćani su bili tamo isključivo kao radna snaga a proračuni i plan izgradnje se može povezati intervencijom vanzemaljaca, tj. došljaka sa zvijezda." Daniken svoje tvrdnje potvrđuje astronomskim proračunima na temelju kojih znanstvenici pretpostavljaju da postoji oko 100.000 planeta na kojima su mogle nastati visokorazvijene civilizacije.

INDIJSKE SVEMIRSKJE LETJELICE

Jedan od instituta za istraživanje ističe : "Prije mnogo tisućljeća Indiju su posjećivale letjelice zvane vimana".

Njihovi letovi su opisani u jednoj od Indijskih svetih knjiga : "Nakon što se rastao od božica i mudraca i nakon što je skupio neke životinje, kola i oružje, te neke mehaničke uređaje, otišao je prema vimani (iz Mahabharate). Jedan od najvećih poznavaoaca Indije dr. Richard Thompson ističe : "Prije mnogo tisućljeća Zemlju su posjećivali vanzemaljci. Bila su to bića koja su imala tako razvijenu tehnologiju da su mogli putovati sa planete na planetu, tako da su tijekom posjeta Zemlji utjecali na razvoj društva u Indiji." A kao vrlo čvrst dokaz ističe jedan od vrlo cijenjenih Indijskih svetih tekstova Natyasastra u kojem piše : "Indijski sveti hramovi bili su građeni po uzoru na letjelice." Ako je to tačno, onda smo otkrili kako su hramovi izgrađeni, i kako je kupola teška čak 80 tona došla na vrh hrama Brhadishvara, očito je da su Indijci imali pomoć "sa strane". Po ufološkim istraživanjima hramovi u Indiji su zapravo preslike vimana, a dokaz je tekst "Yukikalpa-tatatu od Bohe", u kojem piše kako su svemirci dolazili sa svojim letjelicama te provodili vrijeme sa ljudima.

UČITELJ KAYAPO INDIJANACA

Jednoga dana su Kayapo indijanci začuli prodornu buku na planini Pukato-Ti, s njom je došao i Bep-Kororoti. Bio je obučen u gotovo ritualnu odjeću koja ga je cijelog pokrivala. U ruci je držao neku vrstu oružja koju je nazivao "kop" i izbacivalo je munje. Kada su ga Indijanci vidjeli započela je opća panika, neki su se čak usudili i boriti s njim, no završili su neslavno. Budući da ih Bep-Kororoti nije želio uništiti, usmjerio je svoj "kop" prema drveću te demonstrirao svoju snagu.

Ispočetka mu nitko nije vjerovao, no kasnije su se pomirili budući da je bio mnogo inteligentniji i mudriji od njih te su prihvatili njegovo učenje. Potaknuo je muškarce na izgradnju "Muške Kuće" koja se i danas nalazi u selima Kayapoa. Kuća je zapravo bila škola a Bep-Kororoti njihov učitelj. Naučio ih je novim metodama izrada oružja, gradnje i lova. Jednoga dana dogodilo se nešto što je natjeralo učitelja da odustane od

podučavanja i vrati se otkuda je došao. Naime, kako je sam tvrdio, netko mu je ukrao jednu njegovu napravu, jako se razljutio a kasnije je i obolio. Očito vidjevši da više nema snage za ostanak u selu Kayapoa odlučio je otići. Pratio ga je jedan muškarac koji je kasnije opisao kako je učitelj smaknuo dio šume pomoću svoga "kopa" te izazvao munje na nebu, a zatim se sa neba spustila golema građevina u koju je Bep-Kororoti ušao i poletio prema nebu.

Kayapo Indijanci nisu bili jedini koji su imali kontakte sa bogovima, tu su još bile i Maye čija se znanja poklapaju sa onima Kayapo Indijanaca. Ima previše dokaza o bliskim susretima između starih civilizacija i nebeskih došljaka da bi ih mogli ignorirati, no to ne znači da moramo i slijepo vjerovati u njih. Postoje mnoge legende koje su se kasnije ispostavile da su samo legende i ništa više, no u prošlosti se nešto događalo, nešto mistično i gotovo religiozno da bi smo samo mogli okrenuti pogled od tih zapisa i predaja. Da bismo ih mogli razumijeti moramo dobro napregnuti oči i kroz sve priče, legende i mitove spoznati pravu ISTINU.

FAUSTOV LET MEĐU ZVIJEZDE

- Za tri mjeseca poražene je čitava flota, svi brodovi su na dnu mora, o čemu sam i prije govorio" pisao je vitez Philip von Hutten, "poraženi su i oni koji su krenuli iz Seville a tako i oni koji su došli poslije njih. Sve se dogodilo upravo onako kako je to preokao Faust, jer smo se stvarno napatili za to vrijeme."

Johann Faust je rođen oko 1480. godine u Knitlingen-Kundlingenu kraj Wurttemberg. Kada je napunio deset godina bio je poslan u teološku školu pri samostanu Ingolstadt. U samostanu je kažnjavanje bilo redovito kako je i nalagao odgojni kriterij toga doba, ali učenik je sve izdržao i dobio veliko povjerenje na radost roditelja. Nakon teološke škole upisao je sveučilište u Heidelbergu. U to vrijeme Faust ser izdvajao od ostalih po intelektualnim sposobnostima usmjerenim prije svega ka humanističkim znanostima, a kasnije i alchemiji. Nakon završetka školovanja dobiva titulu profesora te predaje humanističke znanosti u Erfurtu.

Oko 1521. Faust sve više proučava crnu magiju te se po nekim svjedočanstvima spominje da je te iste godine usred noći na kraju šume stupio u vezu sa Sotonom. On mu je poslao svoga glasnika Meristofela koji mu je poručio kako mora predati i tijelo i dušu Sotoni te napisati pakt vlastitom krvlju, u kojem se odriče svoje kršćanske vjere. Zauzvrat dobiva natprirodne moći te postaje najistaknutiji čovjek svoga vremena. 1587. u "Pučkoj knjizi o Faustu" je zapisano da je Faust kontaktirao o svome putu u svemir sa svojim prijateljem J. Viktorom. To je pokušao analizirati ruski znanstvenik I. Kljenov.

Za let je koristio obične kočije i dva zmaja koje je i opisao; krila su im bila mokro-crne boje s bijelim pjegama, a leđa, truh i glava zelenkastožute s bijelim šarama. Ispod kotača vozila pojavili su se vatrene jezici. "Kako sam se podizao na sve veće visine oko mene je bivalo sve tamnije. Činilo mi se da iz svijeta svijetlosti padam u tamnu rupu." U izvješću stoji da je vidio cijelu Europu i Aziju, ali začuđujuće je to što nije vidio tada još neotkrivenu Ameriku. "Čini mi se da nema više od tri kuće" zapisao je kada je ugledao golemi Carigrad sa 80 kilometara visine.

Nakon osmog dana leta približio se suncu : "Od moga doma sunce nije veće od bačve no ovdje je nemoguće ustvrditi njegove granice. I zato mjesec noću svijetli, dobiva svijetlost od Sunca i prenosi je na Zemlju." Kada je ugledao zemlju rekao je : "Čini se da je kopno veličine jednog palca a mora ima znatno više."

Njegov prijatelj astronom mu nije povjerovao pa je pitao zašto to Sunce na padne na Zemlju kada je toliko veliko. "To što se događa sa zvijezdama kada sjaje i padaju na zemlju uopće nije neobično, to se događa svakodnevno. Kada opazimo bljesak svijetlosti znači da sa zvijezda padaju kapi, a ljudi misle da to padaju zvijezde."

Istina je da mnoge stvari treba uzeti sa rezervom, no Faust je ipak dao opis Zemlje, i mnoga njegova predviđanja su se ipak ostvarila. No to očito nije bilo više no priča u 16. stoljeću ali sada imamo dokaze koji podupiru Fausta i moramo se zapitati kako je došao do takvih TOČNIH saznanja. Da li je imao pomoć Sotone, vanzemaljaca ili je to bio sve samo plod njegovog intelekta ? Na ta pitanja nikada nećemo moći znati odgovor, ali ISTINA JE NEGDJE VANI i ako smo dovoljno uporni možemo ju pronaći.

VELIKA SIBIRSKA EXPLOZIJA

Dogodila se 30. Maja, 1908 godine i bila je jedna od najjačih u povjesti. Potresi su se mogli osjetiti diljem Zemlje, pa tako i u Ex-Yugoslaviji, Rusi tu noć zovu "Bijela noć". Dugo je vremena trebalo da se otkrije mjesto eksplozije, budući da su je Rusi izvanredno dobro prikrivali, no Aleksandar Kulik je, tek nakon 19 godina uspio doći do mjesta

eksplozije gdje je pronašao osakaćena stabla skršenih grana djelovanjem vertikalnog balističnog vala, ali su naokolo slomljena stabla bila radijalno polegla. Na početku se mislilo da se radi o kometu, no kada se doznalo da je objekt eksplodirao na visini od 8 kilometara. Prirodoslovci su zamijetili raznovrsniji svijet flore i faune od onoga što je bio prije eksplozije, također je izmjeren i poremećaj u magnetskog polja koji je izazvan djelovanjem elektromagnetskog uragana ! Tamo je pronađen i

element koji se javlja smo kod atomskih eksplozija, cezij 138. Postoji pet scenarija što se događalo u Sibiru; meteoritska eksplozija, eksplozija NLO-a, Crna rupa, vanzemaljska poruka H – bombom, eksplozija 1 kg antimaterije. Svi ti scenariji bi mogli biti istiniti, ali i vrlo pogrešni, samo će vrijeme pokazati što se dogodilo rano u zoru 30. Maja, 1908. godine nad Sibirom.

KRIPTOZOLOGIJA

CRNI PATULJAK

Stanovnici grada Casilde u Argentini tvrde da su vidjeli nepoznato biće, "Crnog patuljka". Ovaj događaj je poremetio život u ovome mjestu a novinari su postali dio lokalnog stanovništva. Policija tvrdi da su tvrdnje o takvome biću smješne, ali ima i onih koji ih shvaćaju vrlo ozbiljno.

Jedna žena kaže da je izašla van nakon što njezin pas nije prestajao lajati. Isprva nije vidjela ništa, ali kasnije, sa osvjetljenjem svoje ručne svjetiljke, vidjela je malo dlakavo stvorenje koje je stajalo pokraj uskoga kanala pokraj ceste. Kasnije tvrdi da je biće proizvodilo zvukove sličnima bebinom podrigivanju, i kaže da se vrlo uplašila za djecu iz ovoga grada budući da legenda govori kako ih "Crni patuljak" krade i odnosi duboko u najmračnije djelove šume. Drugi svjedok govori

kako je vidio neobično biće kako stoji na kamenu pokraj kanala i da mu je tijelo bilo potpuno prekriveno krznom. "Postoje izvori pokraj kanala koji prije nisu bili tamo, ali ne možemo tvrditi da ga je napravilo to crno stvorenje, može biti da je u pitanju nekakva životinja ali sve u svemu, ovo je vrlo neobično," govorila je djevojka. "Veličine je trogodišnjeg djeteta i potpuno je pokriven dlakom. Samo ga je nekolicina ljudi u susjedstvu vidjela, ali kada ga ljudi počnu tražiti, jednostavno mu se izgubi svaki trag."

MANIPOGO

Kanada je dobro opskrbljena čudovištima; mnoga imaju impresivne akreditive. Osim Caddy, morske zmijske s obale British Columbijske, tu je čudovište s Turtle Lakea iz Saskatchewan, s kojim su prvi susreti zabilježeni još 1924, i crna neman jezera Pononagamooka istočno od Quebeca, koja je također prvi put viđena ranih dvadesetih godina. Godine 1977. trojica ronilaca su deset dana tragali za njom sonarnim uređajem i uspjeli - zdesna, neposredno ispod čamca - zabilježiti zanimljiv trag dugačak 7,6 metara te prilično nejasan tamni obris na automatskim kamerama. Manipogo - čudovište kanadskih jezera Manitoba i Winnipegosis, što leže sjeverno od Winnipega i spojeni su rijekom Dauphin - uspjelo je do 1935. izbjeći svaki susret s bijelim čovjekom i čini se da dijeli sposobnost mnogih svojih pobratima čudovišta da izbjegnu sve pokušaje hvatanja. Kad je 1960. izronilo pred velikom skupinom izletnika na obali Manitoba Parka, došlo je do prave sekvence u stilu braće Marx. Jedna je žena ščepala svoju kameru, pojurila do vode, podigla kameru i - pala u jezero. Druga je s kamerom u ruci najprije odjurila po muža i - zaboravila snimiti čudovište. Tom Locke, u neku ruku tvorac Manitoba Parka, imao je foto-aparat i filmsku kameru. Namjerno je spustio aparat i upotrijebio kameru. Isprva se zakočila ali ju je uspio pokrenuti. Slijedio je čudovište dosta dugo i spustio kameru kad je stvor zaronio - da bi utvrdio kako u njoj nema filma ! Manipogo je tog dana doista bilo pravo spadalo. Ne samo da je većina očevidaca mogla vjerno opisati što je vidjela : plosnatu zmijoliku glavu, tamnu kožu i tri velike grbe, prema A.R. Adamu koji je jurio za njim po obali, nego im je prikazalo i svoju družicu i mladunče. Steve Rehaluk iz Rorktona u Manitobi, njegova žena Ann i njegova dva sina sve su dobro vidjeli. "Sjedili smo za stolom za piknik" - sjeća se on. "Na vodi su se pojavile namreškane brazde. Kad sam prvi put pogledao bio je samo jedan, ali sam potrčao uz obalu i vidio još dva." Njemu se činilo da izgledaju kao tri crne krupne zmijske. Tog je dana najmanje sedamnaest ljudi gledalo Manipogoa s obitelji, ali nitko ga nije uslikao. Tek dvije godine poslije dva su ribara snimila prilično neoštru sliku koja od tog čudovišta postoji. U golemom prostoru svoje tvrđave na sjeveru obitelji Manipogoa i dalje je sigurna.

ISSIE

Možda je neizbježno da u Japanu nitko nije tako lud da čudovište ne fotografira ako ga već ugleda. Gospodin Matsubara, koji je 1978. dobio nagradu za prvu snimku ISSIE na jezeru Ikeda, došao je tamo samo zato da bi se tri dana odmorio od posla u svojem dućanu u Kagoshimi. Ispričao je da je oko pola dana poslije podneva čudovište Issie izronilo. "U petnaest do dvadeset sekundi nešto je golemo izronilo i ponovno zaronilo. Uspio sam okinuti samo jedanput". Ali, bilo je dovoljno da besplatno ljetuje.

Issie je, zapravo, predmet prilično dirljive legende. Priča se kako je uz jezero živjela predivna bijela kobila. Jednoga dana neki joj je samuraj oteo ždrijebe. Bijeli se konj rastužio i skočio u jezero, a povremeno izranja zato što traga za izgubljenim mladunčetom. Issie je danas turistička industrija : jelo – žličnjaci Issie s lakim okusom algi – pa šlager koji glasi :

Hrbat mužjaka i ženke
Sjaje na suncu
I dozivaju jedan drugoga
U romantičnom jezeru.
Volio bih opet ugledati Issie
I tebi omogućiti da je vidiš.

Gospodin M. Omagari snimio je 1978. naizgled dva Issia zajedno, a te iste godine kasnije više od dvadeset ljudi vidjelo je Issie usred jezera. "Dva golema hrpta, svaki petnaest stopa dug i dvije visok, plivala su na površini oko dvije minute" - ispričao je graditelj s jezera Yutaka Kawaji. – "Ispod svakog hrpta bilo je još po 15 stopa, akoža je bila vrlo tamna." Yutaka Kawaji je rekao da je životinju vidio tri puta; prvi put prije trideset godina, kad je još bio pučkoškolac.

Japanci imaju još jedno čudovište na sjeveru, u jezeru Kutcharo na otoku Hokaido, zajedno s fotografijama, ronilačkim programom i Društvom za zaštitu čudovišta koje nazivaju Kussie. Na nesreću, u ovom slučaju vjerojatnost postojanja Kussie je malo nategnuta, jer je jezero Kutcharo nakon potresa 1938. bilo doslovno zatrovano kiselinom.

NA GRANICI LUDILA

Kada se ljudima spomene izučavanje vanzemaljskih pojava, oni reagiraju na različite načine. Najčešće im je sve simpatično, ali se drže distancirano. Ipak, mnogi od njih postavljaju raznolika pitanja u smislu da li su slučajevi pomalo "šašavi".

Naravno, jesu. NLO (nepoznati leteći objekt) izučavatelji su tijekom dugogodišnjeg iskustva susretali sa svakojakim iskustvima i svjedočanstvima. Jednome od njih je žrtva vanzemaljske otmice ispričala kako su mu (radilo se o mladiću) vanzemaljci ugradili čip u vrat nakon čega su žene ludjele za njim. I više od toga, savjetovali su mu da to iskoristi. Izučavatelj mu je na to odgovorio da sumnja da se vanzemaljci bave tim poslom...

Drugi je imao slučaj u kojem mu je žena, članica Organizacije za izučavanje vanzemaljaca (SETI) ozbiljno i odgovorno tvrdila da je uspostavljen direktan susret sa vanzemalcima. Članovi skupine su izlazili noću i baterijama signalizirali prema nebu, te bi dobili odgovor. Tada je on zamolio da ga povedu na jedan takav izlet, a ona ga je odbila. Naravno, već su u tome prisustvovali i novinari, no kasnije su tvrdili da se ništa nije zbilo. Tada je dodala da je vlasti svakodnevno ozračuju nekim smrtonosnim zračenjem. Sulude priče

su svakodnevna pojava. Da bi razumijeli pojavu NLO-a, potrebno je sagledati slučajeve i ljude koji doživljavaju takva iskustva, i tada pitati sami sebe ne žele li oni publicitet i nije li njihova namjera isključivo u privlačenju pozornosti medija.

U jednom je slučaju dvadesetogodišnjakinja vidjela isto što i stariji bračni par, i oni, su odvojeno kazali kako su vidjeli golemi objekt koji leti u tišini iznad krošanja stabala. Zbilo se to prije nekoliko godina u Hudson Valleyu, području u kojem je zabilježeno više susreta sa NLO-om. Svo troje ljudi opisalo je jednak oblik i dodatke metalnih ručki na dnu. Taj detalj istražitelju je bio dojmljiv, no on još uvijek nije bio siguran da ljudi nisu vidjeli svemirski brod. Ipak, činilo se da to više nije bilo nalik ni na meterološki balon, ni na planet Veneru, ili zrakoplov koje ljudi često zamijene za NLO. U Hudson Valleyu postoje "objašnjenja" koja se odnose na formaciju letjelica. Istina je da ljudi često griješe no ovo troje je inzistiralo da su vidjeli stvarni objekt koji je imao ispunjenu površinu. Sulude priče često se javljaju kada je u pitanju slučaj vanzemaljske otmice. Budd Hopkins, newyorški slikar i kipar koji je ujedno i američki najpoznatiji istražitelj vanzemaljskih otmica imao je prilike čuti svašta. Dobio je nekoliko pisama od evidentirano ludih ljudi ("vanzemaljci me redovito posjećuju svakog utorka"). Ipak, mnogi su iskreni i prisebni, i mišljenja su kako se ono što im se dogodilo ne može objasniti. Najčešće su zatrašeni i u svome životu su višestruko vidjeli neočekivana svijetla u svojim spavaćim sobama i bića pokraj kreveta u kojima su spavali.

Bića nisu nužno izgledala kao vanzemaljci, no njihova pisma očajnički traže objašnjenje. Oni također tvrde da nakon susreta ostaju oznake na njihovim tijelima. Mnogi od njih doživjeli su zgode kojih se ne žele sjećati, kao na primjer, osoba koja je na putu roditeljima znala da ju na usputnom polju čeka svjetlost koju ne želi. Ljudi zapitkuju, sumnjičavi su i sami sebe nazivaju ludima dok ispisuju te riječi. Često nakon hipnoze obnove svoje zaboravljeno sjećanje i tada nastaju veliki problemi. Mnogo psihologa kaže da se ne može obnoviti sjećanje. Ipak, oni koji pišu o otmicama čine osnovne pogreške. Neki od njih nikada nisu ni razgovarali sa žrtvom vanzemaljske otmice. Situacija je vrlo složena, no što god se zbivalo, nitko još nije objasnio.

Ono što istražitelje i ufologe dovodi do ludila i ono što je zapravo tužno je da je oko teme NLO-a velika zbrka. Mediji objavljuju laži i obmane, ili prikrivaju slučajeve, podaci su netočni i neprovjereni, a izvjestitelji ne shvaćaju temu ozbiljno. Još ozbiljnije, jedan

Created with

nitroPDF

professional

Strana 65

download the free trial online at nitropdf.com/professional

vodeći istražitelj incidenta u Roswellu, Kevin Randle rekao je ufologu Sandlowu kako nitko iz glavnih medija nije pristupio i istražio dosje da vidi osobno zbog čega on misli da je incident vanzemaljske prirode. Tada je to isto omogućio ufologu, koji se uvjerio da je to istina. Osim toga, ovdje je i tužna polarizacija. S jedne strane ljudi pale baterije i blinkaju vanzemalcima, a s druge sumnjičavci misle da mogu pronaći rješenje za svaki NLO slučaj, a nemaju pojma o čemu pričaju.

Tu imamo primjer Donalda Menzela, astronoma s Harvarda koji je napisao tri knjige o lažiranju NLO-a. Menzelu su sva izvješća bila smješna. Tako je ismijao i svećenika u Novoj Gvineji koji je izjavio da je vidio kako nepoznata bića kruže naokolo, te je ugledao NLO koji je lebdio dvadesetak minuta. Nitko ne tvrdi da se to doista dogodilo, no treba priznati neznanje. Ipak, Menzel je naveo, bez ikakvih dokaza, kako svećenik boluje od astigmatizma i taj je put možda zaboravio staviti naočale. Ono što je vidio tako je dobilo ovalni oblik, a bića su navodno bila odsjaj vlastitih trepavica !!!

Istražitelj je satima polemizirao sa Phillipom Klassom, sumnjičavim javnim čovjekom koji tvrdi da žrtve otmice imaju jednu jedinu ambiciju, pojaviti se na TV-u. To je čisti apsurd. Istražitelji su susreli na stotine žrtava koje su očajnički željele zadržati svoju privatnost. Samo rijetki dozvoljavaju da se objavi njihovo ime. Treba se upitati koliko je žrtava Klass susreo. Također je tu slučaj kada su 1948. godine, dva pilota vidjela nepoznatu letjelicu s prozorima, koja je prošla pored njihovog aviona jedne noći. Klass je 1974. godine rasvijetlio slučaj kazavši kako se radilo o meteoru, i kako to uopće nije neobjašnjen slučaj. Kada su ga upitali kako može biti tako siguran da su piloti vidjeli meteor, kada nigdje nije zabilježeno mjesto pada, on je odgovorio : "Zamislite da vam se pokvari kompjutor. Da li bi pozvali tehničara ili istjerivača zlih duhova ?" Očito je da su njemu NLO pojava i zli duhovi na istoj razini. Na kraju je dodao da nema dokaza da se na nebu pojavila nepoznata letjelica, te da on voli razumna objašnjenja. Drugim riječima, vanzemaljci ne postoje, jer nema dokaza. To je nažalost mišljenje mnogih...

NADPRIRODNE POJAVE

VATRENE KUGLE I KUGLASTE MUNJE

Sve je više vatrenih kugli u zračnom području Kanade, no nitko za njih ne zna odgovore, ili ne želi znati. Jedan od primjera takve pojave zbio se 23. svibnja 1936. godina, u gradu Steltiju, nakon velike noćne oluje. Svjedočanstvo je ispričao student medicine Tolubej. Njegov stanodavac je jutro nakon oluje izašao van u nadi da će vidjeti kako se vrijeme promijenilo. No prije nego je izašao iz peći je iskočila crvena kuglica, veličine oraha. Lebdjela je izvjesno vrijeme na mjestu a zatim proletjela preko torbe sa liječničkim instrumentima, da bi potom poskočila kao da

traži izlaz iz prostorije. Zatim se kotrljala po kuhinjskom stolu, a onda izletjela kroz vrata. Pretvorila se u bijelo vreteno a zatim eksplodirala u sudaru s stablom koje je prilikom toga izgorjelo.

To se dogodilo u roku od devedesetak sekundi, a Tolubijevi instrumenti su bili 24 sata magnetizirani nakon preleta kugle preko njih. Dr. A. J. Blair istraživao je prilično tajanstven slučaj koji se desio 7. Oktobra, 1811. godine. Tog je dana vatrena kugla ušla u unutrašnjost župne crkve u Samford Courtney u Engleskoj. Zvonar, koji je trenutačno zvonio vidio je pojavu, i sa zaprepaštenjem ustanovio da su se zvona zaustavila. Nakon što je kugla eksplodirala zvona su opet počela zvoniti. Blaire kaže da je zbog prestanka zvonjenja došlo zbog presnažnog magnetskog polja, točnije, 500 puta jačega od Zemljinog. Takva magnetska polja su zabilježena i na mjestima gdje su viđeni NLO-i.

To nam govori da su nepoznati leteći objekti možda zemaljskog, tj. atmosferskog podrijetla, ili su možda te kugle zaista iz svemira, poslane od neke razvijenije civilizacije da bi istražile naš planet.

RELIGIOZNI PORTELGEIST

Jedan od najneobičnijih slučajeva povezanih sa bučnim duhovima je ovaj iz 1850. godine. Pastor Eliakim Phelps, sa svojom obitelji bio je na nedjeljnoj misi, gdje je proveo cijelo priepodne. Nakon povratka u kuću počeli su zamijećivati čudne i neobjašnjive stvari. Predmeti su se pomicali i "samovoljno" birali prostorije i poze u kojima će biti. Pastor je obavjestio neke svoje prijatelje, katolike, koji su uz pomoć lokalnog svećenika pokušali obaviti egzorcizam na kući, no to naravno, nije uspjelo. Nekoliko tjedana kasnije, također nakon mise u kući su se počeli pojavljivati razni zvukovi, tako da su njega i njegovu obitelj skoro stajali zdravog uma, no to još nije bilo ništa naprema onome što se dogodilo nekoliko mjeseci kasnije. Nakon povratka kući iz poslijepodnevne šetnje obitelj Phelps se neugodno iznenadila vidjevši kako je nekoliko komada njihove odjeće uspravno stajalo u dnevnoj sobi i stvaralo ljudski obujam tijela kao da su duhovi ušli u nju. Tako je bilo napravljeno jedanaest likova koji su u rukama imali Bibliju, a u sredini je bio patuljak pognute glave kao duboko religiozan čovjek. Bio je obučen u vrlo staru, obitelji nepoznatu odjeću. Nakon nekoliko mjeseci svi paranormalni događaji u njihovoj kući su prestali, valjda su vidjeli ono što su trebali i duhovi se više ne pojavljuju, no tajna će zauvijek biti onaj patuljak, obučen u nepoznatu odjeću koja je nakon "scene" bila uništena samozapaljenjem.

OKULTIZAM KAO OVLAĐAVANJE PRIRODNIM SILAMA

Što ljudi smatraju pod okultizmom ? Čim se spomene riječ okultizam, ljudi ju automatski povezuju sa Sotonizmom, a ako se spomene riječ sotonizam, ljudi ju automatski povezuju sa ljudima u crnim odorama koji u krugu pentagrama žrtvuju djecu i siluju

Created with

nitroPDF

professional

Strana 67

download the free trial online at nitropdf.com/professional

djevice. No, okultizam je nešto sasvim drugo, kao i sotonizam. Pojam Okultnoga označava nešto skriveno ili tajno, a okultizam sam po sebi znači, dakle, skrivene stvari. Svaka religija ima svoj okultizam; primjerice, židovska Kabbala ili katolički Gnosticizam. okultizam se često prevodi i kao ovladavanje skrivenim prirodnim silama. Uzmimo za primjer Tibetance koji su pravi majstori u kontroliranju svojih umova i tijela te postižu prosječnom čovjeku nemoguće stvari. Možemo li za njih kazati da vladaju prirodnim silama ? Ako uzmemo da je tijelo djelo prirode i da su oni u stanju nadvladati fizička ograničenja, onda su oni bez sumnje u stanju kontrolirati prirodne sile, a to ih automatski čini okultistima. Oni se trude vladati ezoteričnim silama u svoju korist.

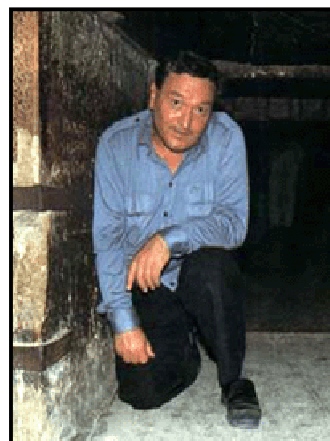
U počecima razvijanja naše kulture i religije, ljudi su imali svoje kraljeve kojima su davali božanske osobine. Kraljevi su mogli prizivati kišu ili sunce, spriječavati bolesti, davati blagostanje... Kraljevi su bili ujedno i bogovi. Ako bi neka bolest pokosila narod, pripisivali su to kralju i tražili od njega da ju spriječi, a ako to on ne bi uspio, smaknuli bi ga. Na njegovo mjesto je mogao doći samo čovjek koji je udahnuo kraljev zadnji izdah. Vjerovalo se da duša izlazi iz tijela kroz usta i da

bi se njegova duša utjelovila u osobi koja ju je uhvatila, prenoseći joj svoje okultne moći. Isto tako, u nekim se kulturama božanskog kralja ubijalo čim bi se na njegovom tijelu pojavilo bilo kakav oblik nesavršenosti (poput sijede kose, otpalog zuba ili ozljede), a njegove moći su bile na isti način prenesene na njegovog nasljednika. Takvim kraljevima sa božanskim moćima nije bilo lako živjeti sa svojim narodom jer su imali mnoga ograničenja. Primjerice, u jednom plemenu vladalo je uvjerenje da kralj nesmiye leći, niti čak spustiti noge na tlo. Tako je taj kralj bio osuđen na konstantno sjedenje, nije smio niti ustati sa stolice, a spavao je u sjedećem položaju. Sve to zbog uvjerenja da će izgubiti svoje moći ili da će to nepovoljno djelovati po narod ili zemlju. Po ovim primjerima možemo vidjeti kako je Okultizam prisutan među ljudima od najranijih početaka, no, zaista, da li onda postoji mogućnost vladanja nekim ezoteričnim silama ? Malo tko u današnjim danima može povjerovati u postojanje nekakve crne magije ili bacanja uroka, iako postoje mnoge kulture koje nam pružaju nepobitne dokaze o tome da se njome koriste. Svi smo čuli za Indijanske vračeve koji prizivaju kišu, no gdje su dokazi da je kiša stigla pomoću obreda, a ne da je došlo do prirodnih poremećaja vremena ? Dokaza nema o tome kako je došlo do kiše, ali ipak je obred za invokaciju učinjen i kiša je stigla. J. G. Frazer je uspio dokazati da je na svim kontinentima i među svim kulturama nastao sličan obred prizivanja kiše. Ne leži li onda dokaz za postojanje okultnih moći i sila upravo u našoj povijesti ? Okultizam kao vladanje prirodnim silama postoji kao jedna grana naše povijesti, no i danas se naziru neki njegovi ostatci. Primjerice, spaljivanje lutke od sijena ili slame. Ta lutka je u povijesti predstavljala duh žita, te se nazivala Žitnom majkom ili Babom. Seljaci su od zadnjeg uroda žita načinili lutku koju su ritualno zapalili uz pjesmu, te su u njeno ime načinili gozbu. Taj obred je zapravo, ubijanje prirode pred zimu kako bi se omogućilo njeno uskrснуće iduće godine, i isto tako dobar urod. Početkom dvadesetog stoljeća su se takvi obredi još uvijek radili na zabačenim selima diljem Europe, možda se još i dan-danas ponegdje izvršavaju, iako je njihov smisao izgubljen. Ovladavanje prirodnim silama je služilo za održavanje prirodne ravnoteže, a čovjek je bio uvjeren da može poboljšati ili čak mijenjati njezin tok. Ubijali su svoja božanstva uvjereni u uskrснуće i obnovu života potaknuti praćenjem stalnog obnavljanja i umiranja prirode tokom godišnjih doba.

Na žalost, danas su ti rituali izgubljeni zbog lagodnog života koji vodimo. Okultizam kao vladanje prirodnim silama je izgubio svoj značaj i smislenost. Ipak, uvijek postoji pitanje na koje nemožemo dati ispravan odgovor, a to je da li su ti rituali utjecali na tok prirode kako se mislilo ili su bili čisto gubljenje vremena. To nikad nećemo saznati, a ipak nam možda globalno zatopljenje prijeti upravo zbog neodržavanja tih obreda...

BIBLIJA + DÄNIKEN = ISTINA !?

U Bibliji postoje mnoge predaje o posjetiocima s neba, anđelima. Naravno da ne možemo sa sigurnošću kazati da su sve istinite, čak ne možemo potvrditi niti istinitost te svete knjige, ali ju zato možemo analizirati. Erich Von Däniken, Njemački pisac i istraživač proanalizirao je jednu predaju iz Starog zavjeta koju je napisao Ezekiel. Ezekiel govori kako se ispred njega podigao silan vihor obavijen golemim oblakom i nebeskim sjajem, a usred toga je nešto svjetlilo poput vatre, a vidio je i četiri bića s ravnim nogama i stopalima, koje sjevahu poput čistog metala. Svako od tih bića imalo je po četiri krila, kako bilježi prorok. Također je vidio i kotače koji su se mogli kretati na sve četiri strane, te opisuje kako su krila bučila kao huk velikih voda. Kada se čudesna tvorevina podigla prema nebu izazivala je zaglušujuću buku. Kasnije u istom tekstu mu se nudi nešto za jelo koje on prihvaća i odmah se osjeća puno bolje. To naravno nije bio svemirski brod s kojim se moglo prevaljivati velike svemirske udaljenosti, najvjerojatnije je bilo samo pomoćno vozilo (ili sonda) kojim se uspostavljala veza između matičnog broda (najvjerojatnije u orbiti) i površine planeta. Osnovni pogon se najvjerojatnije sastojao od atomskog reaktora u središtu, a on je trebao hladnjak, koji se naravno žario, to je opisao Ezekiel kada je govorio o užarenom ugljeglju između četiriju krilatih bića. U Ezekielovu izvješću vrlo se detaljno opisuju i kotači. Ostajali su fiksno učvršćeni, a ipak su se mogli kretati na sve strane svijeta. Takva konstrukcija kotača je uzeta u obzir u NASA-i, te će se koristiti prilikom spuštanja na Mars.

Ezekiel je nastavio opisom svoga susreta sa letjelicom, sada je bio unutar nje, letjeo je. Prorok kazuje da je tamo bilo biće koje je imalo metalni odbljesak. U ruci je držalo mjeračku trsku i uže te zatraži od Ezekielu da dobro zapamti što se sada događa jer je zbog toga i doveden onamo. Ezekiel je, zajedno sa blještećim bićem mjerio veliku zgradu koju je teologija vidjela kao viziju budućeg hrama u Jeruzalemu.

Ezekiel je doživio nevjerojatno iskustvo, proveo je malo vremena sa Bogom, te je sve upisano u starom zavjetu. Da živimo dva tisućljeća prije našega vremena, najvjerojatnije bi i nama sve to izgledalo onako kako je Ezekiel to opisao, no kako nam taj događaj izgleda danas !? Živimo u modernome dobu, imamo sve, no nedostaje nam vjere, vjere u više i inteligentnije biće od nas. Treba nam nešto u što bismo vjerovali, zato imamo izbor; pronaći ISTINU u Bibliji, spasenju i crkvi ili u tehnologiji, prirodi i beskrajnome svemiru, no ne trebamo se požurivati sa traženjem, već sa promatranjem oko sebe, naime, Ezekiel je prije dvije tisuće godina imao bliski susret sa višim bićem, pa zašto se to onda ne bi dogodilo i nama, dvije tisuće godina kasnije.

NLO - COMETA REPORT (1)

AMERIČKO ZRAKOPLOVSTVO I SLUČAJ ROSWELL

Lančana reakcija usmjerena na segmente političkog i vojnog razotkrivanja NLO kontroverzije, potaknuta je prije nekoliko godina "čudnovatom" odlukom jednog kongresmena da pokrene službenu istragu nad zbunjujućim vojnim incidentom. Cijela pozicija nije bila osobito perspektivna s obzirom da je američko vojno zrakoplovstvo smatralo incident u pitanju potpuno "nevažnim" i odavno zapečaćenim. No, kongresmen Novog Meksika Steven Schiff, nije dijelio mišljenje nadahnutih vojnih njuški iz zrakoplovne zajednice. 1993. godine pokrenuo je iznenađujuću lavinu ukazujući da postoji odlučna osoba na visokom položaju s namjerom da rasvijetli sve anomalne čimbenike incidenta. Do današnjeg dana takav postavljeni uzorak je polučio i ohrabrio dodatne kredibilitetne subjekte, osobe sposobne da stave na kocku i svoje karijere u nastojanju da rasvijetle NLO misterije.

Kongresmen Steven Schiff bio je odlučan i usmjeren na konačno rješenje slučaja Roswell, incidenta iz 1947. godine. Ključna uloga u slučaju bila je povezana sa zrakoplovnom bazom Roswell, Novi Meksiko. Incident koji je u to vrijeme već umnogome bio poznat svjetskoj javnosti, sastavljen je od "drskih tvrdnji" očevidaca da se nedaleko od Roswella srušio "leteći disk" sa referencama na vanzemaljski izvor istoga. 509. bombarderska pukovnija, jedina zrakoplovna postrojba u to doba koja je bila u stanju nositi nuklearno naoružanje, izdala je 8. Jula, 1947. priopćenje za javnost u kojem se kaže da je nedaleko od Roswella pronađen srušeni "leteći disk". Vijest je povučena istu večer sa objašnjenjem da se ipak radilo o običnom meteorološkom balonu. No, iskazi očevidaca i vojno obavještajnih časnika kroz folklor, dodatno su okružili maglovitost ove enigmatične priče sa prijetnjom da poljulja naše dosadašnje civilizacijske temelje "jedinствене" mono-biološke inteligentne vrste u svemiru.

Na osnovu zahtjeva njegovih birača, Schiff je postavio nekoliko upita ka Ministarstvu obrane i zatražio objavljivanje vojnih dokumenata o slučaju Roswell. To je u konačnici rezultiralo kongresnom istragom kroz čitavi nered u službenim očitovanjima. Zrakoplovstvo je bilo prisiljeno da objavi nekoliko novih objašnjenja tijekom tri godine od 1994. do 1997. godine. Za slučaj Roswell tako sada više nije bio kriv meteorološki balon već tajni meteorološki balon znan kao projekt Mogul, a očevici koji su tvrdili da su vidjeli tijela vanzemaljskih bića nisu vidjeli ništa drugo do običnih lutaka vojnih padobranaca korištenih za vojne vježbe, kako tvrdi zrakoplovstvo. Činjenica da su te lutke korištene u američkom zrakoplovstvu tek sredinom pedesetih godina uvjetovala je osmijeh javnosti i istražitelja, a u epilogu formirala mišljenje da nova objašnjenja nisu ništa drugo do nespretna fikcija zrakoplovstva. Isto tako zrakoplovstvo je "pojasnilo" da su uništeni svi dokumenti, poruke i zapovijedi iz zrakoplovne baze Roswell tijekom relevantnog vremenskog perioda značajnog za razrješenje incidenta. "Ne zna se tko je odgovoran za uništenje tih dokumenata", glasi priopćenje zrakoplovstva. Apsurdi i nespretnost javnih domena u interakciji sa ovim problemom polučili su značajan interes sve većeg broja važnih pojedinaca, osoba iz vojne i znanstvene zajednice ohrabrenih da krenu u kontinuitet takvih ufoloških ofenziva. Kongresna istraga Steven Schiffa bila je tek uvod u ono što slijedi.

VOJNA I ZNANSTVENA NLO BOJIŠNICA

Nakon što je 1969. godine američko zrakoplovstvo zaključilo projekt proučavanja NLO-a poznat pod kodnim nazivom Plava knjiga, izgledalo je mnogima da je to konačno rješenje NLO misterija. Sada su nam konačno "naši" vojni autoriteti objavili rezultate dugogodišnje studije fenomena koja je trajala dvadeset i jednu godinu. NLO fenomen nema utjecaja na nacionalnu sigurnost Sjedinjenih Američkih Država, a većina NLO bliskih susreta ima prozaično objašnjenje, a ako se ponekad i ne pokaže tako, to znači da

Created with

u tom slučaju nedostaje potrebitih podataka za takav zaključak. Najmoćnije zrakoplovstvo na svijetu je "razriješilo" ovaj misterij i sada možemo svi širom svijeta odahnuti. NLO-i su prema tome bili samo skup neodgovornih šala i zabuna unutar atmosfere trećeg kamena od Sunca, rezimira zrakoplovstvo pri zatvaranju projekta. Doslovnu rukavicu u lice ovom zaključku američkog zrakoplovstva bacilo je čileansko zrakoplovstvo. Kako se netko može usuditi dovoditi u pitanje nalaze Plave knjige ? Zar netko sumnja u nalaze najmoćnije zrakoplovne organizacije na svijetu sa gotovo neograničenim resursima ? Zar to nije dovoljno da zauvijek zaklopimo stranice NLO istraga ? Izgleda da očito i nije. I to iz praktičnih razloga. 3. Novembra, 1997. godine, čileansko zrakoplovstvo FACH (Fuerza Aerea Chilena) povuklo je povijesni potez. Pod direktnim zapovjedništvom generala FACHa, formirana je CEFAA tj. "Odbor za studiju nebeskih anomalijnih fenomena" (Comite de Estudios de Fenomenos Anomalous Aereos). Struktura odbora sastavljena je od vojnog osoblja i kontrolora letenja, dok u dio suradnika ulaze geofizičar Carlos Leriva, sociolog Dagoberto Benitez, psihijatar Mario Dussuel, električni inženjer Andres Bravari, fizičarka Marina Stepanova i analitičar fotografija Jose Fourt.

Tog povijesnog jutra poslana je FAX poruka svim vojnim formacijama sa zapovijedi da pošalju sve materijale povezane sa NLO-ima ka odboru, kao i zahtjev da se buduće prijave isto adresiraju na takav način. Istraživanje NLO fenomena isključivo će se orijentirati na slučajeve iz kredibilitetnih vojnih izvora.

Razlog ove odluke sa očiglednom hitnošću u njenom formulaciji, povezan je sa mnoštvom incidenata u zraku gdje su NLO-i počeli predstavljati ozbiljnu prijetnju na koridorima civilnih i vojnih preleta. Čile se suočio sa praktičnim problemima zračne sigurnosti i povukao potez koji transferira kompletnu ufologiju u potpuno novo svjetlo. Ako se vratimo u 1948. godinu, možemo povući direktnu paralelu da je tadašnji povod formiranja projekta američkog zrakoplovstva Plava knjiga bio istovjetan sa suvremenim čileanskim razlozima, a to je još jedan dokaz da postoje neobične stvari koje se odvijaju na našem nebu kroz sastavnicu vojnih implikacija. Jer ukoliko je zaista zračni promet ugrožen, kako onda uopće možemo nastaviti promatrati ovaj fenomen sa zavjesom podsmijeha i nazivati ga neozbiljnim ? Naše slijepilo u tom slučaju može samo dodatno ugroziti ljudske živote i ponoviti reprizu pogibije američkog pilota Thomas F. Mantella. 1948. godine isti je nesretno skončao goneći NLO u zrakoplovu F-51. U suvremenom svjetlu izgleda da je Čile prvi uvidio takvu perspektivu problematičnih implikacija na zračnu sigurnost.

Voditelj CEFAA odbora umirovljeni je general čileanskog zrakoplovstva Ricardo Bermudez. Bermudez je također i ravnatelj Tehničke škole aeronautike, a to je ujedno lokacija gdje odbor operira. Bitan je podatak da u Tehničkoj školi aeronautike studiraju radarski operatori i tehničari civilne avijacije. Škola je formacijski pod agencijom DGAC, a DGAC je pod odgovornošću čileanskog zrakoplovstva.

Zadaća CEFAA odbora je "prikupljanje dokaza u nacionalnom zračnom prostoru sa ciljem studiranja na bazi ozbiljne, objektivne i znanstvene analize, ukoliko taj fenomen predstavlja bilo kakav rizik po pitanju sigurnosti zračnih operacija", kaže general Mario Avila Lobos koji je ujedno i ravnatelj DGACa. General Bermudez cijelu situaciju još dodatno pojašnjava : "Studiranje je pokrenuto da se može dobiti ozbiljan i znanstveni uvid u ovaj fenomen, koji zabrinjava ne samo nas [Čile] već i ostatak svijeta." Odbor je do sada zaključio da su "anomalijni zračni fenomeni stvarni, te da su NLO incidenti specifični događaji. Definicije, teorije i studije, obavljene do sada, nisu uspjele da objasne mnoge nepoznanice, ali odbor zaključuje da je progres u studiranju fenomena sada puno veći nego u prijašnjim vremenima." Na posljetku, odbor poziva energično na međunarodnu suradnju u ramjeni podataka i iskustava, kako bi se značajno ojačala mogućnost u pronalasku odgovora oko nazočnih nepoznanica unutar fenomena.

U Decembru, 1997. godine, satnik čileanskog zrakoplovstva Cristian Puebla dao je intervju na Kanalu 4 u svezi novonastale situacije. Puebla, aeronautički inženjer i koordinator svemirskih projekata, upitan je pred mnogobrojnim gledateljima da li su NLO-i registrirani iznad čileanskog tla. Pueblo je smjelo izjavio "Da, ti NLO-i su se pojavili širom naše zemlje i po njihovom ponašanju i manevrima mogu samo reći da su oni vanzemaljski u svome izvoru. Nemoguće je da su ti NLO-i djelo ljudskih ruku."

Unikatno, čileanska ufologija postaje službeni znanstveni i vojni interes. Razina do koje je došlo NLO proučavanje kroz konstantnu potporu najviših državnih institucija u Čileu je fascinantno.

Sa ovakvim zapanjujućim odlukama čileanskog zrakoplovstva mnogi skeptici su bili transferirani u potpuno novi vid debate. Ufologija je ponovno bila vraćena unutar razina koje se kreću na najvišim pozicijama državnih sekcija. Ali ipak, možda je odluka čileanskog zrakoplovstva samo nekakva neodgovorna sociološka anomalija ispunjena vojnim osobama koje su jednostavno PRO/NLO orijentirane. Tada je sve to umnogome lakše objasniti, umanjiti i prihvatiti kao nevažan razvoj događaja nekakve nevažne zemlje na nevažnom dijelu planeta. Kontinuitet daljnjeg razvoja situacije ukazat će da ipak nije tako. 1998. godine dolazi do frapantnog preokreta i u okviru znanstvene zajednice. Peter Sturrock, astronom i profesor na sveučilištu Stanford, zajedno sa međunarodnim skupom znanstvenika potpisuje novu reviziju fizikalnih dokaza NLO-a. Rezultati revizije objavljeni 30. Juna, 1998. godine prenijeti su na gotovo svim glavnim/mainstream svjetskim medijima. Od CNNa preko BBCa, svjetska javnost je bila upoznata sa novim pogledom na NLO fenomen. Bitna pozicija cjelokupne nove situacije sastoji se upravo u tome da je nezavisna revizija zaključila da ove pojave predstavljaju izniman znanstveni interes. Ignorirati i demantirati važnost ovoga fenomena je pogrešno. Sturrockov tim naglašava da NLO fenomen ima fizikalan utjecaj na okolinu. Drugim riječima, manifestacija NLO incidenata je materijalna, što još jednom upućuje na to da klasifikacija bliskih susreta druge vrste (slučajevi kod kojih nepoznata pojava ili objekt ostavlja nekakve tragove u dodiru sa okolinom) itekako ima snažnu podlogu u svome temelju. Radarske detekcije, tragovi na tlu, radijacija, opeklina očevidaca - sve je to ono s čime međunarodni tim znanstvenika podupire svoje nalaze. Sturrock naglašava da ne postoje konačni dokazi koji bi direktno upućivali na to da su NLO-i posljedice djelovanja vanzemaljskih letjelica, ali da je svako daljnje zanemarivanje ove teme pogrešan pristup. Sturrock zahtijeva hitno formiranje znanstvenih grupa koje bi započele sa studiranjem NLO problema. Tijekom revizije fizikalnih dokaza, znanstveni tim je radio i novu reviziju Plave knjige. Podvučeno je da postoje neobjašnjivi slučajevi, te da je pristup u zatvaranju projekta američkog zrakoplovstva 1969. godine bio pogrešan potez, kako u smislu vojnih interesa tako i u smislu onih znanstvenih. Skup njihovih radova objavljen je u publikaciji iz 1998. pod naslovom "Fizički dokazi povezani sa NLO izvješćima". Ufologija je na taj način krajem devedesetih ušla u svoje novo razdoblje. Kreirana je značajna opozicija koja više nije strukturirana od priča nekakvih zanesenjaka i neozbiljnih naklapanja NLO viđenja uz stimulirajuću čašicu. Unutar bojišnice NLO debata otvorena je nova fronta gdje smjelo ulaze vojni generali, političari i znanstvenici širom svijeta. Još jedna dodatna dokazna potvrda da se radi o planetarnom i globalnom fenomenu sa složenim parametrima. Ufologija postaje disciplina koja definitivno ima zamjetan progres. Takav progres možda će u budućnosti evoluirati sa metamorfozom discipline u priznatu znanost.

EKSTRA TERESTRIČNA HIPOTEZA

Španjolsko zrakoplovstvo je u Septembru, 1998. godine objavilo veliki set prije povjerljivih dokumenata oko NLO viđenja nad tom zemljom od 1962. do 1995. godine. Postalo je tako jasno vidljivo da je nazočan sve veći broj čimbenika unutar vojne zajednice u Europi sa karakteristikom otvorenijeg pristupa prema ufološkim podacima. Vojska tu ima ili je imala svoje interes. Španjolska je bila samo uvod u novo spektakularno vojno izvješće stvarano unutar francuske vojne zajednice. 16. Jula, 1999. godine, dokument je publiciran u Francuskoj pod naslovom "NLO-i i obrana - Za što se

moramo pripremiti ?" (Les OVNI et la Defense. A quoi doit-on se preparer ?), dug devedeset stranica. Dokument je rezultat detaljne studije u svezi NLO-a koji pokriva mnoge aspekte problema, a posebno pitanja obrane. Još jednom u prvi plan ulaze autori takvog izvješća. Oni opet dolaze iz VIP (vrlo važne osobe) sfera i pomiču daljnji tijek zapleta započetog sa smjelom odlukom kongresmena Steven Schiffa iz 1993. godine.

Francuska studija NLO-a koordinirana je od strane službenika visoke razine - uključujući u to umirovljene generale iz francuskog Instituta za Visoke studije nacionalne obrane (IHEDN - Institut des Hautes Etudes de Defense Nationale) - agencije za strategijska planiranja financirane od strane vlade. Suprotstavljanje izvješća ka otvorenom skepticizmu u svezi NLO-a, očigledno je kada se uzmu u obzir nalazi studije. U izvješću koje je bazirano na tri godine rada zaključeno je da postoje "mnogobrojne NLO manifestacije praćene od pouzdanih očevidaca, a koje su vjerojatno dio letjelica ekstra terestričnog izvora." Drugim riječima, francuski generali podupiru objašnjenje NLO fenomena sa ekstra terestričnom, odnosno vanzemaljskom hipotezom. Taj zaključak je ostvaren nakon proučavanja gotovo 500 međunarodnih NLO bliskih susreta i radarsko/vizualnih slučajeva. Podaci su prikupljeni iz službenih vladinih izvora, vladinih autoriteta i zrakoplovnih zajednica ostalih zemalja.

Sa sadašnjeg aspekta znanosti i vojnih saznanja, hipoteza da su NLO-i vanzemaljske letjelice koje prodiru u našu atmosferu, najvjerojatnije je rješenje čitavog ufološkog vojnog problema starog preko 52 godine, kako tvrde autori. Dodatna značajka ovoga vojnog izvješća usmjerena je na činjenicu da je prije javnog objavljivanja poslano predsjedniku Francuske Jacques Chiracu kao i premijeru Lionel Jospinu.

Vojna studija francuskih generala naziva se još i COMETA IZVJEŠĆE. COMETA označava na francuskom jeziku "Odbor za napredne studije" (COMité d ETudes Approfondies) tj. kolektivnu grupu autora i potpisnika samog izvješća. Predsjedavajući tog odbora je general zrakoplovstva Denis Letty. Predgovor u izvješću potpisuje general zrakoplovstva Bernard Norlain, a tu je i tekst Andre Lebeaua, bivšog predsjednika Nacionalne središnjice za svemirske studije (CNES - Centre National d Etudes Spatiales; francuski ekvivalent NASAi). Impresivna lista potpisnika izvješća sastavljena je u donjem redoslijedu od sljedećih titula :

- general zrakoplovstva Denis Letty
- general zrakoplovstva Bernard Norlain
- Andre Lebeau, bivši predsjednik francuske svemirske agencije CNES
- general zrakoplovstva Bruno Lemoine
- admiral Marc Merlo
- doktor političkih znanosti i glasnogovornik COMETA-e, Michel Algrin
- general Pierre Bescond, inženjer za naoružanje
- zapovjednik nacionalne policije Denis Blancher iz Ministarstva unutarnjih poslova
- Christian Marchal, glavni inženjer i ravnatelj u Nacionalnom uredu za aeronautička proučavanja (ONERA)
- General i fizičar Alain Orszag, inženjer za naoružanje

Odbor također zahvaljuje i vanjskim suradnicima koji su sudjelovali u formiranju COMETA izvješća :

- Jean-Jacques Velasco, voditelj grupe SEPRA koja službeno proučava NLO-e u okviru francuske svemirske agencije CNES
- Francois Louange, predsjednik i foto analitičar tvrtke Fleximage
- general zrakoplovstva Joseph Domange

Ako ubacimo ovu složenu vizuru suvremenog NLO pitanja u još uvijek trajno rašireni skepticizam gdje se beskompromisno odbacuju bilo kakve pomisli na to da je fenomen povezan sa vanzemaljskim izvorom, jasno je da su studije nekoliko vojnih zajednica

široj planeti ušle u prilično oštar sukob sa civilnim pogledima na istu stvar. Međutim, COMETA izvješće nije poput neke dobre stare NLO priče iz prošlosti gdje bi ju skeptici mogli rušiti uz osmijeh sa nekoliko rečenica. Bitna značajka u novoj dimenziji cijele rasprave definirana je pozicijom gdje je kompletna kontroverzija NLO incidenata bila upravo povezana sa količinom pristupa u podacima. Na NLO fenomen nismo mogli imati pravilnu i potpunu sliku ukoliko su se važni NLO slučajevi odigrali u interakciji sa vojnom tehnologijom našeg planeta, sustavno uz zadržavanje podataka na takvim razinama društva. Prema tome, nedostatak takvih istih podataka u civilnim domenama osnovni je razlog snažnog uporišta skepticizma u trajanju više od pola stoljeća. U preokretu, konvencionalni skeptični pristupi u francuskoj vojnoj studiji nailaze sada na mnoštvo prepreka kada se uzme u obzir vjerodostojnost autora. General sa 4 zvjezdice Bernard Norlain; bivši zapovjednik francuskog taktičkog zrakoplovstva i vojni savjetnik premijera, Andre Lebeau; bivši predsjednik CNESA i general Denis Letty; postaju učinkoviti katalizatori u argumentiranju ekstra terestrične hipoteze i prezentacije problema kao iznimno ozbiljnog. Na taj način ufologija sada poprima potpuno novi zaokret; zaokret koji istražitelji poput astronoma dr. J. Allena Hyneka nikada nisu uspjeli dočekali, iako su tijekom ufološke antologije ukazivali na potencijalnu ekstra terestričnu hipotezu. Iz perspektive francuskih generala, pristupiti kreiranju vojnog izvješća o globalnom pogledu na NLO problem zasigurno nije bio jednostavan posao u kontekstu vojne zajednice. Teza potencijalnih posjeta ekstra terestričnih bioloških jedinki na naš planet je toliko sveobuhvatna da sve prateće točke takve hipoteze daleko nadmašuju odgovornost vojnih institucija. Autori su bili svjesni posljedica i skupa kritika koje će izazvati u smislu reakcija. Ipak, njihove kredibilitetne i visoke titule trebale su stvoriti protutežu takvom tipu opasnosti. Udruženi svi zajedno kao skup potpisnika, znali su da će u tom slučaju cijeli posao poprimiti značajnu nadmoć nad bilo kakvom vrstom umanjivanja važnosti njihovog truda. Stvoriti znanstvenu studiju u doticaju sa NLO-ima danas je vrlo rizičan poduhvat. Posebno ukoliko bi ona nastala u civilnoj zajednici. Takav poduhvat donosi nepredvidljivost smjernica u karijeri i moguću degradaciju od strane ostalih kolega iz znanstvene zajednice. Psihološke predispozicije uz mnoštvo loših SF filmova B produkcije iz pedesetih i šezdesetih godina, utemeljile su široko rašireni stav da je ufologija jednostavno gubljenje vremena, neozbiljna slikovnica loše znanstvene fantastike. Njena dosadašnja odrednica oslikava ju kao disciplinu koja nikada neće uspjeti prijeći krutu liniju doticaja sa realnim životom. Upućeni stručnjaci u NLO tematiku svjesni su takve složene formule. Upravo zato, ući u takvu bitku samostalno unaprijed je izgubljen rat bez obzira na kredibilitet i titulu specifičnog potpisnika. Astronom Peter Sturrock i francuska grupa generala su zbog takve pozicije mogli odgovoriti samo na jedan način. Postoji samo jedna opcija u zaštiti NLO teme u njoj prezentaciji ozbiljnog multipleksa na međunarodnom, političkom, sociološkom, vojnom i znanstvenom planu. Na scenu debatnih bojišnica potrebno je da istupi udruženi skup visoko kredibilitetnih osoba sa čvrstom argumentacijom fizikalnih NLO dokaza. Šahovsko polje fronte skeptika i ufologa samo na taj način može dobiti nova pravila kroz relativno ravnopravan omjer snaga.

PIRAMIDE U GIZI

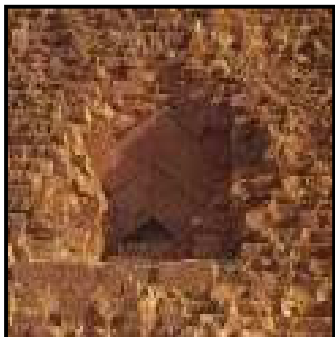
Herodot nam je ostavio prvi opis piramida u Gizi koje su ga oduševile. To je impozantan kompleks koji se uzdiže na zapadnoj obali Nila nedaleko od današnjeg luksuznog predgrađa Kaira. Već je u njegovo vrijeme bio usvojen naziv pyramis, što znači kolač od pšeničnog brašna. Možda su baš zbog toga na mozaicima bazilike svetog Marka u Veneciji, u pričama o Josifu, ove građevine predstavljene kao biblijske "egipatske žitnice". Osim imena graditelja, grčki pisac nam je ostavio nacrt i istoriju izgradnje ova tri kolosa u Gizi. U stvari, imena su samo približno tačna, a istorija se najblaže rečeno graniči s legendom, ali slika koju nam Herodot pruža veoma je živa i upečatljiva.

Danas se monumentalno područje Gize ukazuje pogledu posjetilaca u svoj svojoj veličanstvenosti kao u doba faraona V-dinastije koji su tu podigli svoje posljednje mastabe, grobnice, čiji je spoljni dio izgrađen u obliku ogromnog paralelopipeda s blago ukošenim stranama (otud i arapski naziv mastabe, što znaci klupa). Nekropola je izuzetno prostrana i složena. U sijenci velikih piramida pružaju se putevi, manje piramide, hramovi i mastabe.

Prva piramida koja je oskrnavljena i time izgubila svoju tajanstvenost za savremeni Zapad, bila je Velika piramida. Ona, zapravo, i nije mnogo veća od druge; njeno ime u prevodu glasi "Kufu" (drugi faraon IV dinastije koji je živio oko 2600. godine prije n. e., nama poznat pod imenom Keops), to jest, "onaj koji blista na horizontu". Jedan putnik iz Evrope posjetio je njenu unutrašnjost 1565. godine. To je bio Johannes Helfrih, pedantni Nijemac koji se nije prepuštao maštarijama. Izveštavajući o svojoj posjeti, prikrio je vlastito razočaranje žaleći se na zagušljiv vazduh u unutrašnjosti piramide od čega mu je pozlilo. Jasno je da je doživio razočarenje : u svečanoj ukopnoj prostoriji smještenoj duboko u unutrašnjosti građevine, nije bilo faraona. Sjajni sarkofag od crvenog granita koji je bio toliko uglačan da je smjeli istraživač pomislio da je izliven od metala, zjapio je prazan. Helfrih se osvetio napisavši da je "piramida podignuta da bi u njoj bio sahranjen faraon, ali pošto se ovaj udavio u Crvenom moru, ostala je prazna i napuštena". To je oskudan i netačan epitaf za velikog graditelja i njegovu sjajnu grobnicu. Ako je Velika piramida, nakon što je otvorena za posketioce, više puta posjećena, druga,

Kefrenova ili bolje Kaf-Ra-ova (četvrti faraon IV dinastije, Keopsov sin ili brat), i dalje je izgledala nedostupna. Čak su i egiptolozi vjerovali da je to samo masivna konstrukcija (napisani su čitavi traktati da bi se to dokazalo). Međutim, uvijek se nađe neki skeptik koji je uvjeren, mada je za tako nešto bila potrebna hrabrost avanturiste obogaćena južnjačkom maštom, da može dokazati da su čvrsto zatvorena vrata ipak samo vrata. Belconi, stručnjak za hidrauliku, čovjek neobično snažne konstitucije, lovac na starine za račun Britanskog muzeja i tragač za bogatstvima, ako ih je bilo, za svoj račun, 2. Marta, 1818, ne mogavši da otvori bravu, provalio je vrata, ili bolje, zid, i prodrio u unutrašnjost piramide "Veliki je Kaf-Ra", ali je i tu našao potpuno opustošenu i praznu svečanu grobnu odaju. Ipak, pružio je primer drugima. Engleski arheolog Ričard Hauard-Vajz, odlučio je nekoliko godina kasnije da pođe njegovim stopama i da silom uđe u treću piramidu "Menkaura" (Mikerin, sin i nasljednik Kefrenov) što znači "božanski", i da istovremeno riješi zagonetku sfinge za koju se vjerovalo da je šuplja zbog toga da bi sveštenici iz nje mogli da izriču proročanstva

Created with

nitroPDF

professional

Strana 75

download the free trial online at nitropdf.com/professional

i potčinjavaju mase. Ali ovaj britanski arheolog, pukovnik u vojsci Njenog Veličanstva, nije želio da se na tome mnogo zadržava. Zato nije dovršio komplikovane matematičke proračune na osnovu kojih je Belconi otkrio hodnik, a zatim i ulaz u Kefrenovu piramidu. Raspored grobničkih prostorija nije slučajan. Uslovljen je graditeljskim mogućnostima, nagibom bridova i dimenzijama osnove. Pukovnik Vajz, odlučivši da ne gubi vrijeme na sitnice i ne štedeći barut kojim je bio dobro snabdjeven, minirao je piramidu i sfingu. Neuspjeh prethodnog poduhvata nagnao ga je da primjeni manje naučne metode i najzad, 1837. godine, Mikerinova piramida mu je otvorila svoje nevidljive dveri. Bila je manje škrtá od svojih starijih sestara : u poslednjoj ukopanoj dvorani, Vajz i Pering pronašli su ljudske ostatke i jedan drveni poklopac na kojem je bio utisnut Mikerinov kraljevski grb. Ali ti predmeti potiču iz mnogo kasnijeg doba, iako jedan natpis otkriven na spoljnom zidu piramide 1968. godine, potvrđuje da je Mikerin tu sahranjen. Izgleda, dakle, da su piramidu opustošili pljačkaši grobnica koji su počeli svoju djelatnost još u drevna vremena. U Saisko doba, XXVI dinastija, kosti vladara bile su ponovo sakupljene i skromno sahranjene a potom ponovo oskrnavljene, ali se ne zna kada. Jasno je da velike piramide nisu bile pogodno i zgodno mjesto za miran i nesmetan posljednji počinak. Pošto su dešifrovani hijeroglifi, potvrđeno je vjerovanje da se, bar što se piramida tiče, donekle možemo pouzdati u Herodota. Međutim, ostala je zagonetka sfinge. Kolos koji je još od Edipovog vremena predstavljao enigmatski simbol i raspaljivao maštu naroda i čuvenih naučnika, ne duguje svoju slavu samo svojoj nevjerovatnoj veličini već i činjenici da je iz pustinjanskog pijeska provirivala samo glava, pružajući mogućnost za sva moguća nagađanja. S druge strane, čak ni savremeni naučnici nisu mogli do kraja da objasne izgradnju jednog takvog kolosa.

Pažljivo proučavanje Velike piramide itekako dokazuje da je projekat bio najmanje tri puta mijenjan "u toku radova". Očigledno je da su te izmjene još u trećem milenijumu prije naše ere raspamećivale jadne graditelje. Da bi se sprječilo pljačkanje grobnica koje je i tada bilo uobičajeno, iznad nedovršene ukopne odaje izgrađena je druga. Bile su povezane hodnikom od kog se odvajao horizontalni krak - onaj koji se danas pogrešno naziva "kraljičina odaja". Glavni kraljev graditelj odbacio je i to rješenje i produžio hodnik iznad te prostorije i napravio veličanstvenu galeriju koja vodi u prostranu "kraljevsku odaju" obloženu ružičastim asuanskim granitom. Tu je Nijemac Johanes Helfrih prvi put vidjeo ogroman prazan granitni sarkofag bez poklopca u kome tijelo faraona Kufua verovatno nikad nije ni ležalo. Hram smješten na istočnoj strani piramide sa prostranim dvorištem ukrašenim s 48 granitnih stubova i predvorjem s pilastrima, kao i velika rampa koja se uzdizala tridesetak metara iznad tla i blago spuštala prema Nilu i hramu u dolini, nestali su zauvijek zajedno sa čudesnim i prefinjenim reljefima kojim su bili ukrašeni. Taj lijep krečnjački kamen kojim su se faraoni dičili, poslužio je okolnom stanovništvu za podizanje udžerica u selu Nazlet es-Siman, koje je s punim pravom nazvano selo piramida.

Lijevo od onog što je predstavljalo rampu, leže u besprekornom redu tri male piramide Keopsovih žena. Ispred njih, u dva simetrična reda, podignute su velike mastabe, namenjene faraonovoj zakonitoj djeci. Razasute svud uokolo, naročito brojne iza Velike piramide, nalaze se mastabe velikodostojnika iz doba IV i V dinastije kojima je "Veliki Bog", faraon, milostivo podario mjesto za ukop, uz dozvolu da sebi izgrade grobnicu, poklonivši im i potreban materijal. Kamen je, naime, čitavo vrijeme staroga carstva (teorijski i u kasnijim epohama) bio isključivo vlasništvo suverena.

Lijevo od Velike piramide uzdiže se Kefrenova. Glatka i lijepa obloga još se razaznaje pri vrhu nalik na planinu pokrivenu snijegom. Njena unutrašnjost manje je složena i svakako manje romantična i zanimljiva od unutrašnjosti prethodne. Ali veličanstveni hram ispod piramide, potpuno izgrađen od kiklopskih krečnjačkih blokova, najvećih koji su, koliko se zna, ikad upotrebljeni u starom Egiptu, i lijep uzdignut put, svjedoče o veličini ovog faraona kao graditelja. Stroga ljepota hrama u dolini, izgrađenog od crvenog granita,

predstavlja jedan od najuzbudljivijih prizora koji nam pruža Giza. Prostrane dvorane popločane alabasterom s četvrtastim pilastrima i golih zidova bez bareljefa, istovremeno su i jedinstvene i veličanstvene. Ovde je Marijet, čuveni francuski arheolog, otkrio 1860. godine čudesnu Kefrenovu statuu od tamnog diorita koja predstavlja jedno od remek-djela izloženih u Kairskom muzeju i jedno od najznačajnijih djela antičke skulpture. Tri velike piramide i zagonetno lice sfinge dobrim dijelom su otkrili svoje tajne. Ono malo što je preostalo od njihovog blaga blista u vitrinama Kairskog muzeja u kojima se nalaze i izmučena i sasušena tijela vladara drevnog Egipta. Gizi, blijedom tragu jedne blistave prošlosti, ostaju samo velike grobnice lišene čak i svog značaja. Ali one su bile i ostale jedno od sedam čuda antičkog svijeta.

PROKLETSTVO LOKRUMA

U sjenci dva mnogo čuvenija prokletstva - "prokletstva faraona Tutankamona" i "prokletstva dijamanta Houp" - danas živi jedna stara legenda koja se već decenijama prepričava u gradovima Sredozemlja. Ona je vezana za jedan od najljepših hrvatskih otoka - Lokrum !

U svijetu su danas poznate legende o dva prokletstva : "prokletstvo faraona Tutankamona" i "prokletstvo cuvenog dijamanta Houp". O zanimljivoj storiji o prokletstvu egipatskog faraona Tutankamona, koji je vladao jedva devet godina - od 1358. do 1349. pr.n.e. napisane su knjige i snimljeni dokumentarni filmovi. Priča je posve bizarna, najmanje tridesetak učenjaka koji su imali veze sa otkrićem Tutankamonovog groba i posmrtnim blagom koje je u njemu otkriveno, izgubili su živote prijevremeno i pod sumnjim okolnostima. Svakako, najglasovitiji među njima bili su britanski arheolozi Hauard Karter i lord Karnarvon !

ŽIVOPISNI OTOK

Legenda o drugom najpoznatijem prokletstvu - "prokletstvu dijamanta Houp"- čija je vrijednost procjenjena na 42,52 karata, također je manje-više poznata i sličnog je sadržaja. Ni skupocijeni Houp, naime, nije donio mnogo sreće nijednom od bivših vlasnika, počev od zlohudog francuskog kralja Luja XIV pa do američke bogate nasljednice Evelin Vols Mek Lin. U sjenci ova dva u svijetu općepoznata prokletstva, danas na Jadranu živi jedna stara legenda koja se već decenijama prepričava u gradovima i zemljama Sredozemlja. Ona je vezana za jedan od najljepših hrvatskih otoka, Lokrum, koji se nalazi u priobalnim vodama Dubrovnika. Istina je da je Lokrum, sa svojom rajskom florom i faunom, bio privlačan mnogim europskim osvajačima, krunisanim glavama i bogatunima. Ipak, nikome od njih nije donio sreću. Naprotiv ! Od polovice 19. stoljeća pa sve do potkraj Prvog svjetskog rata, dubrovački otok je bio u sastavu Austro-ugarske monarhije i pretvoren u ljetni rezidencijalni posjed bečke carske porodice. U njegovim živopisnim morskim lagunama i prekrasnim dardinima, uživali su najugledniji austro-ugarski prinčevi, plemići i dvorjani, a povremeno su u njegovoj prirodnoj i klimatskoj rajskoj raskoši uživali i sami članovi carske porodice Hasburgovaca. Tako je Lokrum bio svjedokom njihovih radosti, ljubavnih strasti i romansi, ali i njihovih tragedija. Krenimo redom...

NA SMRT OSUĐEN

Oto Fridrih Vilhelm (1845-1886), poznatiji kao Ludvig II, kralj i ljubavnik utjecajne Elizabete Bavarske, majke austrijskog nadvojvode i prestolonasljednika Rudolfa, boravio je na dubrovačkom otoku kao zaručnik Elizabetine sestre. Vrativši se kući saznao je da ga je Bavarski ministarski savjet proglasio ludim i svrgao s prijestolja. Nekoliko dana kasnije nađen je mrtav u jezeru kraj svog imanja ! U Aprilu, 1884. godine sa Lokruma, na kome je boravio sa svojom lijepom suprugom Šarlotom, na daleki put u Meksiko zaplovio je brat cara Franje Josifa I, nadvojvoda Maksimilijan, koji će tamo, proglašivši se za meksičkog cara, biti uhapšen, zlostavljan, osuđen na smrt i strijeljan. Šarlota će se još jednom vratiti na Lokrum, ali će tamo doživjeti brodolom i jedva ostati živa. Ipak, njen kraj bit će tragičan : umrijet će pomračena uma u Maksimilijanovom glasovitom dvorcu Miramare nedaleko Trsta. Novi vlasnik Lokruma postat će prestonasljednik Rudolf (puno ime Franc Karl Josif), jedinac Franca Josifa I i Elizabete Bavarske, koji je na dubrovačkom otoku proveo svoj medeni mjesec sa zaručnicom Stefanijom.

Stari dubrovački kroničari kažu da se "zemlja zatresla a more uznemirilo" kada su se Rudolf i Stefaniya prvi puta iskricali na pješčanu lokrumsku obalu. Bio je to, kažu Dubrovčani, predznak skore Rudolfove tragedije. Pucnji u Sarajevu i zaista, 29. Januara, 1889. godine u dvorcu Majerling odigrat će se tragedija koja će mnogo kasnije postati temom mnogih dokumentarnih storija, romana, tv-serijala i filmova. Opijen pomućenim strastima i ljubomorom, austrijski prestonasljednik će na krevetu prekrivenom mirišljivim ružama, ubiti svoju ljubavnicu, 17-godišnju baronesu Mariju fon Veceru, prekrasnu živahnu kćerku ugarskog plemića Albina fon Vecere, a nakon toga pucat će sebi u slijepočnicu i tako okončati svoj kratki ali uzbudljivi život (1858.-1889.) ! Konačno, legende kažu da su se 1914. godine spremali ljetu provesti na Lokrumu i austrougarski prijestolonasljednik Franjo Franc Ferdinand i njegova lijepa supruga Sofija Hohenberg. No, prije odlaska na dubrovački otok, oni su posjetili Sarajevo gdje su 28. Juna brutalno ubijeni u atentatu, koji je na njih izvršila grupa zavjerenika sa Gavrilom Principom na čelu. Ta tragedija izazvala je u Europi pravu katastrofu. Ona je, kako je poznato, bila neposredni povod i uvod u Prvi svjetski ratu u kome su pala - tri carstva - austrougarsko, tursko i rusko ! Bilo kako bilo, legenda o "prokletstvu otoka Lokrum" još uvijek traje, čekajući darovite pisce i filmske scenariste, koji će od prastarih kronika i narodnih kazivanja načiniti priču za sva vremena...

DREVNE CIVILIZACIJE - ASTECI

PORIJEKLO

Asteci potiču sa sjeverozapadnih sušnih predjela Siera Madre. 1325. godine, nastanili su se u Dolini Meksika. Nomadska plemena Asteci su navodno spazili orla kako jede zmiju dok sjedi na kaktusu opunicija. To je bio proročanski znak da tamo moraju osnovati svoju prijestolnicu Tenoxtatlan "Mjesto kaktusa opunicije". Ovaj stari simbol asteške prijestolnice sada krase nacionalnu zastavu Meksika. Ubrzo uspijevaju da zadobiju prevlast nad gradovima-državama Barbara Cilmeka i zagospodare cijelim poluotrvom Jukatan. Teoretski, asteška država se sastojala od trostrukog saveza između vladara Tekskokoa, Tlakopana i Tenohtitlana, ali je njome vladao vladar ovoga zadnjega grada, asteške prijestolnice. Nakon 1428. godine, asteška istorija je priča o ekspanziji sve dok Asteci nisu zavladali područjem koje se prostiralo o Pacifika do Atlanskog okeana sa oko deset miliona ljudi.

NAČIN ŽIVOTA

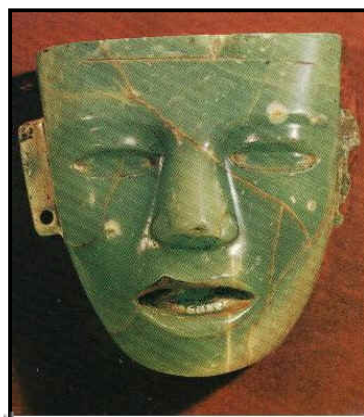
Asteško društvo je bilo militaristički ustrojeno, kako organizacijski tako i duhovno. Velika profesionalna vojska je mnoge oficire regrutovala iz aristokracije, čiji su mladići mogli postati članovi jednog od vojnih viteških redova, Orlova ili Jaguara. Oficiri su mogli napredovati do viših činova, a hrabrost iskazana u borbi je često vodila do visokog položaja i moći. Vojnici su bili zaštićeni podstavljenim pamučnim oklopom i štitovima u obliku diska, a borili su su strelicama i mačevima-toljagama sa nazupčenim rubom od tvrdog drveta obloženog oštricama od opsidajana.

Pokrov za glavu Asteskog cara Moktezume, visok oko 1 metar je izgrađen od pera kecala koja se prelijevaju u svim nijansama zelene i koja su utkana na platnenu podlogu i ukrašena majušnim plavim paperjem i zlatnim okruglim pločicama.

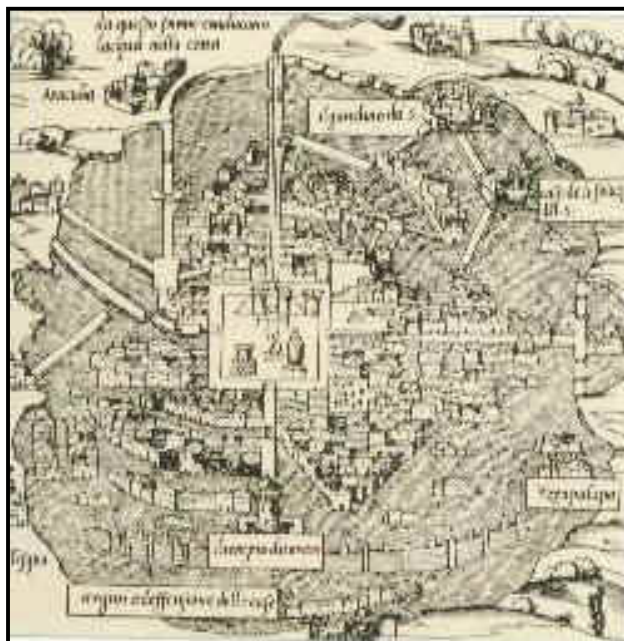
Jedan od ciljeva asteškog ratovanja je bilo sticanje što više zemlje, ali ne kako vi se kolonizirala nego kao izvor prihoda. Pokoreni narodi, kojima su vladali marionetski vladari, su morali plaćati visoke poreze, koje su sakupljali asteški činovnici stacionirani u administrativnim centrima koje su branili vojni garnizoni. Brižljivo su se vodili zapisnici koju vrstu poreza je morala plaćati svaka provincija dva puta godišnje. Ubirale su se ogromne količine graha, kukuruza, i drugih žitarice, proizvedena roba, kao što su bili prekrivači, stolice, odjeća, oružje i luksuzna roba koja je uključivala tamjan, kakao, zlato, tirkiz i perje. Ova roba se slivala u Tenohtitlan, kao što su se slivali i ratni zarobljenici, ratni plijen koji je, ustvari, bio od još veće važnosti za Asteke.

Kao i Tolteci, za koje su tvrdili da su njihovi preci, i Asteci su vjerovali da kontinuitet i sigurnost svijeta mogu garantovati samo brojne ljudske žrtve. Ratni zarobljenici su tvorili većinu žrtava, a kako bi se obezbijedila stalna, obilna isporuka, organizovani su "Cvijeetni ratovi" sa obližnjim državama Tlaxcala i Hueksotsinko. Te ritualizirane borbe su za poljedicu imale hiljade zarobljenika koji su odvođeni u Tenohtitlan, gdje će se prosuti njihova krv - "cvijeće" na poetičnom jeziku Asteka. Za manje od 200 godine, Asteci su nekada nenastanjeni otok na močvarnom rubu jezera Tekskoko preobrazili u veliki kameni grad sa preko 100.000 stanovnika. Ova otočna prijestolnica je bila ispresijecana uskim kanalima koji su prve evropske posjetioce podsjetili

Created with

na Veneciju. U srcu grada se nalazio obredni prostor gdje je car, kojega je iz kraljevske loze birala nasljedna aristokracije, raskošno živio u prostranoj kamenoj palači. Manje palače i škole su se takođe nalazile u blizini obrednog centra. Grad je golem i raskošan, s racionalnim urbanističkim uređenjem, u kojem se inpozantni hramovi-piramide udružuju sa palačama i bogatim privatnim zgradama. Aseci razvijaju do krajnosti tendencije koje je bila konkretizovala meksička umjetnost u raznim svojim komponentama : u slobdnoj se plastici pojačava izraz straha i užasa; kamena dekoracija hramova razasipa motive pernatih zmija, čestih lubanja, grabežljivih ptica te halucinantne i magijske motive.

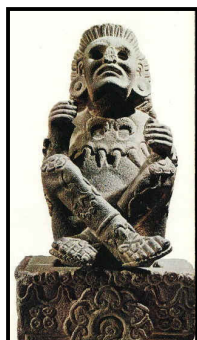

Plan grada Tenochtitlana 7 godina nakon španske okupacije.

BOŽANSTVA

- **TESKATLIPOKI** - bog ratnika
- **KUETZALKOATL** - pernata zmija
- **HUITSILOPHTLIJ** - bog Sunca
- **TLALOK** - bog kiše
- **KOHIPILIJA** - bog plesa i igre

Asteški bogovi su se obožavali u Velikom hramu, na čijem su vrhu stajali oltari Huitsilophtliju, bogu Sunca i Tlaloku, bogu kiše. Ljudske žrtve su se obično podnosile na platformi izvan oltara tako što bi se žrtva ispružila preko kamenog žrtvenika, a zatim bi joj se izvadilo srce, koje je darivano bogu. Tijelo bi se zatim otkotrljalo niz stepenice piramide. Navodno je u jednom četverodnevnom periodu velikih svečanosti ubijeno 20 000 žrtava.

Created with

RAČUNANJE VREMENA

Asteci su vjerovali da je svijet prošao kroz četiri stvaranja koja su uništili jaguari, vatra, vjetar i voda. Peti i trenutni svijet je bio u opasnosti da ga unište zemljotresi na mig zemaljskog čudovišta. Svake 104 godine, kada su se poklapali ciklusi asteškog kalendara od 260 dana, solarnog kaledara od 365 dana i Venerin ciklus od 548 dana, svijetu je prijetilo uništenje. Izračunavanje takvih opasnih perioda je bilo značajno, a veliki asteški kameni kalendar, koji ima blizu 4 metra u prečniku, potvrđuje strahove Asteka. U središtu se nalazi lice čudovišta Zemlje, okruženo simbolima prijašnjih svjetova. Dvadeset glifa koji predstavljaju imena svakog dana u asteškom mjesecu se nalazi u traci koja je najbliža centru. Ali ovaj kamen se nije mogao koristiti kao kalednar, a proračune su radili svećenici koji su upotrebljavali tekstove i tabele zapisane na kožama-knjigama.

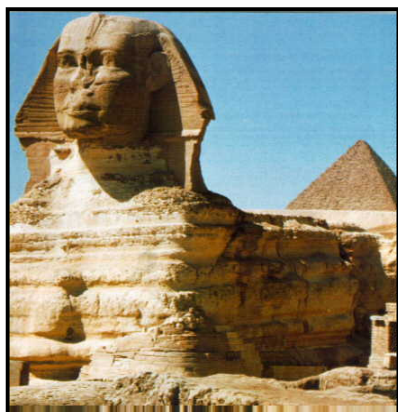
Asteci su se užasavali i drugih destruktivnih elemenata. Svaki dan se bog Sunca morao hraniti ljudskim srcima i krvlju da bi imao snage preživjeti noć i izaći slijedeće jutro. Očekovao si i povratak boga Kuetzalkoatla, čime bi se ispunio tolteški mit koji je rekao da se bog zakleo da će prije nego krene na put preko Meksičkog zaljeva na splavu od zmija vratiti u Dolinu Meksika kako bi tražio natrag svoje kraljevstvo koje mu s pravom pripada i, vjerovatno, okončao astešku vladavinu. Godina 1519. se smatrala jednom od mogućih godina Kuetzalkoatlovog povratka, što je išlo i korist Španjolcu Hernanu Cortesu, a snažne oluje i ostali prirodni fenomeni koji su se mogli vidjeti u Tenohtitlanu te godine su pripremali cara i njegov narod za neobične događaje. Čim je Cortes kročio na obalu Meksika, vijest o dolasku bljedolikih, bradatih egzotičnih stranaca je stigla do Moktezume. Vjerujući da je Cortes Kuetzalkoatl, car je dopustio španjolskim pustolovima da uđu u grad gdje su ga oni zarobili i ubili.

PROPAST ASTEŠKOG CARSTVA

Smrad krvi i slijepljeni uvojci svećenika su užasnuli Španjolca Hernana Cortesa i njegove sljedbenike kada su stigli u astešku prijestolnicu 1519. Nakon što su pristali u Kempoali na obali Zaljeva, Španjolci su uskoro otkrili da su nezadovoljni Tlaskalani, iscrpljeni asteškim "Cvijetnim ratovima", bili voljni da postanu doušnici, špijuni i saveznici. Poraz posljednjeg asteškog cara, Moktezume II, je olakšalo tradicionalno vjerovanje u povratak boga Kuetzalkoatla, što je navelo asteškog vladara da poistovjeti Cortesa sa bogom i priredi mu doček u grad. Cortes je zarobio svoga domaćina, ubio ga, i do 1512. ugušio svaki asteški otpor. U ratu koji je trajao samo dvije godine, mala vojska Evropljana je uništila mezoameričku civilizaciju koja je imala korijene i koja se protezala 3.000 godina unatrag.

MISTERIJA SFINGE

Da li ste se ikad zapitali šta znači SFINGA ? Saštovi se od ljudske glave (znak Vodolije), poprsja bika (znak Bika), orlovih krila (znak Škorprije) i stražnjeg dijela (znak Lava). Sfinga sadrži u sebi prirodni i astrološki princip, četiri ključna znaka zodijaka, od kojih svaki predstavlja jednu četvrtinu života, jedno godišnje doba i društveno uređenje (četiri elementa : vazduh, voda, vatra i zemlja). Bik simbolizuje proljeće, djetinjstvo, prvobitno doba i društveno uređenje, zadovoljavanje primarnih bioloških instinkata. Lav predstavlja ljeto, mladost, sjaj i bljesak carstva i kraljevina. Krila orla sadrže u sebi znak Škorprije, jesen, zrelost, rat, umiranje. Lik orla nalazi se na zastavama i grbovima nekih država. Čovjekova glava simbolizuje starost, zimu.

Velika Sfinga, kasnije statua boga Harmakhisa, još krije istinu o sebi. Pretpostavlja se da je trebala čuvati piramide - grobnice faraona. To saznajemo iz pločice koja je dio monumeta, podignutog 1400 godina p.n.e, s namjerom da očuva zemlju i mrtve. Arapski pisci pisali su o Sfingi kao ocu užasa. Jedan od njih, Abd al Latif, piše da o Sfingi ne treba govoriti loše, jer to može izazvati zlo. Plinije je nazvao Sfingu "začaranom tišinom". Nakon posjete Sfingi, Plutarh je napisao : "Nisam uspio odgonetnuti misteriju Sfinge, nego sam je samo naslutio. Ona sadrži Znanje." Nekada je Sfinga imala čuvare i sveštenike koji su se zvali čuvari smrti i istine, a ima ih možda i danas. Nekadašnji čuvari imali su magičnu moć,

jer su znali shvatiti "govor" Sfinge, ona je javljala vijesti i proročanstva koja su sveštenici u transu zapisivali u tajnosti, na papiruse koje je mogao čitati samo faraon. Na temelju tih zapisa, faraoni su stvarali državno uređenje Egipta, pisali zakon i odredbe.

Prema predanju, oko 1400 godina p.n.e, jedan mladi princ, umoran od lova, sjeo je na pijesak ispred piramida da se odmori. Očaran ljepotom tog kraja, mladić se vratio i položio cvijeće u čast egipatskog boga Horusa, zaštitnika sjedinjenja zemlje i neba. Mladiću se ukazao bog Horus, tražeći da s tog mjesta iskopa iz pijeska Sfingu, a za uzvrat mu je obećao da će postati faraon. Mladić je učinio što ga je Horus zamolio i u kratkom roku postao je faraon, Tuthmosis IV.

Posve je sigurno da Sfingu ne treba ničim uvrijediti, niti oštetiti, time bi se izazvalo prokletstvo koje ona čuva. Napoleonova vojska bombardovala je Sfingu iz topova i oštetila joj lik. Odmah su se počele događati nesreće, koje su zauvijek pokopale Napoleonov san o velikom carstvu i slavi - preko Egipta, Napoleon I, htio je doći do daleke Indije, putem do nje osvojiti sve zemlje i stvoriti od njih veliko carstvo. Uz pomoć plemena ubica s obližnje planine, Napoleon je sa svojom vojskom masakrirao stanovništvo. Pod učinkom droge, oni su sijali užas koji je prenerazio čak i Napoleonu prijateljske zemlje - tako piše Pjer Karpi u svojoj knjizi "O dinastiji Napoleona". Sfinga se osvetila. Napoleon I umro je sam, bolestan, u izgnanstvu u stranoj zemlji. Napoleon II i Napoleon III rodili su se teško bolesni i nikakvi lijekovi ih nisu spasili. Umrli su u progonstvu, u tuđoj zemlji, u teškim uslovima, bez ljubavi. Ista sudbina snašla je i Napoleona IV. On je, doduše, ozdravio od svete vode iz Lurda, koju je njegovoj majci donijela jedna dvorska dama, ali je umro sam u progonstvu, u inostranstvu. Prokletstvo Sfinge prestalo je s posljednjim izdankom loze Napoleona.

ŽIVOT MEĐU FANTOMIMA

Kad je bila dijete Rut je seksualno zlostavljao njen otac. Ali je užas zapravo počeo kada ju je, godinama kasnije, počela da proganja njegova prikaza !

"Sazdani smo od takve grade od koje se snovi grade", napisao je Šekspir. Možda zbog toga kao što je rekao T. S. Eliot "Ljudski soj ne može podnijeti previše stvarnosti." Ali šta je stvarnost a šta su snovi ?

Jednom prirodnoj stvari su realne kad se mogu prenijeti čulima ili instrumentima, kada im se može uzeti mjera, a ponašanje posmatrati, kad se o njima mogu izvoditi zaključci i postavljati naučna pravila i zakoni. U carstvu misli, normalan čovjek bez poteškoća razlikuje fantaziju i maštu od stvarnih predstava i doživljaja. I parapsihološka istraživanja su pokazala da uistinu postoje "realnosti" izvan onih koje općenito opažamo sa naših pet čula, kao što su tonovi čija je visina isuviše visoka da bi ih čulo ljudsko uho. A možda postoji i "realnost", potvrđena iskustvima mistika, dok su u ekstazi. Ipak, ostaje činjenica da je "normalnost" za većinu nas zajedničko polazište senzornih percepcija koje mi svi dijelimo; sve u svemu mačka sjedi na jastučetu, a ne obratno ! Ali, šta je bila realnost za čuvenu Sibil Izabel Dorset koja je, između svojih 16 ličnosti,

viđala sebe u ogledalu na razne načine - kao otmjenu plavušu, smeđokosu, visoku, vitku crvenokosu, smeđokosog muškarca, plavookog muškarca, sramežljivu platinastu plavušu, malu vitku brinetu - sa potpuno različitim karakteristikama koji idu uz svakog od njih. Ona je čak i kupovala prikladnu odjeću za svaku ličnost u sebi, a izbor svih tih ličnosti u njoj, zbunjivao je sve ostale kad bi se pojavili u njenom tijelu. Šta je sa pacijentkinjom psihijatra dr. Mortona Šacmana, 25-godišnjom Rut, Amerikankom, udatom za Pola, koja živi u Londonu sa troje djece ? Njeni doživljaji ispričani u Šacmanovoj knjizi "Rutina priča" i 1982. godine dramatizovani na televiziji BBC, zaprepastili su svijet ?!

UŽASNI DOŽIVLJAJ

Rut opisuje neobične simptome : seks sa Polom izgleda joj prljavim, boji se otvaranja vrata, izbjegava društvo, hvata je panika u gomili, mrzi da ide u kupovinu, nema apetita, ima negativna osjećanja prema svojoj djeci, strahuje da će joj mozak eksplodirati... Rutina životna drama više je nego užasna. Bila je treća u porodici sa četvero djece, a najmlađe je rođeno 10 godina nakon nje. Dok je majka porađala posljednje dijete, otac ju je pokušao silovati - i gotovo u tome uspio. Da je taj napad bio stvaran a ne izmišljen, govore činjenice da je njen otac bio pijanica i redovno se drogirao; bio je nasilan - jedanput je čak i pucao u Rut, ali ju je promašio; krivotvorio je čekove i bio je čest posjetilac ludnica i zatvora. Rut je o užasnom doživljaju ispričala majci, ali umjesto u njoj da nađe zaštitu, ona ju je smjestila u dječiji dom. Rut nikada više nije živjela sa roditeljima i osjećala je "odvratnu" mržnju prema ocu. Ono što Rut nije odmah ispričala dr. Šacmanu bilo je da je gotovo svakodnevno viđala fantomsku prikazu svog oca. Počela ju je da progoni godinu dana nakon rođenja najmlađeg djeteta. Ponekad bi njegovo lice viđala na mužu, Polu ili na svojoj bebi, a mnogo češće je osjećala njegovo prisustvo. Bila je ubijedena da je on proganja i da je postiže da izvrši samoubistvo. Jedanput je s njom "sjedio" za stolom i izgledao je potpuno stvarnim. Drugom prilikom, "sjedio" je na stolici, između dva gosta. Čula ga je kako govori i posmatrala ga kako prati njihov razgovor, mada ga drugi, nisu ni čuli ni vidjeli. Rut je postala pacijent dr. Šacmana 1979. godine, ali je i dalje viđala prikazu svog oca, osjećala njegovo prisustvo, čula njegov smijeh, osjećala čak i miris njegovog znoja.

ŽIVOT SA PRIKAZOM

Rutino ponašanje nije bilo psihotično. Pošto je pročitao da jedno malajsko pleme, Senoi, smatra "život" snova tako značajnim da svoju djecu uče da se suočavaju, ovladavaju i koriste svim onim što je prouzročilo užas u njihovim noćnim morama, dr. Šacman je predložio Rut da slijedi njihov primjer i da se suoči sa prikazom svog oca. Pobjeda nije izvojevana ni brzo, ni lako. Rut je i dalje viđala prikazu svog oca, čula njegov glas i osjećala da joj čita misli... Psihijatar joj je savjetovao da otjera prikazu što je ona, na kraju, i učinila. Šestog dana terapije, Rut je vidjela kako se njen muž Pol izgledom pretvara u njenog oca i kada joj je lako dodirnuo ruku, osjetila je pritsak do boli. Te noći je odbila da spava sa Polom, jer je osjećala da joj je on otac. Sljedećeg dana očevu lice vidjela je na dr. Šacmanu. A onda se sve smirilo. Dr. Šacman je smatrao da bilo izuzetno korisno kad bi Rut snagom svoje volje mogla po želji prizivati fantomsku prikazu. Ako bi je mogla stvarati, onda bi je mogla i otjerati po vlastitoj volji. Kad joj je to predložio, Rut je pristala i uskoro je - uspjela u tome. Nekako baš u to vrijeme, dr. Šacman je morao oputovati u Njujork na dvije i po sedmice. U tom periodu Rutin se otac pojavio bar osam puta. Čula je šuškanje njegove odjeće, otvaranje kutije sa cigaretama, a jedanput se probudila i vidjela ga kako joj sjedi na krevetu. No, svaki put je uspjela da ga otjera. Prikaza je zatim nestala i nije se pojavljivala punih 19 dana.

ZANIMLJIVA ISKUSTVA

Po povratku, dr. Šacman je predložio Rut da pokuša stvoriti fantomsku prikazu, koja prema njoj neće biti neprijateljski raspoložena nego – naprotiv – koja će joj postati prijateljem ! Nakon izvjesnog napora, Rut je uspjela stvoriti duhovnu verziju svoje najbolje prijateljice Beki. Rutine prikaze su se ponašale normalno (mada su povremeno prolazile kroz zatvorena vrata i zidove), kao živa ljudska stvorenja. Mada ih je mogla otjerati, ona ih nije uvijek mogla natjerati da rade ono što nisu željele. Jednog je dana Rut "duplirala" dr. Šacmana u njegovom prisustvu, stvarajući "dopellgangera", koji je sjedio na stolici lijevu do njega. Kad je Šacman sjeo u njegovu stolicu, duhovni dvojnik je prešao na drugu, a kad je prolazio ispred prikaze, on ju je zaklonio od Rutinog pogleda. Rut je vidjela obojicu kako se istovremeno odražavaju u ogledalu, a kad je dr. Šacman ispružio ruku prema njoj, to je učinio i njegov fantom ! Rut je uskoro postala saradnik dr. Šacmana. U zamračenoj prostoriji, ona je stvarala prikaze, zatim je detaljno bilježila njihove osobine; mogla je obilaziti oko njih, posmatrati ih iz različitih uglova, doticati ih (bile su hladnije od živih bića)... Prikaze su čak mogle i da pišu poruke koje je jedino Rut mogla vidjeti i čitati; nisu se mogle fotografisati, niti im je glasove bilježio magnetofon. Rut je uskoro otkrila da može proizvesti prikazu svoga oca i nametnuti joj svoju volju, a jednom je uspjela čak i da se stopi s njom. "Što sam se više opuštala", pričala je poslije, "manje sam ga vidjela a sve više sam postajala on !" Jedan iznenađujući događaj se desio kad je Rut posjetila SAD i provela neko vrijeme sa ocem. Dva puta je spavala sa prikazom Pola i poslije je zabilježila kako su oba iskustva bila seksualno vrlo zadovoljavajuća.

Međutim, drugi eksperimenti nisu uspjeli. Na primjer, Rut je pokušala da opiše nove Polove gaće, zamišljajući njegovu prikazu obučenu u njih - ali u tome nije uspjela. Postepeno su granice Rutinih neobičnih sposobnosti postajale očite, ali prikaze nikada nisu uspjevale prenesti informacije o predmetima izvan Rutinog životnog iskustva. Međutim, jednaput je Pol vidio Rutinu prikazu kako sjedi na divanu. Čuo ju je kako govori i vidio kako joj se usne kreću, a onda je otkrio da prava Rut sjedi na drugom mjestu.

IZLETI U DJETINJSTVO

Konačni preokret u Rutinoj terapiji je bio kada je uspjela da stvori sopstvenog dvojnika. Uz pomoć njega, Rut se detaljno sjećala zaboravljenih događaja iz svog djetinjstva od kojih je mnoge potvrdila i njena majka. Ponekad je uspjevala da se poistovjeti sa sopstvenom prikazom, što joj je omogućavalo da padne u "trans sjećanja", koji je u

nekim vidovima bio poput transa spiritista, a u nekim opet poput hipnotičke regresije. U tim trenucima Rut je govorila i ponašala se kao dijete. Kad joj je dat jedan broj psiho-testova, dok je bila u stanju regresije u raznim uzrastima života, ona ih je uradila na nivou djevojčica tog životnog uzrasta. Testovi su pokazali da Rut uistinu ponovno preživljava svoj život iz vremena kada je bila dijete i adolescent. Drugi testovi su dokazali da su Rutine prikaze djelovale na njen vid i sluh kao što bi djelovala stvorenja od krvi i mesa !

Za Rut su ove prikaze sada zabava. Kad je sama u automobilu može posaditi jednu od njih pored sebe da joj pravi društvo, ili na nekoj dosadnoj sjedeljci voditi nečujne razgovore sa duhovima osoba koje poželi. Ali, daleko od njene košmarne stvarnosti, implikacije njene životne priče su uistinu dalekosežne za parapsihološka istraživanja i za znanost.

PRKOS ZAKONU GRAVITACIJE

Za čovjeka, koji je vezan za zemlju, sposobnost ptice da leti uvijek je bio moćan simbol slobode. Jesu li naši preci imali sposobnost da ovladaju levitacijom ?

Tri uvažena člana londonskog društva bili su 16. Decembra, 1868. svjedoci neobičnog događaja. Oni su posmatrali poznatog medija Daniela Dagleasa Houma kako se uzdiže u vazduh i kako odlazi kroz prozor, a zatim se vraća kroz drugi. Houm je još od ranije bio poznat po čestom levitiranju, a uspjevao je mentalnim putem premještati stvari s jednog mjesta na drugo. Jednom mu je prilikom to pošlo za rukom i sa teškim koncertnim klavirom !

"VRTOGLAVICE" SV. JOSIPA

Sv. Josip iz Kopertina (1603-1663) dizao bi se u vazduh svaki put kada je bio emocionalno uzbuđen. Pošto se lako uzbuđivao, često je levitirao u prisustvu mnogih svjedoka. Ovaj sveti čovjek iz Apulije, u Italiji, proveo je mladost pokušavajući da postigne vjersku ekstazu pomoću sredstava kao što je samobičevanje, izgladnjivanje i nošenje odjeće od kostrijeti. Postao je franjevac sa 22 godine, a jedne nedjelje - za vrijeme mise - on se podigao u vazduh i odlebdio do oltara, zatim je pao usred upaljenih svijeća, zadobivši ozbiljne opekotine. Zbog čestih "letova", Josip je tokom 35 godina bio isključen iz svih javnih aktivnosti, ali su se priče o njegovim "izletima" ipak proširile. Dok je šetao sa jednim benediktinskim svećenikom u vrtu samostana iznenada je uzletio na jednu maslinu. Kako nije mogao da sleti, svećenici su morali donijeti ljestve. Jedan hirurg, bar dva kardinala i jedan papa (Urban VIII), između ostalih bili su svjedoci Josipovih izuzetnih nastupa, koje je on nazivao "moje vrtoglavice". Proveo je cijeli život u molitvama a crkva je zaključila da Josipova levitacija mora biti Božije djelo. Jedan drugi svetac koji je levitirao bila je Sv. Tereza od Avile, koja je umrla 1582. Ova izuzetna žena doživljavala je ista osjećanja kao što mnogi osjećaju za vrijeme "letećih snova". Evo jednog njenog opisa : "Činilo mi se da me podiže neka snažna sila. Priznajem da sam osjetila strah, ali se taj osjećaj miješao sa osjećajem blaženstva. Pri tome sam bila prisebna, tako da sam posmatrala kako se dižem u zrak. Nakon što je taj zanos prošao, moje je tijelo bilo toliko lagano da sam, s vremena na vrijeme, bila jedva svjesna toga da mi noge dotiču tlo..."

LET PRED SVJEDOCIMA

Levitacije Sv. Tereza od Avile bile su tako česte da je preklinjala sestre da je vuku naniže čim bi osjetila da se približava "napad" ali često nije bilo vremena za intervenciju - ona bi se jednostavno izdigla iznad tla i odlebdjela ! Većina svetih knjiga bilježi epizode koje se odnose na levitiranje i let ljudske duše, a svjedočanstva kazuju da je u svim vremenima bilo nadarenih ljudi koji su uspjevali da lebde ili da se u istom času pojavljuju na nekoliko različitih mjesta. U islamu su poznate paranormalne osobine nekih derviških šejheova i sufija, ali ništa manje uzbudljive epizode nisu vezane ni za neke kršćanske svećenike, hindu mistike, tibetanske lame ili spiritualiste. Daniel Daglas Houm pripadao je ovoj posljednjoj kategoriji. Rođen u Škotskoj, a odrastao u Americi bio je slabašno, umjetnički nadahnuto dijete. Kada je imao 13 godina ugledao je viziju nekog svog prijatelja Edvina i saopštio porodici svoje tetke da to mora da znači da je Edwin mrtav. Ispostavilo se da je ovo istina, pa je uskoro započela Houmova karijera medija - ali će tek sa 19 godina biti u stanju da prkosi zakonu zemljine teže. U Augustu 1852. D. D. Houm se našao u kući fabrikanta V. Genia, gdje je imao zakazanu spiritističku seansu na kojoj je svojim paranormalnim sposobnostima prevrtao stolove, izazivao kuckanje, zagonetne svjetlosti i levitiranje predmeta.

Ali dogodilo se još nešto što će mu gotovo preko noći donijeti slavu. Houm je počeo da lebdi i da se uzdiže sve dok mu glava nije dotakla strop. Među gostima se našao i urednik

Created with

"Hartford Tajmsa", koji je vjerno opisao šta se dogodilo : "Iznenada Houm se izdigao u vazduh. Ja sam ga držao za ruku u tom trenutku i dohvatio mu stopala, koja su od poda bila odignuta 30 cm. On je drhtao cijelim tijelom. Nekoliko puta se izdizao iznad poda, a treći put je stigao do stropa, kojeg je blago dotakao rukama i stopalima..."

FASCINANTNA KARIJERA

Houmova karijera je brzo napredovala. Obožavali su ga kako na gradskim seansama tako i na kraljevskom dvoru. Kuda god je išao javljali su se bizarni fenomeni : vjetar je zavijao u tihim sobama, svježe cvijeće je padalo sa plafona, čula su se tajanstvena kuckanja, vrata su se otvarala i zatvarala sama od sebe, vatrene lopte su krivudale po sobama, a Houm je levitirao ! Senzacionalni događaj kada je odlebdio kroz jedan a vratio se kroz drugi prozor, još uvijek je predmet žučnih rasprava, naročito od kada su taj događaj potvrdili i poštovanja vrijedni svjedoci. Jedan od njih, vojvoda od Kroforda, napisao je : "Sjedio sam sa gospodinom Houmom, lordom Aderom i jednim njegovim rođakom. Tada je gospodin Houm pao u trans i u tom stanju je odlebdio kroz prozor da bi se uskoro u sobu vratio kroz drugi prozor. Čuli smo kako se prozor u susjednoj sobi otvara i neposredno poslije toga ugledali smo Houma kako lebdi u zraku ispred našeg prozora. Jasna mjesečina sijala je u sobu; ja sam bio leđima okrenut prema svjetlosti, i na zidu sam ugledao sjenku prozorske daske i Houmova stopala oko 15 cm iznad nje. On je ostao u ovom položaju nekoliko trenutaka, a zatim je otvorio prozor i kliznuo u sobu nogama naprijed. Zatim je sjeo kao da se ništa nije dogodilo. Skeptici poput Frenka Podmora i Džona Sladeka pokušali su da opovrgnu ovu levitaciju, mada nijedan od njih nije bio među očevicima, ali u tome nisu uspjeli. Houm je ostao uspješan levitator preko 40 godina, a među očevicima njegovih "letova" bili su Naopoleon III, Džon Raskin i stotina drugih uglednika. Šta više, tokom vremena, Houm je svoju paranormalnu sposobnost demonstrirao na mnogim javnim mjestima i usred bijela dana. Mada je u svojim zrelim godinama Houm mogao levitirati kad bi god to zaželio, on je očito ponekad levitirao spontano i nekontrolisano a da toga nije bio ni svjestan. Jednom prilikom, kada ga je njegov domaćin upozorio da lebdi iznad sjedišta fotelje, Houm je bio iskreno iznenađen. "Više ne znam da li sjedim ili lebdime ! ", rekao je duhovito.

PROTIV SVIH ZAKONA

Do kraja svog života Houm je bio uvjeren da ga dok lebdi zrakom nosaju duhovi, koji na taj način demonstriraju svoje postojanje i iskazuju svoje prijateljstvo. On je levitaciju opisao ovako : "Ne osjećam neke ruke koje me podržavaju, i od samog početka nikada nisam osjećao strah; mada, ako bi se desilo da padnem sa stropa nekih soba u kojima sam lebdio, ne bih mogao izbjeći ozbiljne povrede. Obično se uzdižem okomito; ruke su mi često ukočene i dignute iznad glave, kao da se hvatam za nevidljivu silu koja me polako podiže sa poda..." U svojoj knjizi "Misterije i magija u Tibetu" (1931.), Aleksandra Dejvid - Nil, Francuskinja koja je provela četrnaest godina na Tibetu i oko njega, priča kako je nekom prilikom naišla na golog čovjeka privezanog teškim lancima. Njen pratilac joj je objasnio da su njegova mistična vježbanja učinila da mu je tijelo postalo tako lako, da kada ne bi imao te željezne lance on bi odlebdio. Čovjek bi pomislio da gravitacija baš ne vlada nama onako kako su nas učili. Ser Viljem Kruks, poznati naučnik i parapsihološki istraživač, rekao je ovo o D. D. Houmu : "Fenomeni koje sam spreman da potvrdim su tako izuzetni i tako direktno suprotni najutemeljenijim naučnim uvjerenjima, između ostalih suprotni i sveprisutnom i nepromjenljivom djelovanju zemljine teže da, čak i sada, prisjećajući se pojedinosti onoga čega sam bio svjedok, u mojoj svijesti postoji antagonizam između razuma koji tvrdi da je to naučno nemoguće, i svijesti da me moja čula - kako dodira tako i vida - ne lažu !"

PHILADELPHIA EXPERIMENT & PROJEKT MONTAUK

PROJEKT RAINBOW

Projekt Rainbow događao se za vrijeme Drugog svjetskog rata, a uključivao je, između ostaloga, jedan brod US mornarice - USS Eldrige, koji je, trebao biti učinjen nevidljivim za neprijatelja. Vjeruje se kako je korišteno izuzetno jako magnetno polje, koje je oko broda trebalo stvoriti neku vrstu omotača odnosno ogledala. Legenda kaže, kako je eksperiment potpuno uspio samo što je brod nestao fizički, na neko vrijeme a zatim se vratio. Umjesto skrivanja broda dobili su dematerijalizaciju i teleportaciju. Navodno je pri eksperimentu korištena jedna od Einsteinovih teorija (Unified Theory for Gravitation and Electricity) koja je

objavljena između 1925 i 1927. godine. Tu je predlagano korištenje jakog magnetskog polja, koje bi brodove trebalo sakriti od nadolazećih projektila. Juna, 1943. godine USS Eldrige nalazio se u Philadelphiji, opremljen popriličnom količinom opreme; dva generatora snage 75 KVA, tri RF transmitera, svaki od po 2 megawatta, te niz drugog specijaliziranog hardvera. Jedan od brodova sa kojeg se eksperiment pratio bio je SS Andrew Furusuteh, a važan je u cijeloj priči zbog jednog od svjedoka, čije je svjedočanstvo najoriginalnije. Carlos Allende aka Carl Allen pedesetih je godina Dr. Morrisu K. Jessupu poslao niz pisama u kojima svjedoči o ovom događaju.

Već je pri prvom od eksperimenata bilo jasno da se događa nešto krivo, ali je tek 28. Oktobra, 1943, oko 17:15 izvršen ključni test. Uključeni su generatori, brod je počeo nestajati u magnetnom polju, a nekoliko se sekundi kasnije stvorio u - Norfolku, Virginija, gdje je viđen na nekoliko minuta. Kao što se u Norfolku pojavio, tako je i nestao pojavivši se ponovo u Philadelphiji. Dio posade je, nakon jednog od pokusa, bio opasno bolestan, dio je nestao, jedan dio je poludio, a pet ih je bilo integrirano u metalnu strukturu broda. Svi preživjeli proglašeni su nesposobnima za daljnju službu.

Jedan od preživjelih bio je i Alfred Bielek aka Ed Cameron. Njegovo svjedočanstvo graniči s nevjerojatnim i nesumnjivo je kako je cijela stvar - intrigantna. "Tokom tridesetih godina," počinje Al, "nevidljivost je bila vrlo popularna. Magazini poput "Popular Science," "Popular Mechanics," i "Science Illustrated," bili su i više nego zanimljivi. Bilo je mnogo špekulacija oko cijele priče, no zapravo je malo konkretnih stvari napravljeno. Ipak negdje oko 1931. godine, Dr. Nikola Tesla, Dr. John Hutchinson i dekan čikaškog univerziteta Dr. Kirtenauer počeli su se pomalo baviti ovim, ne napravivši ništa značajnije u praksi. Kasnije je stvar preseljena na "The Institute of Advanced Studies," na Princetonu. Ipak, ovaj Institut nije bio dio Univerziteta; bio je posebna cjelina. Osnovan je 1933. godine, a među prvima koji se Institutu pridružio bio je Albert Einstein. Osim njega članovi su bili Dr. John van Neumann i Dr. Robert Oppenheimer. Neuman je bio povezan s matematičarem David Hilbertom, koji je živio u Njemačkoj, a čiji je rad odigrao značajnu ulogu na Philadelphia Experimentu. Osim njih dvojice vrlo značajnu ulogu odigrao je Nikola Tesla. Njegov ga je životni put, u jednom trenutku doveo i do Roosvelta, koji mu je 1933. godine ponudio da ponovo obavi posao za vladu - postao je direktor projekta koji će kasnije postati poznat kao "Philadelphia Experiment."

PRVI POKUSI

"Prvi testovi opreme dogodili su se 1936. godine," nastavlja Bielek, "i bili su uspješni. Postignuta je djelimična nevidljivost, pa su ohrabreni rezultatima krenuli u daljnja istraživanja, a i US mornarica je postala zainteresirana, pa su i počeli sa finansiranjem projekta, što je dovelo do uključivanja većeg broja ljudi u cijelu stvar; između ostalog

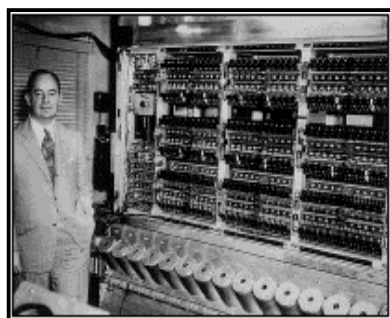
Created with

Dr. Gustave Le Bon, saradnik von Neumanna, i Dr. Clarkston, koji se projektu pridružio 1940. godine. Osim ovog projekta, 'događao' se i niz drugih na samom Institutu. Jedini koji je znao što se sve događa bio je Einstein, koji je smatran Generalom. Ako nešto nije valjalo išli ste Generalu. Ipak, pod Teslinim je vodstvom došlo do prvog uspješno eksperimenta kada je manji brod uspješno postao nevidljiv. I ovdje u priču ulazim ja, zajedno sa mojim bratom. Obojica smo u mornaricu ušli 1939. godine, na nagovor oca, koji je čini se na mornaricu imao velik utjecaj. Nakon prijavljivanja otišli smo u Naval training centar, u Providenceu, Rhode Island, na devedeset dana, a nakon obuke dodijeljeni smo Institutu. Kako smo obojica bili visoko obrazovani, a mornarica je takve trebala da koordiniraju sa ekipom iza Projekta Rainbow, uključili smo se u ovaj projekt. Nakon uspješno obavljenog pokusa sa nevidljivošću broda, Tesla je dobio neograničenu količinu novca za daljnji rad. Što se mornarice tiče, 'gazda' je bio admiral Hal Bowen, koji je bio na čelu Officea of Naval Engineering. Ovaj je ured 1946. godine ukinut, a zamijenio ga je Office of Naval Research, čiji je direktor do 1947. godine bio opet Bowen; '47 je godine otišao u mirovinu. Što se projekta tiče, za njega je bio zadužen Alan Batchelor, koji je bio odmah ispod Bowena. Njega sam i kontaktirao nakon dugo godina i on me se sjetio, kao i projekta. Tokom 1941. godine brat i ja smo dobili prekomandu na more, pa smo cijelu godinu proveli muvajući se po Pacifiku. No, krajem godine sva su naša naređenja otkazana i vraćeni smo u Institut, početkom 1942. godine.

U međuvremenu poprilično se toga dogodilo. Institutu je dodijeljen brod s kojim mogu eksprementirati. Tesla je bio svjestan problema koji bi ovakvi pokusi mogli imati na posadu, no Mornaricu mu nije dala vrijeme koje je tražio. Bili su usred rata i Tesla je imao deadline. Deadline je bio Mart, 1942. godine, no Tesla je napravio manje izmjene na opremi. Tokom pokusa kada se ništa nije dogodilo, rekao je nadležnima kako je eksperiment propao i kako je vrijeme za njega da ode. Nakon ovoga je otpušten a zamijenio ga je von Neumann; s njim je došla i nekolicina novih ljudi poput T. Townsend Browna, koji je radio na istraživanjima vezanim uz NLO i elektrostatiku. Mornarica je Neumannu, koji morao prostudirati stvari, produžila deadline. Nakon gotovo godinu dana, pronađen je novi brod, USS Eldridge, a skupljena su i 33 dobrovoljca koji su prošli specijalni trening, a koji su trebali sačinjavati posadu Eldridgea. I moj brat i ja smo prošli sve što je Tesla radio, napravili računice, i shvatili kako će stvar krenuti u krivom smjeru, o čemu smo obavijestili i Neumanna. Na pomen Teslina imena ovaj je poludio, no dobio je poruku. Odlučio je dodati treći generator, sa kojim su imali problema jer ga nisu mogli sinhronizirati sa prva dva. Nas su dodijelili posadi, i sa posadom smo radili cijelo vrijeme, zajedno sa trećim čovjekom koji nam je dodijeljen, koji je kasnije nastradao od jednog genratora. Pao je u komu i nikada više nije bio dio projekta.

PHILADELPHIA EXPERIMENT

"Nakon nesreće s trećim generatorom, Neumann ga je odlučio maknuti. Iako nije bio potpuno siguran u rad dva generatora, Eldridge je otišao na more, kako bi se na licu mjesta izveli eksperimenti. Kapetan broda bio je Hangle, koji je također došao iz mornarice. 22. Juna, izveli smo prvi od pokusa kada je brod uspješno postao nevidljiv, sudeći po promatračima sa strane. Nakon 15-20 minuta isključili smo opremu i naređeno nam je da vratimo brod u luku, što smo učinili. Tada smo i shvatili da nešto nije u redu. Posada je bila totalno izgubljena. Bez ikakvog smisla

za orijentaciju, sa zdravstvenim problemima. Mornarica je odlučila zamijeniti posadu, a Neumannu je dan krajnji rok 12. August, 1943. Ako do tada ništa ne napravi, testiranje će se odbaciti zajedno sa cijelim projektom. Osim toga, više nisu tražili potpunu nevidljivost nego samo radarsku. Neumann je počeo prepravke na opremi, koje su bile

završene do spomenutog datuma. Svi smo bili malo uzbuđeni zbog prijašnjih događanja, i, kada smo upalili opremu, sve je bilo normalno prvih 60-70 sekundi. Onda se dogodio plavi flash i brod je nestao. Neumann je počeo paničariti jer nije znao što se dogodilo, no malo se smirio kada se brod ponovo pojavio. Sve je bilo OK, osim posade. Moj brat i ja uspješno smo izbjegli sve nevolje koje su snašle posadu jer smo se nalazili u potpalublju. Kada smo izašli van, tokom eksperimenta, iskočili smo, misleći da ćemo udariti u vodu, no iskočili smo na obalu i to u godinu 1983 !

Našli smo se unutar drugog projekta - Phoenix, na Montauku, Long Island. Sam projekt je u to doba bio potpuno operativan, i odmah su nas zgrabili stražari, koji su nas odveli pet katova pod zemlju gdje nas je dočekaao - von Neumann. Gospodo, rekao je, morate se vratiti natrag i ugaziti opremu na Eldridgeu. Čini se rekao je, kako su se dva eksperimenta spojila u jedan; napravljena je rupa u prostoru koja je usisala Eldridge. Posada koja je ostala na brodu okružena je mjehurom, koji se širio i koji bi mogao napraviti poprilične probleme ako se ne ugasi'. Ljudi iz ovoga projekta bili su sposobni vratiti nas natrag. Morali smo isključiti opremu pod svaku cijenu. Vratili smo se i uništili je. Nakon toga moj se brat odlučio vratiti u '83. godinu. Slijedeći je pokus napravljen bez posade. Oprema je bila spojena kablom kojim su je mogli i isključiti. Kada su uključili opremu brod je odmah nestao, nakon čega se pojavio u Norfolku i vratio natrag. No, sa ugašenom opremom ili opremom gdje je dobar dio nje nedostajao. Shvatili se da se igraju sa nečim o čemu nemaju pojma i rastrančirali su brod, popravili ga i poslali na normalne dužnosti. Nakon završetka rata, Truman je pedesetak brodova poklonio Grčkoj. No, svaka stranica u brodskom dnevniku prije 1. Januara, 1944. godine je nedostajala.

Nešto prije posljednjeg eksperimenta, nad Eldridgeom se pojavio NLO. Lično ga nisam vidio, ali moj brat i dio posade jesu. Nisu ništa radili, samo su, izgleda posmatrali što se događa. Nakon zatvaranja projekta Neumann je otišao u New Mexico, raditi na atomskoj bombi, a sam Projekt Rainbow je ponovo otvoren 1947. godine. Mornarica je tražila da se vidi može li se štogod spasiti.

RAINBOW AGAIN

"Pozvan sam u Camp Hale, u Coloradu, gdje je radio doktor Vannevar Bush, koji je sa svojim timom bio nadležan za jedan od NLO-a koji se srušio u New Mexico, 1947. godine. Bio sam vrlo iznenađen svime, jer mi je mornarica u međuvremenu isprala mozak. Godine 1949. osim NLO-a jedan od aliena je nađen živ. Prozvali su ga EBE-1. Nisu mu mogli utvrditi spol, ali je utvrđeno da u njegovim venama teče klorofil i da mu je potrebno mnogo sunca. Osim toga saznali su da ima telepatske sposobnosti, da može komunicirati sa pripadnicima svoje vrste ali i da može prolaziti kroz zidove. Zbog toga su ga cijelo vrijeme držali u kavezu. Na kraju je umro, no uspjeli su prikupiti dosta informacija. Osim toga nekolicina se čudnih stvari dogodila. Alien je komunicirao. Rečeno mi je to od jednog tadašnjeg člana vlade; navodno je dao osnove tranzistora Neumannu i Bushu; ono što je važnije jest da je rekao Neumannu kako riješiti Eldridge problem. Nije mu dao tačne upute već samo informacije što je krivo, Neumann je ipak stvar mogao riješiti sam, što je i učinio. Naime živimo u svijetu koji se sastoji od pet dimenzija. Četvrta i peta dimenzija su vrijeme. Peta dimenzija, odnosno teorija o njoj dolazi iz 1931. godine, a ustanovio je je Ouspensky svojom knjigom "Tertium Organum", iako Ouspensky nigdje ne govori da je peta dimenzija vrijeme, Neumann je shvatio sam.

Energija oko Eldridgea je bila toliko velika, da je poremetila vrijeme određeno rođenjem samoj posadi. Jednostavno su se izgubili. Neuman je znao da mu za rješavanje problema potrebno računalo. Vratio se u Institut gdje je razvio prvo računalo. Godine 1952. imao je prvi model koji je i radio. Projekt Rainbow je preimenovan u Projekt Phoenix. Počelo se raditi na razvoju nove opreme, ali istraživanje se proširilo i na medicinski

segment cijele priče jer nikada, niti jedna osoba zapravo nije bila izložena tolikom magnetskom polju. Moj je brat u 1983. godini umro nakon nekoliko dana. Pokušali su ga održati na životu, ali nisu mogli. Mornarički dokumenti kažu kako je Neumann umro 1957. godine no to nije tačno, samo je promijenio ime u Dr. Reinhardt, a do 1977. godine je bio direktor projekta Phoenix. Mene su pak prebacili u 1983. godinu, a i moj je brat ponovo rođen, meni je naravno potpuno izbrisano pamćenje. Da sam bio dio oba projekta postao sam svjestan tek 1986. godine kada sam se zatekao na Long Islandu. Godine 1988. počeo sam se prisjećati svega..."

PROJEKT MONTAUK

Projekt Montauk, odnosno Projekt Phoenix, kako se službeno zvao, zapravo je nastavak Philadelphia Experimenta. Kako je i Al spominjao, jedna od ključnih stvari vezana uz ovaj projekt dogodila se 1983. godine kada se ovaj projekt slučajno spojio s Philadelphia eksperimentom, a kada je i otvoren vremenski portal. Osim Bieleka, tu se pojavljuje još jedna osoba koja se ničega nije sjećala, a koja je tek kasnije shvatila da je bila dio Montauka. Riječ je o Preston B. Nicholšu. Na njegovim se vratima 1985. godine pojavio Duncan Cameron, brat Ed Camerona aka Al Bieleka. Ispričao mu je kako se istraživanjima vezanim uz telepatiju bavio u NSA, a kada su stigli na Montauk lokaciju, sam se Preston iznenadio prepoznavši svaki pojedini dio baze gdje su se vršili pokusi, a koji su omogućavali putovanje kroz vrijeme. Čini se da je Duncan sam uništio Projekt Montauk, smatrajući kako se koristi iz sasvim krivih razloga. No, tvrdi se kako projekt, iako je uništen 1983. godine još uvijek živi u mnogim paralelnim stvarnostima. Inače, i to je bila jedna od teorija Osupenskog : kako postoji niz paralelnih svijetova i kako svatko od nas u svakom od njih ima svog dvojnika.

Cijela se dakle priča, događala u Montauku, Long Island, gdje se nalazila vojna baza, poznatija kao Fort Hero, koja je imala četiri kata ispod zemlje, a danas navodno rade peti i šesti. U samom su se projektu koristili frekvencijom od 425 do 450 MHZ kako bi kontrolirali ljudski mozak. Mijenjajući ove frekvencije mogli su natjerati ljude da se smiju, plaču, ubijaju. Jedan priča kaže kako je ovo korišteno u vijetnamskom ratu, kada su zvukove na ovim frekvencijama puštali vijetkongovcima. Osim toga, služili su se računalima Cray 1 i IBM, koji su bili spojeni na Duncana. On je mogao stvoriti Mountauk Čudovište, iz svoje vlastite glave, koje je na kraju i uništilo dio baze. Osim ovakvih epizoda, postojala je i Montauk stolica kojom su putovali kroz vrijeme, ali i Mountauk boys koji su trenirali za PSY ratnike. Jedan od takvih je Larry James (lažno ime), koji tvrdi kako je unutar Montauka bio od 1970 do 1985. godine, kada je odlučio izaći iz projekta, i to prebacivanjem svoje duše u mlađe tijelo, što je on sam činio drugim ljudima, a što je u Montauku bilo moguće izvesti. Sudeći po Larryu osamdesetih je godina Montauk bio i više nego operativan, a i tada je bilo moguće putovati kroz vrijeme. Eksperimentirali su mijenjajući pojedine stvari u prošlosti, zatim bi se vraćali natrag i utvrđivali da li je stvar bolja ili lošija. Nakon što su utvrdili, ako je sadašnjost bila lošija vratili su se natrag i ispravili stvar.

Montauk je projekt navodno ukinut ranih sedamdesetih ali je nastavljeno financiranje od strane privatnih investitora, odnosno korporacija. Voditelj je projekta bio već spominjani von Neumann, kojemu je pomagao Brookhaven National Laboratory, a financirala ga je, na počecima, CIA. Sam se dakle projekt uglavnom koncentrirao na putovanje kroz vrijeme, i telepatske sposobnosti ljudi, odnosno stvaranje PSY ratnika. Osim toga Brookhaven National Laboratory je "donio" u Montauk, vlastiti projekt vezan uz vremenske promjene, a CIA projekt MKULTRA, koji se odnosio na kontrolu ljudskog mozga.

VAMPIRIZAM

Vjerojatno je svima poznata legenda o grofu Drakuli (Vlad Tepeš). Možda neki ne znaju da je Drakula doista postojao i da je povijesna ličnost. Evo njegove kratke biografije :

Vlad Tepeš (1431.-1476.), zavrijedio je svoj naziv (tepeš = nabijač) zbog izuzetno krvoločnih načina osvećivanja neprijateljima koji je inače bio karakterističan Turcima protiv kojih se borio, osobito nabijanja na kolac. U Rumunjskoj Vlad Tepeš nacionalni je heroj koji se borio protiv Osmanskog Carstva. Vlad je zajedno sa mlađim bratom Radom proveo nekoliko godina u turskom zarobljeništvu gdje je i naučio sve metode

zastrašivanja koje su ga proslavile kao princa užasa. Godine 1448. Vlad pod turskom zaštitom vraća vlast nad vlaškom pokrajinom, ali ubrzo biva zabačen te bježi u Moldaviju pod zaštitu Mađara. Godine 1456. uz pomoć Mađara obnovit će vladavinu koja će trajati do 1462. Tijekom tog perioda izgradit će zamak Drakula iz kojega će vladati nemilosrdnom rukom, ubijajući tisuće i tisuće protivnika. Kada su 1462. godine, Turci ponovo osvojili pokrajinu, Drakula bježi u Mađarsku, no kralj Matija Korvin, iz straha od Tepeševe reputacije, zatočit će ga. Dvanaest godina kasnije oslobađaju ga, a dvije godine nakon toga on obnavlja titulu vojvode. Međutim ovaj puta neprijatelja

je bilo previše i Tepeša ubijaju. No i nakon smrti reputacija ga prati. Mada je sahranjen u blizini Bukurešta, u mjestu Snagov, počeo se širiti glasine da je grob prazan i da je Vlad uskrsnuo od mrtvih. S druge strane kružile su priče da uopće nije umro već da se samo skriva čekajući povratak svoje vladavine.

Ova legenda bila je savršena za pisca Brama Stokera. Vjerojatno se je raspitao o legendi i bacio se na posao. Nije trebalo dugo da mašta proradi i uskoro je nastao najpoznatiji vampir od svih... Drakula. Vjerujem da je baš njega odabrao zbog brutalnih i masovnih ubojstava, ali i priča koje su kružile o njemu nakon smrti. Nakon poznatog romana, izašle su mnoge prerade pa zatim i filmovi od kojih je najnoviji "Dracula 2000" koji bih ujedno preporučio jer ima vrlo zanimljivu tematiku i kraj. Ali povijest vampira nije započela Vladom, ona seže dublje u povijest. Tu je od samih početaka. Da li je samo plod ljudske mašte ili stravična priča za laku noć ili ima u tome i nešto istine ne bih znao. Uglavnom nitko ne zna točno gdje i kada je nastala legenda. U početku se je prenosila usmeno, u folkloru, plesu, pričama, a kasnije je prenesena na papir, pa i na filmsku vrpcu. Za riječ vampir smatra se da potječe iz slavenskih jezika, mada još postoje dvojbe o podrijetlu. Riječ prevedena na naški značila bi otprilike piti, piti krv. Svaki jezik ima svoju izvedenicu pa tako npr. na ruskom je upyr, na litvanskom wempiti, poljskom upior itd. U engleskom jeziku riječ vampire prvi puta se spominje u London Journal 04. Maja 1732. godine, kada je te godine objavljen tekst i prijevod izvještaja vojnog liječnika Johanna Fluckingera u kojemu opisuje slučaj Arnolda Paolea, srpskog vampira koji je proširio zarazu u području Beograda. I za kraj pogledajmo što piše u rječnicima tj. kako je definiran vampir.

U Websteru možemo naći sljedeću definiciju : "Vampir, lik iz europskog folklora, je mrtvo tijelo, leš kojeg oživljava duša koja ne može napustiti ovaj svijet ili demon. Vampir izlazi iz groba i napada žive." Ima i jedna druga definicija koja je po mom mišljenju i najbolja, a glasi : "Parazitska sila ili stvorenje, opake i egocentrične prirode, koje teži apsorpciji tuđe životne energije ili životnih sokova ili organa da bi utažilo svoju glad i održalo svoje neprirodno postojanje."

VAMPIRIZAM KAO BOLEST

Radi se o bolesti stručnog naziva Porfirija ili na engleskom Porphyria. Porfirija je poremećaj u organizmu pri kojem organizam proizvodi previše kemikalije zvane porfyrin. Porfyrin služi za stvaranje hemoglobina, koji je dio crvenih krvnih zrnaca te

Created with

služi za prijenos kisika. Hemoglobin također krvi daje njenu crvenu boju. Sav višak porphyrina tijelo izbacuje kroz mokraću i stolicu. Kada tijelo proizvodi previše porphyrina, kao što se to događa kod porfirije, ostaje premalo hemoglobina za održavanje zdravlja. Porfirija utječe na živčani sustav i kožu. Kada utječe na živčani sustav uzrokuje bol u prsima, grčenje mišića, slabost i nemoć, halucinacije, živčane napadaje, ljubičastu boju urina te mentalne poremećenosti poput depresije, paranoje i tjeskobe. Kada porfirija utječe na kožu uzrokuje svrab, čireve po koži i alergiju na sunce. Napadaji ove bolesti mogu biti izazvani i pokrenuti određenim drogama i lijekovima (npr. anti-bebi pilulama, sedativima i narkoticima), ostalim različitim kemikalijama, određenom hranom i pretjeranim boravljenjem na suncu.

Kakve ovo veze ima s vampirima ? Vrlo velike... evo i objašnjenja.

Ima više vrsta i stadija ove bolesti, jedna od njih je Congenital Erythropoietic Porphyria (CEP). To je genetička bolest. Evo i stručnih informacija :

- "They have discovered a marker for it. It is a G to A mutation at cDNA nt 562, the tip of the exon 9. The location is on the chromosome 10 (10q25.3-q26.3). It is an autosomal recessive trait (not sex-linked), characterized by the absence of the enzymes Uroporphyrinogen III Cosynthase. Therefore, there is an extremely high content of Uroporphyrinogen I and Coporphyrinogen I in the blood of the affected person."

Zbog ovoga osobe koje pate od CEP-a razviju jaku alergiju prema suncu i sunčevoj svjetlosti stoga ne smiju po danu izlaziti. Obično takve osobe su skroz bijele puti (što odmah podsjeća na vampira). Ova bolest također utječe na kosti i zube stoga se često javlja da osobama koje boluju od CEP-a narastu oštri očnjaci. Kasnije otpada kosa, a na drugim dijelovima tijela izrastaju dlake. Bolesnici također pate i od kronične anemije koja zahtjeva ili konzumiranje krvi ili transfuziju. Ovakve osobe umiru do 20-25 godine. Ova bolest vrlo je rijetka stoga se i ne zna mnogo o njoj. Postoji samo 130 prijavljenih slučajeva u cijelom svijetu. Još uvijek nije izlječiva, iako postoje lijekovi za suzbijanje napadaja. Kao što ste mogli pročitati ima velike sličnosti s vampirima; blijeda put, alergija na sunce, veliki očnjaci, konzumiranje krvi... Je li moguće da je u prošlosti veći broj ljudi patio od ove bolesti, a zbog nedostatka medicinskog znanja ljudi su ih proglasili vampirima !? Jesu li se tako uvukli u naše legende ?

DOGAĐAJI VEZANI ZA VAMPIRE

U ovom nastavku biti će spomenut jedan od najznačajnijih i najpoznatijih slučajeva povijesnih vampira, onih koji imaju dokumentaciju iza sebe. Slučaj je također zanimljiv zbog toga što se dogodio u neposrednoj blizini Hrvatske. Događaji su se zbili 1727.-1728.

u jednom srpskom selu u blizini Beograda, ali je epidemija potrajala sve do 1732. O svemu je izvještavao vojni liječnik Johann Fluckinger koji je 07. Januara, 1732. napisao izvještaj pod nazivom "Visium et Repurtum", preko koga je slučaj dospio u širu javnost. "London Journal" 04. Maja, iste godine objavio je prijevod tog izvješća. Tada je riječ vampir prvi puta ušla u engleski jezik i stekla popularnost. Flukinger je 1732. bio poslan s nekolicinom vojnih liječnika. Pronašao je nekoliko vampirskih slučajeva zajedno sa slučajem Arnolda Paolea koji je bio prvi koji je donio zarazu. Arnold Paole vratio se u rodno selo iz vojske a bio je stacioniran u Grčkoj i na Levantu. Uskoro se ženi Minom, susjedovom kćerkom, ali među njima nikada nije bilo prave sreće. Na poslijetku Paole joj priznaje kako je za vrijeme boravka u Grčkoj imao susret s vampirom. Uništio je stvorenje i otišao iz vojske, ali je cijelo vrijeme osjećao kao da je

zauvijek proklet. Nedugo poslije ispovijesti Paole umire nesretnim slučajem. Mjesec dana poslije njegove smrti počinju se širiti glasine da je viđen kako luta mjestom. Vlasti su došle iz Beograda i ekshumirale tijelo. Tijelo je bilo pomaknuto u lijesu, usta otvorena, natopljena krvlju. Nesretnika su posuli češnjakom i zabili mu kolac kroz srce pri čemu je leš ispustio užasavajući krik. Još četiri susjedna leša su iskopana, iste metode korištene na njima, prije nego što su sva tijela spaljena. To je zaustavilo ukazivanja i napade. Nekoliko je osoba umrlo od velikog gubitka krvi prije nego su se vlasti ponovo zabrinule i zainteresirale za slučaj. Ovaj puta radilo se o jednoj desetogodišnjoj djevojčici, sedamnaestogodišnjoj djevojci i seljaku Stanku, za koje je potvrđeno da su vampiri. Odsječene su im glave i tijela spaljena, a pepeo bačen u Moravu.

Mišljenja ? Možda je sve ovo pokrenuo maštoviti tekst uglednog doktora, no čemu ? I zašto su se vlasti tako uplašile i odmah to ozbiljno shvatile ? Ova priča ne odgovara na još jedno pitanje, a to je tko je zarazio Paolea ? Nažalost nisam uspio pronaći informacije da li je u Grčkoj zabilježen kakav slučaj vampirizma kada je Paole zaražen.

Drugi slučaj koji bi spomenuo je vjerojatno puno poznatiji od prethodnog. Elizabetha Bathory (1560.-1614.) je svakako najpoznatija vampirica. Dolazi iz moćne obitelji Bathory. Bila je mađarska velikašica, poznata pod nazivom "Krvava grofica" zbog njene opsjednutosti krvlju i zbog brojnih ubojstava koja je učinila ili koja su učinjena pod njenom paskom. Udala se za ratnika, grofa Ferenza Nadasdija koji se borio protiv Turaka ostavljajući svoju ženu samu. Ona je, vjerojatno iz dosade, postala opsjednuta svojom ljepotom, užitkom i okultnim stvarima i raznim vrstama sadizma prema služavkama s kojima je radila orgije prije nego bi ih ubila. Bila je uvjerena da je krv vrlo djelotvorno kozmetičko sredstvo, osobito ako udari žrtvu tako jako da je njena krv poprska po licu i rukama. Kupala se u krvi jer je mislila da krv djevice održava njenu kožu nježnom i mladom. Držala je djevojke zatvorene u kaveze obješenim na stropu, a njen pomoćnik je dugačkom motkom ubadao žrtve tako da se grofica može tuširati u njihovoj krvi, koju je i pila. Ubila je stotine mladih djevojaka u svojoj službi. Točan broj se ne zna. U svakom slučaju, istina je na kraju otkrivena i grofica je sa svojim pomagačima uhićena i osuđena. Zazidana je u svojoj spavaćoj sobi u zamku Cesejthe. Četri godine kasnije, stražari koji su je kroz malu rupu u zidu hranili, otkrili su da je mrtva.

NASTANAK LEGENDE

Da li je legenda o vampirima potekla iz ljudskog uma ? Možda od želje za besmrtnošću, nadljudskom snagom, želja da bude netko i iznad ljudi u hranidbenom lancu ?

Legenda se razvijala stoljećima dok nije došla na današnju razinu. U svakom narodu postoji legenda o nekoj vrsti vampira ukorijenjena u folklore, narodne predaje i priče, čak i pjesme. Vampiri u nama otvaraju put u mistiku, u tamnu stranu naše psihe. Mnogi ljudi vole tekstove, filmove i ostalo o vampirima, a događa se da se čak osnivaju kultovi u njihovu čast gdje se sastaju fanatici opsjednuti vampirima i krvlju u nadi da doista postoje vampiri. Žalosno po njih do sada nema naznake da vampiri doista postoje ili da su postojali, osim nekih psihičko oboljelih ljudi kroz povijest poput Elizabeth Bathory, krvave grofice ili legendi koje je vrijeme preobrazilo u vampire poput famoznog Vlada Tepeša-grofa Drakule. Legenda o tome da vampiri piju krv tj. da moraju piti krv kako bi održali svoje neprirodno postojanje možda je potekla od toga jer je krv doista tekućina života. Maye su u prošlosti također bile opsjednute krvlju, čak su imale i boga krvi, rituale u kojima su se pridonosile ljudske žrtve, a svećenici bi nosili odjeću natopljenu krvlju što ih je izdizalo iznad drugih. Stoga nije čudno što su vampiri izabrali baš krv za hranjenje. Legenda pak

Created with

nitroPDF[®]

professional

Strana 95

download the free trial online at nitropdf.com/professional

da su vampiri besmrtni i skoro neranjivi moguće da je nastala baš zbog krhkosti čovječe rase. Ljudi su podložni bolestima, svaki veći gubitak krvi dovodi do smrti, ljudi stare i umiru. Čista želja da postoji netko ili nešto što može živjeti stoljećima i što s vremenom postaje sve jače, a ne starije i slabije, odmah budi maštu u nama.

Zašto u nekim legendama vampirima smeta luk, sveta vodica, svjetlo i križ ? Objašnjenje se može lako naći. Luk je opće poznati, prirodni antibiotik koji lijeći i pomaže organizmu u obrani od nametnika. Egipćanima je luk bila sveta biljka na koju bi stavljali desnu ruku kada bi se zaklinjali. Vjerojatno zbog svojih ljekovitih svojstva (a možda i neugodnog mirisa ?) smeta vampirima. Za svetu vodu i križ, a vjerojatno i svjetlo zaslužna je Crkva i kršćanstvo. Križ predstavlja simbol vjere u Isusa Krista, otkupitelja grijeha, svega Božanskoga i kao takav smeta vampirima koji dolaze od vraga. Vjerojatno je ista priča i sa svetom vodicom. Svjetlo smeta jer također predstavlja nešto dobro, svijetlu stranu, dok se u tmini i magli skriva zlo. Zašto vampiri imaju dugačke očnjake, čudne oči... ? Odgovor na to je jednostavan. Da bi se izdvojili od ljudi, da bi se naglasila njihova sličnost sa divljim zvijerima poput vuka. Skrivaju se okolo i hrane se nevinim žrtvama i danju se skrivaju u svojim vječnim počivalištima-groblju.

NIKAD PROČITANA KNJIGA

Hoće li u skorijoj budućnosti konačno biti pročitani "**Voynichev rukopis**", najtajnovitija knjiga svijeta !? Kad je američki kolekcionar i prodavač starina Wilfrid M. Voynich, po kojemu je taj manuskript i dobio ime, 1912. godine u vili Mandragone blizu Rima pronašao nepoznati rukopis, nije bio svjestan na kakvu je tajnu naišao. Kako se obvezao na diskreciju, antikvar nije mogao reći ni kako je došao u posjed rukopisa, pa je njegovo podrijetlo postalo još tajanstvenije, posebno nakon što se utvrdilo da je napisan na jeziku i pismu koje nitko ne razumije.

Nakon što je Wilfrid Voynich 1912. godine, kupio tajanstveni rukopis, razdijelio je kopije posvuda u nadi da će netko uspjeti dešifrirati tekstove, ali do danas "**Voynichev rukopis**", koji je pohranjen u biblioteci Univerziteta Yale u Americi, uprkos brojnim pokušajima, još nitko nije odgonetnuo.

Knjiga je napisana na pergamentu, debela je samo četiri centimetra, dimenzija 15 puta 22,5 centimetra, korice su prazne i na njima nema naslova, imena autora, ni nikakvoga drugog podatka. Tajanstveni rukopis se sastoji od 235 stranica ispisanih urednim, ali neprepoznatljivim slovima, na sasvim nepoznatom jeziku ili jezicima, a većina stranica ilustrirana je koloriranim crtežima čudnih biljaka, astrološkim simbolima i zodijačkim karatama te malim golim ženama.

Slova gustog rukopisa uklapaju se u neobične crteže, pa postoje pretpostavke da se radi o nekoj vrsti tajnog alkemijskog spisa. Ipak, dok se ne pronađe ključ za dešifriranje teksta, samo ilustracije mogu naputiti na tematiku te čudne knjige koja podsjeća na naučni rukopis o biljkama, biljnim pripravcima i farmakologiji, astronomiji, biologiji ili kozmologiji.

NEOBJAŠNJIVI CRTEŽI

Na osnovi kaligrafije, crteža, pergamenta i pigmenta, Voynich je rukopis datirao na kraj 13. stoljeća i pripisivao ga franjevcu Rogeru Baconu. Vjerovao je da bi dešifriranje toga rukopisa bilo iznimno važno za povijest nauke jer je taj filozof i teolog bio zagovornik eksperimentalnog pristupa nauci te zainteresiran za medicinu, astronomiju, alkemiju i astrologiju. Bacon je dvadesetak godina bio zatočen u samostanu, a imao je dobra razloga šifrirati rezultate svojih naučnih istraživanja jer je u svojim spisima predvidio pojavu automobila, lokomotive, parobroda i aviona. Ali, naučnici koji su poslije analizirali pergament i pigment kojim je ilustriran, zaključili su da rukopis potječe iz 15. ili 16. stoljeća. Možda se, kako neki pretpostavljaju, može povezati i uz genijalnog Leonarda da Vinčija. Iako je bilo mnogo pokušaja dešifriranja s različitih aspekata, ni do danas nije poznato je li "**Voynichev rukopis**" šifriran ili možda ispisani tekst nema uopće nikakva smisla.

Još nema odgovora ni na pitanje jesu li prekrasni crteži biljaka, astroloških znakova te popratni tekstovi međusobno povezani. Otkuda fantastični crteži neidentificiranih biljaka, nizovi malenih golih žena u kadama povezani kompliciranim vodovodnim cijevima koje više izgledaju kao anatomske dijelove, zabilješke o zvijezdama i nebeskim sferama. Što predstavljaju zagonetne karte na kojima neki razaznaju astronomske objekte viđene kroz teleskop, a neki žive stanice viđene kroz mikroskop. Na tim kartama prisutan je i neobični kalendar zodijačkih znakova naseljenih malenim golim ljudima.

VANZEMALJSKI RUKOPIS

Moguće je da "Voynichev rukopis" nosi poruke iz nekog drugog svijeta, navodi grupa SF istraživača. Njihove analize iz 2001. godine podržavaju teoriju da su ga ispisali vanzemaljci. Tajanstveni Voynichev manuskript ukazuje na to da su bića iz svemira posjetila Europu još u srednjem vijeku, zaključak je te grupe odgonetača. Vanzemaljci su ispisali manuskript te ga ilustrirali crtežima biljaka i cvijeća kakvo na Zemlji ne postoji.

Potencijalni odgonetači na različite su načine postavljali zadatak transkripcije Voynicheva alfabeta. Poznata je teorija kriptologa Williama F. Friedmana, koji je 1944. godine pokušao riješiti zagonetku "Voynicheva rukopisa" posredstvom modela proto-esperanta koji je u 17. stoljeću stvorio filozof John Wilkins.

Vrlo zanimljivu tezu o "Voynichevu rukopisu" kao dijelu katarskih svetih spisa postavio je 1987. godine ruski filozof dr. Leo Levitov. Male žene u kadama, koje su toliko zbunjivale, za Levitova predstavljaju sakrament katara, smrt rezanjem vena kako bi iskrvarile u toploj vodi. Ni crteži biljaka, koji se nisu mogli razriješiti kao botanički prepoznatljive vrste, za Levitova nisu nikakav problem jer su i to simboli katara, znakovi božice Isis, koja je ključ i za tumačenja astroloških karti. Levitov je čak napravio i prevode nekih dijelova "Voynicheva rukopisa" ustvrdivši da nisu pisani u šiframa već posebnim pismom koje je sastavljeno od srednjovjekovnog flamanskog s brojnim posuđenicama iz starofrancuskoga i starogermanskoga. Međutim, mnogima takva teorija nije bila odveć uvjerljiva pa je obnovljen pokušaj stvaranja transkripcije "Voynicheva rukopisa" koju bi mogao pročitati kompjutor.

EKSCENTRIČNI RUDOLF II

Širom svijeta je uz pomoć Interneta pokrenuta velika akcija stvaranja transkripcija "Voynicheva rukopisa" i njihova prebacivanja na kompjutore. Mnogi i nadalje tvrde da je tekst napisan u šiframa jer se sastoji od prilično čudnih znakova, od kojih neki neodoljivo podsjećaju na latinska slova i rimske brojke, no unutrašnja struktura riječi nije slična ni jednom obrascu nama poznatih jezika.

Međutim, podjednako su uporne i pretpostavke da je tajni rukopis zapravo prevara. Čak se posumnjalo da je tekst krivotvorio sam Voynich, što je uskoro otpalo kao mogućnost jer su stručnjaci koji su datirali rukopis dokazali da je on postojao i prije. Mogao je, dakako, biti krivotvoren i u 16. stoljeću, kada je prema legendi na dvor Rudolfa II. stigla nepoznata osoba i prodala mu ovaj rukopis za tri stotine dukata, što je u to vrijeme bila golema svota. Taj prvi historijski trag vodi do ekscentričnog cara Svetoga Rimskog Carstva, koji je ujedno bio i kralj Hrvatske i Češke na prelazu iz 16. u 17. stoljeće. Rudolf se više bavio alkemijom i astrologijom nego državnim poslovima i na svom je dvoru u Pragu bio okružen astrolozima i mnogim naučnicima. Podjednako su ga fascinirale igre, šifre i muzika, pa se takvom zanesenjaku mogao lako prodati tako izazovan mamac.

Iako mnogi stručnjaci tvrde da je malo vjerovatno da bi netko u 16. stoljeću mogao tako savršeno poznavati unutrašnje strukture jezika, Gordon Rugg sa Univerziteta Keele u Velikoj Britaniji ovih dana obnavlja teoriju da je tajanstvena knjiga, koju nitko nije uspio dešifrirati, zapravo krivotvorina. Odbacujući model kompjutorskog programiranja, taj naučnik iz Engleske ponovno oživljava tezu o ulozi nepoznate osobe koja se pojavila na dvoru cara Rudolfa II., jednog od najekscentričnijih europskih monarha svih vremena, i prodala mu ovaj rukopis.

DJELO PREVARANTA !?

U vrijeme kada je na dvoru Rudolfa II. boravio veliki engleski moreplovac, astrolog, čarobnjak i okultist John Dee, spominjala se izvjesna tajnovita knjiga, koja je sadržavala samo hijeroglif, a koju taj mag ni nakon mnogobrojnih pokušaja nije uspio protumačiti. Poslije Deeja knjiga je završila kod Jacobusa de Tepenecza, upravitelja Rudolfovih botaničkih vrtova. Tu joj se gubi svaki trag i posve je nejasno kako je na kraju nađena u Rimu. Iako teoriju o krivotvorenju navodno pobijaju statistički podaci o količini riječi karakterističnih za prirodne jezike, Gordon Rugg je najavio da će idućih mjeseci i dokazati kako je tekst "Voynicheva rukopisa" besmislen i načinjen samo da bi se izmamio silni novac od zanesenog cara Rudolfa II. U naučnom radu koji je izišao skoro u časopisu "Kriptologija", dr. Rugg vjeruje da će to ostvariti uz pomoć table od četrdeset redova i trideset i devet stupaca. Nakon što je dijagonalno izrezao tri kvadrata i ploče počeo pomicati, čitajući pritom riječi koje su mu se pojavljivale u tajanstvenom rukopisu, utvrdio je da može dešifrirati i ostale lingvističke obrasce. Ako se istraživanja s tablama i pločama pokažu tačnima, to će značiti da je tekst vjerovatno djelo nekoga od istorijskih prevaranata, tvrdi doktor Rugg, te pokušava učvrstiti otprije poznatu teoriju o elizabetinskom plaćeniku Edwardu Kelleyju, avanturistu, mistiku i alkemičaru, koji je bio dovoljno spretna za podvalu kojom se već stoljećima bave mnogi naučnici.

Nadajmo se da će tajna rukopisa uskoro biti otkrivena...

REINKARNACIJA JAMES M. HOUSTON-a

Gotovo prije šest desetljeća na borbenom zadatku iznad Pacifika, japansko topništvo je srušilo 21-godišnjeg pilota lovca američke ratne mornarice. Njegovo ime moglo je pasti u zaborav da nije bilo šestogodišnjeg američkog dječaka, Jamesa Leiningera. Priličan broj ljudi, uključujući i one koji su poznavali pilota lovca, smatra da je James iznova utjelovljen pilot. Jamesovi roditelji, Andrea i Bruce, kažu da su oni "zacijelo ljudi za koje je najmanje vjerovatno da im takvo što iskrсне u životu," međutim, s vremenom su postali uvjereni da je njihov sin zaista imao prošli život.

James se od rane dobi nije htio igrati s ničim osim s avionima, međutim od druge godine avioni koje je toliko volio počeli su mu prouzrokovati noćne more. "Probudila bih ga, a on bi vrištao", rekla je Andrea za ABC News. Rekla je da bi joj na njezin upit o čemu je sanjao, James odgovorio : "Avion se zapalio, mali čovjek ne može izići." James je gledao samo dječije emisije, kažu njegovi roditelji, nije gledao nikakve dokumentarce o Drugom svjetskom ratu ili razgovarao o vojničkoj povijesti. Na video snimci Jamesa kad je imao tri godina, on pregledava avion kao da radi uobičajeno provjeru prije polijetanja. Jednom drugom prilikom, rekla je Andrea, kupila mu je avion igračku i pokazala na nešto na njegovoj donjoj strani što je izgledalo kao bomba. Kaže da ju je James odmah ispravio i rekao da je to odbacivi spremnik za gorivo. "Nikad nisam čula za odbacivi spremnik za gorivo," rekla je. "Nisam znala što je odbacivi spremnik za gorivo."

Potom su se Jamesove noćne more pogoršale, imao ih je tri ili četiri puta tjedno. Andrejina majka predložila je da ga odvedu savjetnici za rad i terapeutkinji Carol Bowman. Prema uputama Bowman, počeli su ohrabrivati Jamesa da podijeli svoja sjećanja i noćne more su se, kaže Andrea, odmah prorijedile. James je također postao artikuliraniji o onome što je po svemu sudeći bila njegova prošlost, rekla je. Jamesovi roditelji su rekli kako je tokom vremena otkrio izvanredne detalje o životu bivšeg pilota lovca - uglavnom prije spavanja, kada je bio snen. Isprilao im je da su njegov avion pogodili Japanci te da se srušio. Andrea kaže da je James svom ocu rekao da je letio Crosairom, i tada joj rekao : "Stalno su imali probušene gume." Premda se povjesničari i piloti slažu da su gume aviona mnogo trošile tokom slijetanja, informacija se može lako pronaći u knjigama ili na televiziji. James je svojem ocu također rekao ime broda s kojeg je poletio – Natoma, i ime nekoga s kim je letio - Jack Larson. Nakon nešto istraživanja, Bruce je otkrio da su i Natoma i Jack Larson postojali. Natoma Bay bio je mali nosač zrakoplova u Pacifiku, a Larson još živi u Arkansasu. Bruce je tražio po Internetu, pregledao vojne arhive i razgovarao s ljudima koji su služili na Natoma Bayu. Kazao je kako mu je James rekao da je srušen kod Iwo Jime. Također, James je svoje crteže počeo potpisivati kao "James 3". Bruce je uskoro doznao da je jedini pilot iz eskadrile srušen kod Iwo Jime bio James M. Huston Jr. Bruce kaže da mu je James rekao i da je njegov zrakoplov pretrpio direktan pogodak u motor.

Ralph Clarbour, stražnji topnik na američkom zrakoplovu s Natoma Baya, kaže da je toekom napada pokraj Iwo Jime 3. Marta, 1945. njegov avion bio pokraj onoga kojim je upravljao James M. Huston Jr. Clarbour je rekao da je vidio kako je Hustonov avion pogođen protuavionskom vatrom. "Rekao bih da je pogođen ravno posred motora," rekao je. Bruce kaže da sada vjeruje kako je njegov sin imao prošli život u kojem je bio James M. Huston Jr. Leiningeri su napisali pismo Hustonovoj sestri, Anne Barron, o svojem sinu, te i ona sada vjeruje u to. "Dijete je toliko uvjerljivo u iznošenju svih tih podataka da ne postoji način na svijetu na koji bi to moglo znati," rekla je.

S odrastanjem Jamesova su sjećanja počela blijedjeti, no od svojih stvari i danas najviše cijeni dva dara koje mu je poslala Ann Barron : poprsje Georgea Washingtona i model aviona Corsair. Oni su bili među osobnim stvarima Jamesa Hustona Jr. koje su nakon njegove pogibije poslani njegovoj obitelji. "Čini se da je doživio nešto za što ne mislim da je jedinstveno, no način na koji je otkriveno prilično je zapanjujući."

Created with